

Haruki Murakami

*Južno od granice,
zapadno od sunca*

Geo
poetika

Haruki Murakami

JUŽNO OD GRANICE,
ZAPADNO OD SUNCA

Prevela s japanskog
Nataša Tomić

Geopoetika

Naslov originala:

国境の南、太陽の西

村上春樹

Kokkyo no minami, taiyo no nishi

Haruki Murakami

1992, Kodansha Ltd., Japan (prvo izdanje)

Copyright © Haruki Murakami, 1995

Copyright © za srpski jezik *Geopoetika*

obrada : **Lena**

www.balkandownload.org

Rođen sam 4. januara 1951. godine. Dakle, prve nedelje prvoga meseca prve godine druge polovine dvadesetog veka. U svojevrsan znak obeležavanja, moglo bi se reći, nadenuli su mi ime Hađime^[1]. Ali izuzev toga, nema gotovo ničega što bi trebalo posebno spomenuti u vezi s mojim rođenjem. Otac mi je bio službenik u velikom posredničkom preduzeću, a majka obična domaćica. Kao student, moj otac je otišao na front i bio poslat u Singapur, gde je po završetku rata proveo još neko vreme u zarobljeništvu. Poslednje godine rata, pogođena bombom iz aviona B-29, majčina kuća je izgorela do temelja. Dugotrajan rat teško je ozledio generaciju mojih roditelja.

Kad sam se ja rodio, međutim, od rata već više nije bilo ni traga. U kraju u kome smo živeli nije bilo zgarista, niti se mogla videti okupaciona vojska. Živeli smo u malom mirnom gradu, u kući koju nam je za stanovanje dodelilo očevo preduzeće. Podignuta je pre rata i već je bila pomalo oronula, ali bila je dovoljno prostrana. U dvorištu je rastao veliki bor, imali smo i maleni ribnjak i dvorišne svetiljke.

Mesto u kome smo živeli bilo je naselje za pripadnike srednje klase, u predgrađu divnog, tipičnog velegrada. Svi prijatelji iz škole koje sam stekao dok smo boravili u njemu živeli su u nekoj od veoma sličnih lepih porodičnih kuća. Bile su različite veličine, sa sličnim ulazima i dvorištem u kome je obavezno raslo drvo. Većina očeva mojih prijatelja radila je u preduzećima, ili su pak obavljali neki specijalizovani posao. Majke su bile zaposlene izuzetno retko. Većina porodica je držala pse ili mačke. U to vreme nisam poznavao baš nikoga ko je živeo u stanu, bilo u običnom bilo u luksuznom. Kasnije sam se preselio u drugi obližnji gradić, ali su i tamošnja naselja uglavnom bila nalik na ovo. Tako sam sve do upisa na fakultet i odlaska u Tokio bio ubeđen da svi obični ljudi nose odela i rade u preduzećima, žive u kućama s dvorištem i drže psa ili mačku. Drugačiji život nisam mogao da zamislim, ili barem istinski da spoznam.

Većina porodica imala je po dvoje ili troje dece. To je bio prosečan broj dece u svetu u kome sam živeo. I kada bih pokušavao da se setim lika

nekog od prijatelja koje sam stekao tokom odrastanja, uvek bi to, bez izuzetka, bio lik jednog od dvoje ili troje braće i sestara. Ako ih nije bilo dvoje onda je bilo troje; ako nije bilo troje, onda ih je bilo dvoje. Retke su bile porodice sa čak šestoro ili sedmoro dece, ali su još ređe bile one s jednim detetom.

A eto, ja nisam imao ni braće ni sestara. Bio sam jedinac. Zbog toga sam se čitavog detinjstva osećao inferiorno. Na ovom svetu ja sam bio takoreći jedinstveno ljudsko biće: ono što se kod drugih podrazumevalo – ja nisam imao.

Kada sam bio dete, nisam mogao da podnesem tu reč – „jedinac“. Kad god bih je čuo, uvek sam se osećao kao da imam neku manjkavost. Ta me je reč uvek pratila i kao da je upirala prstom u mene govoreći: *ti si defektan*.

U svetu u kome sam živeo vladalo je čvrsto uverenje da su jedinci slabići, razmaženi i strašno samoživ. Na to se gledalo jednako kao da je u pitanju prirodna pojava poput opadanja vazdušnog pritiska na vrhu planine, ili činjenice da krava daje mleko. Zato nisam podnosio da me pitaju koliko imam braće i sestara. Čuvši da ih nemam uopšte svi bi odmah pomislili: *mali je jedinac – mora da je slabić, razmažen i strašno samoživ*. Takva stereotipna reakcija ljudi mnogo me je puta užasnula i povredila. Ali najviše me je užasavalo i vređalo uverenje da je to što govore apsolutna istina. Zaista sam bio slabić, razmažen i strašno samoživ dečak.

U školi koju sam pohađao deca koja nisu imala braće ni sestara bila su zaista retka. Za šest razreda osnovne škole, upoznao sam samo jedno jedinče. Samo jedno. Zato nju (da, bila je to devojčica) veoma dobro pamtim. Nas dvoje smo postali dobri prijatelji i razgovarali smo o mnogo čemu. Može se reći da smo se dobro razumeli, čak i da sam je voleo.

Zvala se Šimamoto^[2]. I ona je bila jedinica. A pošto je odmah po rođenju obolela od dečije paralize, levu nogu je blago vukla. Šimamoto je u našu školu prebačena iz neke druge, pri kraju petog razreda. Dakle, nosila je ogroman psihički teret koji se ne može porediti s mojim. Možda je, međutim, upravo zbog tog ogromnog tereta koji je nosila, bila mnogo čvršće i samosvesnije jedinče nego ja. Ni na šta se nije žalila. Ne samo što nije govorila o tome nego joj se ni na licu nije primećivalo da je bilo šta muči. Čak i kada bi se desilo nešto ružno, na njenom licu je bio osmeh. I što je više bilo ružnih stvari, više se trudila da taj osmeh zadrži. A bio je to lep osmeh. Nekad me je tešio, a nekad hrabrio. *Biće sve u redu*, kao da mi je

govorio, *u redu je, strpi se, i to će proći*. Zbog toga sam se i kasnije, kad god bih u pamćenje prizvao njeno lice, sećao tog osmeha.

Šimamoto je bila dobar đak, bila je pravedna i pažljiva prema drugima. Za to su joj i u našem razredu uvek odavali priznanje. U tom smislu, ona se kao jedinica poprilično razlikovala od mene. Ipak, sumnjam da su je svi naši drugovi iz razreda voleli. Niko je nije zadirkivao niti ismevao. Ali ona, ako izuzmemo mene, nije imala nikoga koga bi mogla nazvati svojim prijateljem.

Verovatno je bila previše smirena i samouverena za njih. Možda su neki od njih smatrali da je to hladnoća i arogancija. Ali bio sam u stanju da razaznam da se iza te njene spoljašnjosti krije nešto toplo i ranjivo. Poput detenceta koje se igra žmurke, skrivajući se ispod površine zapravo je tražila da je neko jednog dana primeti. Ponekad sam mogao to da prepoznam u njenim rečima ili u izrazu lica.

Šimamoto je zbog očevog posla nebrojeno puta morala da promeni školu. Ne sećam se baš tačno šta je radio njen otac.

Jednom mi je to potanko objasnila ali, kao što je to uvek s decom, praktično me nimalo nije interesovalo čime se bave tuđi očevi. Sećam se da je to bio nekakav specijalizovan posao koji je imao veze s bankarstvom, poreskom službom ili sanacijom preduzeća. Iako je bila dodeljena za stanovanje, kuća u koju se Šimamoto preselila bila je prilično velika, u zapadnom stilu, do pasa ograđena visokim, čvrstim kamenim zidom. Povrh kamenog zida stajala je živa ograda od zimzelenog rastinja, kroz čije se mestimične otvore moglo videti travnato dvorište.

Šimamoto je bila lepo razvijena devojčica, gotovo iste visine kao ja i pravilnih crta lica. Znao sam da će za koju godinu postati prava lepotica koja privlači svačiju pažnju. Ali kada sam je ja prvi put sreo njena spoljašnjost još uvek nije bila u skladu s njenim unutrašnjim kvalitetima. Bilo je nečeg nesrazmernog u njoj u to vreme, zbog čega je mnogi nisu smatrali preterano privlačnom. Ona odrasla osoba u njoj i onaj njen još uvek detinji deo, čini mi se nisu bili u skladu. A takav nedostatak ravnoteže ume da ljude ispunjava nelagodnom.

Pošto smo stanovali blizu (njena kuća je bila bukvalno odmah tu, na dva koraka od moje), prvih mesec dana u učionici je sedela u klupi pored moje. Ja sam joj objašnjavao svaku sitnicu važnu za školski život. Ispričao sam joj o učilima koja smo koristili, sedmičnim kontrolnim zadacima, priboru potrebnom za svaki pojedinačni predmet, do koje lekcije smo stigli u

udžbeniku, rasporedu redarstava i školskih obroka. Pravilo škole bilo je da drug iz razreda koji živi najbliže pridošlom učeniku njemu i pomaže u početku; nastavnica je prozvala mene i rekla mi da očekuje da u prvo vreme svesrdno pomažem Šimamoto, posebno zbog njene bolesne noge.

I kao što je to valjda slučaj sa svom decom suprotnog pola koja se po prvi put upoznaju sa jedanaest ili dvanaest godina, u prvih nekoliko dana razgovori su nam bili trapavi i stegnuti. Ali, shvativši da smo i jedno i drugo jedinci, naši razgovori su ubrzo postali živi i bliski. I meni i njoj bilo je prvi put da upoznajemo neko drugo jedinče. Sa žarom smo razgovarali o tome kako je to biti jedino dete, a mnogo smo toga imali jedno drugom da kažemo na tu temu. Kad god bismo se videli, a to nije bilo baš svaki dan, iz škole smo se peške vraćali zajedno. I tako smo, polako prelazeći taj više od kilometra dugačak put (nismo ni mogli da hodamo brzo zbog njene bolesne noge), razgovarali o mnogo čemu. U tim razgovorima shvatili smo da nas dvoje imamo mnogo toga zajedničkog. Oboje smo voleli da čitamo knjige. Voleli smo da slušamo muziku. Obožavali smo mačke. Ispoljavanje osećanja pred drugima nije nam išlo od ruke. Spisak stvari koje ni jedno ni drugo nismo voleli da jedemo bio je prilično dugačak. Bez po muke smo učili predmete koje smo voleli, ali smo prezirali da učimo one koji nam nisu bili po volji. Ako je i bilo nekih razlika među nama, bilo je to da je ona ulagala mnogo više napora nego ja da se svesno zatvori u svoju ljušturu. Vredno je učila i predmete koje nije volela i dobijala veoma dobre ocene, a ja nisam. Kada je za ručak u školi bilo nešto što nije volela, bez reči je sve jela, a ja nisam. Drugim rečima, odbrambeni zid koji je izgradila oko sebe od mog je bio mnogo čvršći. No, iznutra smo bili iznenađujuće slični.

Brzo sam se navikao na to da smo zajedno. To je za mene bilo sasvim novo iskustvo. U njenom društvu nisam osećao onaj nemir kao kada sam bio sa drugim devojkicama. Voleo sam da se s njom zajedno vraćam kući. Šimamoto je hodala blago vukući levu nogu. Nekad bismo se zaustavili na pola puta i napravili predah na klupi u parku. Ali to mi nikad nije smetalo. Baš naprotiv – radovao sam se što će to dodatno odložiti rastanak.

Ubrzo smo počeli da provodimo mnogo vremena zajedno, ali ne pamtim da nas je iko iz našeg okruženja zbog toga zadirkivao. Tada se nisam na to mnogo obazirao, ali sad mi se čini da je to čudno. Jer, deca tog uzrasta obično zadirkuju i ismevaju dečaka i devojkicu koji su bliski. Verovatno je njena narav bila zaslužna za to. U njoj je bilo nečega što je kod drugih ljudi iz okoline izazivalo blagu napetost. Ukratko, odavala je utisak „nekoga

kome se ne govori makar šta“. Čak su i nastavnici s vremena na vreme delovali kao da pred njom imaju tremu. A možda je razlog tome bila njena bolesna noga. Bilo kako bilo, verovatno su svi mislili da nije u redu zadirkivati Šimamoto, a meni je bilo drago zbog toga.

Zbog bolesne noge Šimamoto skoro da uopšte nije dolazila na časove gimnastike. Onih dana kad smo išli na pešačenje ili planinarenje, izostajala je iz škole. Nije dolazila ni u letnje kampove na plivanje. Za vreme atletskih takmičenja, izgledalo je kao da joj je pomalo nelagodno. Ali ako to izuzmemo, ona je vodila sasvim običan život učenika osnovne škole. Sama gotovo nikada nije spominjala svoju bolesnu nogu. Koliko se sećam, verovatno nijednom. Kad bismo išli zajedno u školu, nikada se nije izvinjavala što presporo hoda, niti joj se to videlo na licu. Ali dobro sam znao da se pretvara da joj noga ne predstavlja smetnju, baš zato što joj je smetala. Nije baš volela da odlazi u tuđe kuće, jer je na ulazu trebalo izuvati obuću. Oblik njenih cipela i debljina đonova malo su se razlikovali, a ona nije volela da to drugi vide. Mislim da su verovatno bile pravljene po narudžbini. Primetio sam da ona, čim se vrati kući, prvo svoje cipele skloni u ormarić za obuću.

U dnevnoj sobi u svojoj kući Šimamoto je imala moderan muzički uređaj i ja sam često odlazio kod nje da slušam muziku. Bio je to odličan uređaj, ali kolekcija gramofonskih ploča njenog oca nije mu bila ni prineti – mislim da ih je uvrh glave bilo petnaestak. Opet, dobrim delom bile su to ploče lake klasične muzike, namenjene onima koji se u tu vrstu muzike ne razumeju. Nas dvoje smo toliko puta preslušali tih petnaest ploča da se i dan-danas živo sećam svakog takta te muzike.

Rukovanje pločama bilo je njen zadatak. Šimamoto je vadila ploču iz omota, prstima ne dodirujući brazde spuštala ju je obema rukama na disk, i nakon što bi malenom četkicom očistila prljavštinu sa gramofonske glave, polako je na ploču spuštala iglu. Kad bi se ploča završila, poprskala bi je sprejom za uklanjanje prašine i obrisala filcanom tkaninom. Zatim bi je vratila u omot, pa na mesto na polici gde je i pre stajala. Ovaj redosled radnji obavljala je sa strahovito ozbiljnim izrazom na licu, jednu po jednu, onako kako ju je naučio otac. Žmirkala bi i zadržala dah. Ja bih uvek sedeo na sofi i netremice posmatrao svaki njen pokret. I onda, kada bi vratila ploču na policu, Šimamoto bi se konačno okrenula ka meni i, kao i uvek, uputila mi smešak. I tada bih pomislio: kao da joj u rukama nije najobičnija ploča, već nekakva krhka duša u boci od stakla.

Ja kod kuće nisam imao ni gramofon, ni ploče. Moji roditelji nisu bili strastveni poklonici muzike. Zato sam ja stalno u svojoj sobi slušao muziku – nisam se odvajao od malog plastičnog srednjotalasnog radio-aparata. Na radiju sam uvek slušao rok ili neku sličnu vrstu muzike. Ali slušajući laku klasičnu muziku u kući kod Šimamoto, i sam sam je ubrzo zavoleo. Bila je to muzika iz „drugog sveta“, ali mislim da me je privlačila samo zato što mu je Šimamoto pripadala. Jednom ili dvaput nedeljno ona i ja bismo sedeli na sofi, pili crni čaj kojim bi nas poslužila njena majka i provodili popodneva slušajući Rosinijeve uvertire, Betovenovu Pastoralnu simfoniju ili svitu *Per Gint*. Njena majka se radovala mojim dolascima u njihovu kuću. Bilo joj je drago što joj je kći stekla prijatelja u novoj školi, a doprinelo je i to što sam bio lepo vaspitan i uvek uredan. Ipak, da budem iskren, meni se njena majka jednostavno nije dopadala. Nije za to bilo nikakvog posebnog razloga. Prema meni je uvek bila ljubazna. Ali nešto mi je u njenom načinu izražavanja smetalo, i ponekad mi ulivalo nespokojstvo.

Iz kolekcije ploča njenog oca, omiljena mi je bila ona s Listovim koncertima za klavir. S jedne strane je bio Koncert za klavir br. 1, a s druge strane br. 2. Dva su razloga zbog kojih mi se ta ploča dopadala: najpre, omot joj je bio prelep, a zatim, niko koga poznajem – razume se, izuzimajući Šimamoto – nikada nije čuo Listove koncerte za klavir. Bio sam zaista uzbuđen zbog te spoznaje. Ja sam poznavao svet koji niko oko mene nije znao i tajni vrt u koji je samo meni bio dozvoljen ulaz. Kao da me je upravo to uzdiglo na još viši nivo postojanja.

A opet, bila je to divna muzika. U početku mi je zvučala preterano i komplikovano ili ako ništa drugo a ono nerazumljivo. Slušao sam je nebrojeno puta i, poput zamagljene slike koja se postepeno pomalja ta je muzika u mojoj svesti malo-pomalo počela da dobija smisao. Zatvorenih očiju, usredsređen na zvuk te muzike, mogao sam da osetim kako se stvara nekoliko vrtloga u njoj. Čim bi se stvorio jedan vrtlog, iz njega bi se izrodio drugi. A zatim bi se taj vrtlog spojio sa još jednim. Ti vrtlozi su bili mislene stvari, apstraktne prirode – to, naravno, sada shvatam. Imao sam želju da Šimamoto nekako obznanim postojanje tih vrtloga. Ali to nije bila stvar koja se da nekome objasniti svakodnevnim rečima. Da se to precizno izrazi potrebna je sasvim drugačija vrsta reči, ali ja ih tada još uvek nisam znao. Niti sam znao ima li uopšte smisla pretočiti u reči to što sam osećao.

Nažalost, zaboravio sam ime pijaniste koji je izvodio te Listove koncerte za klavir. Sve čega se sećam jesu težina te ploče i njen živopisan i sjajan

omot. Ploča je bila sasvim misteriozno teška i debela.

Na polici za ploče u kući kod Šimamoto među klasičnom muzikom stajale su i ploče Neta Kinga Kola i Binga Krozbija. I te dve ploče smo zaista često slušali. Na Krozbijevoj ploči bila je božićna muzika, ali smo je nas dvoje slušali bez obzira na godišnje doba. I sad se čudim kako nam se nije smučila, iako smo je toliko puta preslušali.

Jednog decembarskog dana uoči Božića, Šimamoto i ja smo bili sami u njenoj dnevnoj sobi. Kao i uvek, na sofi smo slušali ploče. Njena majka je izašla da nešto obavi, pa u kući nije bilo nikog osim nas. Bilo je to oblačno, olovno zimsko popodne. I dok se sunčeva svetlost jedva probijala kroz gust sloj spuštenih oblaka, izgledalo je kao da je sve prekriveno tankom naslagom prašine. Sve se videlo prigušeno, bez pokreta. Bližilo se veče i u sobi se smračilo kao da je noć. Svetlo, čini mi se, nije bilo upaljeno. Samo se na zidovima video crvenkast odsjaj od gasne grejalice. Net King Kol je pevao *Pretend*. Mi, naravno, uopšte nismo razumeli reči pesme na engleskom. Zvučale su nam kao najobičnije bakanje. Ali, voleli smo tu pesmu i pošto smo je slušali bezbroj puta, uspevali smo da prvi deo pesme otpevamo podražavajući izgovor:

*Pritend jur hepi ven jur bluuu
Itiznt veri haaard tu duuu^{3}*

Sada, naravno, razumem značenje tih reči. „Pretvaraj se da si srećan i kada si čemeran. To i nije tako teško.“ Bila je to pesma nalik na onaj njen večni šarmantan osmeh. Može se, naravno, i na taj način razmišljati, ali postupati tako u životu ponekad je veoma teško.

Šimamoto je na sebi imala plavi džemper sa okruglim izrezom. Imala je više plavih džempera; mora da je volela plavu boju. A možda ih je nosila jer su joj se slagali sa teget kaputom koji je uvek oblačila za školu. Kragna njene bele bluze provirivala je kroz izrez džempera. Uz to je nosila kariranu suknju i bele pamučne čarape. Mekani džemper koji joj je pristajao kao saliven, nagoveštavao je njene malene napupele grudi. Bila je podigla obe noge na sofu i sela na njih onako podvijene. S laktom jedne ruke na naslonu, slušala je muziku zagledana, kao da posmatra daleke predele.

„Je li“, upitala je, „misliš li da je istina da se roditelji koji imaju samo jedno dete ne slažu baš najbolje?“

Malo sam razmislio o tome, ali nisam baš dobro razumeo taj uzročno-posledični odnos. „Gde si to čula?“

„Neko mi je tako rekao. Odavno. Pošto se roditelji ne slažu dobro, ne mogu da dobiju više dece. Bila sam tako tužna kad sam to čula.“

„Hm...“, rekoh.

„Slažu li se tvoji otac i majka?“

Na to nisam mogao odmah da odgovorim. Nikada o tome nisam razmišljao. „Moja majka nije baš najboljeg zdravlja“, rekao sam. „Nisam siguran, ali verovatno bi rođenje još jednog deteta bilo preveliki teret za njen organizam.“

„Razmišljaš li nekad o tome kako bi to bilo da imaš brata ili sestru?“

„Ne.“

„Zašto? Zašto ne razmišljaš?“

Uzeo sam omot ploče sa stola i zagledao ga. Ali soba je bila previše mračna da bi se mogla čitati slova ispisana na njemu. Ponovo sam ga vratio na sto i podlanicom nekoliko puta protrljao oči. Jednom mi je i majka postavila isto pitanje. Ono što sam joj tada odgovorio nije je ni obradovalo ni rastužilo. Čuvši moj odgovor, majka je samo bila zbunjena. Ali to je, barem što se mene tiče, bio sasvim iskren i pošten odgovor.

Moj odgovor je bio veoma dugačak, a poentu nisam bio u stanju da precizno izrazim. Ali ono što sam naposljetku hteo da kažem bilo je ovo: „Ja kakav sam sada sam onaj ja koji je odrastao bez brata i sestre. Da sam imao brata ili sestru, tada to ne bih bio ja kakav sada jesam, pa je ovom meni, koji je tu, protivprirodno da razmišljam kako bi to bilo da imam brata ili sestru.“ Dakle, smatrao sam da je majčino pitanje donekle bilo besmisleno.

Isti taj odgovor dao sam i Šimamoto. Kad sam to rekao Šimamoto je samo gledala u mene. Bilo je nečeg očaravajućeg u njenom izrazu. Bilo je to – naravno, to sam spoznao tek kasnije, sećajući se tog trenutka – nešto senzualno, što ti nežno ljušti delić po delić opne oko srca. I sada dobro pamtim njene tanke usne, koje su se blago pomerale sa svakom promenom tog izraza, i kako videh blistav sjaj skriven duboko u njenim zenicama, poput svetla malene sveće koja treperi negde u dubini mračne, izdužene prostorije.“

„Imam osećaj da razumem to što govoriš“, rekla je zrelim, tihim glasom.

„Stvarno?“

„Aha“, rekla je. „Mislim da ima stvari na svetu koje se mogu promeniti i onih koje ne mogu. A činjenica da vreme neumitno prolazi ne može se

promeniti. Kad si dovde stigao, nazad više ne možeš. Na to misliš, zar ne?“
Klimnuo sam glavom.

„Kad prođe izvesno vreme neke se stvari ščvrsnu. Kao cement u kofi. A kad se to desi, više ništa ne možemo da promenimo. Ti želiš da kažeš da se cement od kojeg si ti sazdan potpuno stegao, pa osim onakvog tebe kakav si sada, drugačiji i ne postoji, zar ne?“

„Valjda“, rekao sam nesigurno.

Šimamoto je neko vreme posmatrala svoju šaku. „Znaš, ponekad razmišljam. O tome kako će biti kad porastem i udam se. O tome u kakvoj ću kući živeti, šta ću raditi. I o tome koliko bi dece trebalo da imam.“

„Nije valjda!“ čudio sam se.

„Ti ne razmišljaš o tome?“

Odmahnuo sam glavom. Ne može se očekivati od dvanaestogodišnjeg dečaka da razmišlja o takvim stvarima. „I, koliko bi dece htela da imaš?“

Ruku koju je do tad držala na naslonu sofe spustila je u krilo. Odsutno sam gledao kako prstom te ruke polako prati šare svoje suknje. Bilo je tu nečeg čudnog: kao da je polazeći iz njenog prsta, nevidljiva tanka nit prela neki sasvim novi oblik vremena. Zatvorio sam oči i u toj tami se pojavile vrtlozi. Nekoliko vrtloga se stvorilo, a zatim u tišini nestalo. U daljini, Net King Kol je pevao *South of the Border*. Naravno, pesma je bila o Meksiku, ali to tada nisam razumeo. Samo sam osećao da reči „južno od granice“ imaju čudan prizvuk. Slušajući tu pesmu, bio sam ubeđen da južno od granice postoji nešto izuzetno. Kad sam otvorio oči, Šimamoto je još uvek šarala prstom po svojoj suknji. Iznutra me je nešto slatko pecnulo.

„Čudno je“, reče ona. „Ne znam zašto, ali mogu da zamislim samo da imam jedno dete. Da imam dete, to nekako mogu da zamislim. Mislim, da budem majka, i da imam dete. Teško mi je, međutim, da zamislim da to dete ima brata ili sestru. To dete ih nema. Ono je jedinče.“

Ona je nesumnjivo bila zrela za svoj uzrast i nesumnjivo je prema meni, kao dečaku, osećala naklonost. I ja sam prema njoj, kao devojčici, gajio naklonost. No, uopšte uzev, nisam znao kako bi prema tome trebalo da se odnosim. Verujem da nije ni Šimamoto. Samo mi je jednom dodirnula ruku. Nekud me je povelala i uzela za ruku kao da kaže: „Brzo, dođi ovamo.“ Iako smo se za ruke držali svega desetak sekundi, imao sam osećaj kao da je trajalo pola sata. A kad mi je pustila ruku, ja sam samo želeo da mi ruka

ostane u njenoj. I znao sam. Iako me je potpuno spontano uhvatila za ruku, znao sam da je to u stvari i sama žarko želela.

I sada se jasno sećam dodira njene ruke. Razlikovao se od svih drugih dodira koje sam tada poznao, a i od onih koje sam kasnije upoznao. Bila je to samo mala, topla ruka dvanaestogodišnje devojčice, ali tih pet prstiju i taj dlan bili su oličenje svega što sam tada želeo da znam, i što sam morao da znam. Uzevši moju ruku, objasnila mi je kako stoje stvari. Da ovakvo mesto zaista postoji u stvarnom svetu. Imao sam osećaj kao da sam se na tih desetak sekundi pretvorio u savršenu, malenu pticu. Leteo sam nebom, kroz vetar. Sa nebeskih visina, u daljini sam mogao da vidim jedan prizor. Bio je toliko daleko da nisam mogao da razlučim šta je to, ali sam osećao da tamo nešto postoji. Jednoga dana otići ću na to mesto. Spoznavši to, uspeo sam da uhvatim dah i osetio drhtaj u grudima.

Kad sam stigao kući, seo sam za sto u svojoj sobi i dugo posmatrao ruku koju je Šimamoto držala. Sav srećan, mislio sam na to kako me je uhvatila za ruku. Danima posle toga, srce mi se topilo od tog nežnog dodira. Ali istovremeno sam bio zbunjen, smeten i tužan. Kako uopšte da izađem na kraj s tom toplinom, gde da je smestim, to nisam znao.

Kada smo završili osnovnu školu, Šimamoto i ja smo otišli u različite niže srednje škole. Okolnosti su se promenile; iz kuće u kojoj sam do tada živeo preselio sam se u drugi grad. Kažem drugi grad, ali bio je udaljen samo dve vozne stanice pa sam i kasnije nekoliko puta odlazio kod nje. Mislim da sam je posetio tri ili četiri puta za ta tri meseca nakon selidbe. I to je sve. Uskoro sam prestao tamo da odlazim. Nas dvoje tada smo prolazili kroz veoma delikatno razdoblje kad je sama činjenica da smo išli u različite škole, i to što su nas razdvajale te dve stanice, bila dovoljna da se osećam kao da nam se promenio čitav svet. Imali smo različite prijatelje, nosili različite školske uniforme i učili iz različitih udžbenika. Moje telo i moj glas, kao i moj način razmišljanja, pretrpeli su iznenadne promene, i to je onu bliskost koja je nekada postojala između Šimamoto i mene pretvorilo u nelagodnost. Uz to, ona se i fizički i psihički menjala još brže nego ja. Zbog toga sam se osećao nekako neprijatno. Imao sam osećaj da i njena majka počinje čudno da me gleda. *Što li to dete još uvek dolazi kod nas? Više i ne živi u blizini, a ne ide ni u istu školu,* kao da je govorila. A možda sam samo bio preosetljiv. U svakom slučaju, jednostavno sam bio uznemiren zbog njenog pogleda.

I tako, put me je sve ređe navodio k Šimamoto, pa sam ubrzo prestao da se s njom viđam. A to je verovatno (nemam drugog izbora osim da upotrebim reč *verovatno* – konačno, nije na meni da ispitam bezbrojna sećanja iz prošlosti i ustanovim šta je od toga tačno, a šta nije) bila greška. Trebalo je da ostanem u bliskoj vezi sa Šimamoto. Bila mi je potrebna, a možda sam bio potreban i ja njoj. Ali moja je samosvest bila previše snažna i previše sam se pribojavao toga da budem povređen. Više se nismo sreli. Sve do jednoga dana, mnogo godina kasnije.

Sećao sam je se s nostalgijom i kada smo prestali da se viđamo. To drago sećanje mnogo me je puta ohrabrilo i utešilo dok sam prevazilazio svu onu zbunjenost i bol u pubertetu. Dugo je u mom srcu postojalo posebno mesto samo za nju. Kao da sam na nekom stolu u najdaljem, tihom kutku restorana ostavio oznaku da je rezervisan, to mesto u srcu čuvao sam samo za nju. Iako sam verovao da Šimamoto nikada više neću sresti.

U vreme kad smo se viđali, bilo mi je tek dvanaest godina, i još uvek nisam imao razvijen libido u pravom smislu te reči. Bio sam neodređeno zainteresovan za ispupčenja njenih grudi ili za ono što ima ispod suknje. Ali nisam znao šta to tačno podrazumeva, niti kuda bi to moglo da me odvede. Samo sam pažljivo načuljio uši, zatvorio oči i zamišljao ono što bi trebalo da se nalazi na tim mestima. To što sam zamislio, bilo je, naravno, nepotpuno. Sve je bilo nejasno, kao obavijeno maglom, razlivenih obrisa i mutno. Ali bio sam siguran da se tu krije nešto za mene veoma važno. A onda sam shvatio da i Šimamoto vidi taj isti prizor.

Bili smo, nas dvoje, još nepotpuna bića, s osećanjem da pristiže nešto novo, što ćemo tek steći, i što će nas učiniti potpunim. Stajali smo tada pred novim vratima. Pod prigušenim svetlom, samo nas dvoje, držeći se za ruke jedva desetak sekundi.

U srednjoj školi bio sam klasičan pubertetlija, kao i svaki drugi. Bila je to sledeća etapa u mom životu, samo prelazna faza u mom razvoju – prestao sam da budem poseban i postao običan čovek. Ipak, pažljiv posmatrač lako je mogao da uvidi da sam bio problematičan momak. Ali, na kraju krajeva, koji šesnaestogodišnjak to nije? U tom smislu, dok sam se ja približavao svetu i svet se približavao meni.

Bilo kako bilo, kada sam imao šesnaest godina više nisam bio onaj slabačak jedinac. Kada sam krenuo u nižu gimnaziju, sticajem okolnosti upisao sam se u školu za plivanje blizu kuće. Tamo sam savladao kraul i dva puta nedeljno odlazio na treninge. Zahvaljujući tome, začas su mi se raskrupnjala ramena i grudi, i očvrsnuli mišići. Više nisam bio onaj dečak koji je malo-malo imao povišenu temperaturu i padao u postelju. Često sam nag stajao ispred ogledala u kupatilu i dugo pažljivo proučavao sopstveno telo. Telo mi se menjalo neverovatnom brzinom, praktično pred očima. Uživao sam u tim promenama. Nije stvar u tome da sam se radovao što korak po korak postajem odrastao muškarac. Više od sazrevanja, zadovoljstvom me je ispunjavala transformacija u meni samom. Bio sam srećan što više nisam onaj koji sam nekada bio.

Često sam čitao knjige i slušao muziku. Oduvek sam to voleo, ali mi je druženje sa Šimamoto dalo veliki podsticaj i istančan osećaj i za jedno i za drugo. Počeo sam da odlazim u biblioteku i tamo bih od korice do korice čitao sve redom. Kad bih počeo da čitam neku knjigu nisam je ispuštao. Za mene su one bile kao droga. Čitao sam knjige za vreme jela, u vozu, po čitavu noć u svom krevetu i krišom za vreme časova. Uskoro sam nabavio mali muzički uređaj i sve svoje slobodno vreme provodio u sobi slušajući ploče sa džez muzikom. Ali, želju da o svom doživljaju knjige ili muzike bilo s kim razgovaram, gotovo da nisam imao. Bio sam sam sa sobom, sasvim opušten i zadovoljan zbog toga što nemam nikog drugog. U tom smislu, vodio sam osamljenički život i bio strašno arogantan mladić. Uopšte nisam voleo timske sportove. Niti sam voleo takmičenja gde se s drugima nadmećeš za poene. Voleo sam samo da u tišini, u nedogled, plivam sam.

Ipak, nisam bio potpuni usamljenik – uspeo sam da u školi steknem nekolicinu bliskih prijatelja. No, istinu govoreći, školu nikada nisam voleo. Tamo su uvek gledali kako da me gnječe, a meni nije bilo druge nego da stalno budem pripravan da se branim. Da nisam oko sebe imao svoje prijatelje, iz tog turbulentnog doba adolescencije verovatno bih izašao sa još težim ožiljcima.

Opet, zahvaljujući tome što sam počeo da se bavim sportom, onaj spisak stvari koje nisam voleo da jedem postao je mnogo kraći nego što je nekad bio, a i sve sam ređe bez povoda crveneo pred devojkama. Čak kad bi neko slučajno i saznao da sam jedinac, na to nije obraćao pažnju. Izgledalo je da sam se, barem spolja, oslobodio prokletstva jedinog deteta.

A onda sam počeo da se zabavljam s jednom devojkom.

Nije to bila posebno lepa devojka. Drugim rečima, nije bila od onih koju bi svačija majka zapazila na razrednoj fotografiji i rekla: „Kako se beše zove ova devojka? Baš je lepa!“ Ali svidela mi se čim smo se prvi put sreli. To se na fotografiji ne može videti, ali u njoj je bilo neke jednostavne topline koja je spontano privlačila druge. Nije ona bila lepotica kojom bi se svako hvalisao. Ali kad bolje razmislim, ni sam nisam posedovao ništa posebno čime bi se bilo ko razmetao.

Išli smo u isto odeljenje u drugom razredu više srednje škole, i nekoliko puta smo zajedno izašli. Prvi put smo izašli u četvoro, sledeći put već nas dvoje nasamo. Začudo, kada sam bio s njom, mogao sam da se opustim. Pred njom sam mogao da pričam ležerno, a i ona je moje priče uvek slušala vrlo zainteresovano i s uživanjem. Nisu to bile neke priče, ali me je slušala toliko pažljivo kao da je u pitanju neko veliko otkriće koje će promeniti svet. Bilo je to prvi put, otkako sam prestao da se viđam sa Šimamoto, da je neka devojka moje priče slušala s tolikom pažnjom. A ja sam, zauzvrat, želeo da saznam sve o njoj. Makar bile sitnice. Šta jede, kakva joj je soba, kakav je pogled s njenog prozora.

Zvala se Izumi^[4]. Baš lepo ime, rekoh joj kad smo se prvi put sreli i razgovarali. Zavitlaš li sekiru, izleteće vila, rekao sam misleći na bajku, a ona se nasmeja. Imala je tri godine mlađu sestru i pet godina mlađeg brata. Otac joj je bio stomatolog i, naravno, živeli su u porodičnoj kući i imali psa. Pas je bio nemački ovčar i zvao se Karl. Neverovatno ali istinito, ime je dobio po Karlu Marksu. Otac joj je bio član Komunističke partije Japana. Na svetu sigurno postoji nekolicina komunista stomatologa, ali i kad bi se

svi skupili na jedno mesto verovatno bi stali u 4-5 velikih autobusa. Ipak, osećao sam se nekako čudnovato zbog činjenice da je baš otac moje devojke jedan od njih. Njeni roditelji bili su prilično zagrejani za tenis, i nedeljom se znalo: reketi u ruke i pravac na teniski teren. Nije da mi nije bilo neobično to što je jedan komunista zaluđenik za tenis, ali izgleda da Izumi na to baš i nije obraćala pažnju. Komunistička partija Japana nije je ni najmanje interesovala, ali je volela svoje roditelje i često s njima igrala tenis. Pokušala je i mene da zainteresuje da igram, ali ja, nažalost, tenis kao sport nisam uspeo da zavolim.

Ona mi je zavidela na tome što sam jedinac. Nije se baš dobro slagala s bratom i sestrom. *Oni su bezosećajne budale*, rekla je, i da bi je bilo baš briga i da ih nikad više ne vidi. *Blago tebi što nemaš braće i sestara. Ja sam oduvek želela da budem jedinica. Niko mi ne bi smetao i mogla bih na miru da radim šta mi je volja.*

Na trećem sastanku sam je poljubio. Tog dana je došla kod mene. Posle nekog vremena, majka je rekla da mora u kupovinu. U kući nije bilo nikog osim Izumi i mene. Kada sam joj se licem približio i prislonio svoje usne uz njene, samo je zatvorila oči ne rekavši ništa. Bio sam unapred pripremio desetak izgovora za slučaj da se naljuti ili okrene glavu na drugu stranu, ali na kraju mi izgovori nisu ni bili potrebni. Čim su moje usne dotakle njene, zagrlio sam je i privukao je k sebi. Leto je bilo na izmaku i ona je nosila haljinu od indijskog platna. Oko struka je bila vezana vrpcom koja je visila pozadi poput repa. Dlanom sam dodirnuo kopču njenog grudnjaka. Osećao sam njen dah na svom vratu. Srce mi je besomučno tuklo. Penis mi je bio otvrdnuo kao da će pući; kad sam njime dotakao njenu butinu, ona se malo pomerila u stranu. No, to je bilo sve. Izgledalo je da to za nju nije bila ni posebno neprirodna, niti posebno neugodna stvar.

Sedeli smo tako čvrsto zagrljeni na sofi u mojoj dnevnoj sobi. Preko puta sofe na stolici je sedela mačka. Dok smo se grlili mačka je širom otvorila oči i pogledala nas, a zatim se protegla ne pustivši ni glasa od sebe i tako zadremala. Pomilovao sam Izumi po kosi i ljubio njene malene uši. Pomislio sam da bi trebalo nešto da kažem, ali mi reči jednostavno nisu dolazile. Iako sam hteo nešto da kažem, činjenica je da sam jedva uspevao da udahnem vazduh. Onda sam je uzeo za ruku i još jednom je poljubio u usta. Dugo nije izgovorila ništa, a nisam ni ja.

Pošto sam ispratio Izumi do stanice voza i vratio se kući nikako nisam mogao da se smirim. Ležao sam na sofi i zurio u tavanicu. Ni o čemu nisam

mogao da razmišljam. Ubrzo se vratila moja majka i rekla da će odmah spremi večeru. Ali meni nije bilo do jela. Bez ijedne reči obuo sam cipele, izašao napolje i tako lutao gradom dobra dva sata. Imao sam čudan osećaj. Više nisam bio sam, ali sam se osećao usamljenije nego ikada do tada. Kao kad sam po prvi put stavio naočare, moj osećaj za perspektivu više nije bio isti. Stvari u daljini kao da su bile nadohvat ruke, a ono što je mutno, odjednom sam video jasno.

Na rastanku mi je rekla: „Strašno sam srećna. Hvala ti.“ I ja sam bio stvarno srećan. Skoro da nisam mogao da poverujem da mi je jedna devojka dozvolila da je poljubim. Kako da ne budem srećan? Ipak, nisam bio u stanju da budem srećan bez ikakve zadržke. Bio sam kao toranj koji je ostao bez temelja. Bio sam visoko i što sam više gledao u daljinu, sve sam se više tresao. Zašto baš ona, pitao sam se. Šta ja uopšte znam o njoj? Svega smo nekoliko puta izašli i vodili krajnje obične razgovore. Takvo razmišljanje me je veoma uznemirilo. Bio sam kao na iglama.

Da je to bila Šimamoto, i da sam je poljubio, verovatno se posle toga ne bih osećao ovako uznemireno. Nas dvoje bismo jedno drugo lako prihvatili bez pogovora. I tu ne bi bilo mesta ni nemiru, ni zabrinutosti.

Ali Šimamoto više nije tu, pomislio sam. Ona je sada u nekom svom, sasvim novom svetu. Baš kao što sam i ja u sopstvenom, nekom sasvim novom svetu. Zato ne mogu da poredim Izumi i Šimamoto. Ne bi imalo nikakve svrhe. Vrata sveta koji je nekada postojao zatvorila su se iza mene, a ja sam morao nekako da se smestim u taj svet koji je okruživao novog mene.

Dok se na istoku pomaljalo slabašna svetlost, još sam bio budan. Odspavao sam svega dva sata, istuširao se i pošao u školu. Moram da je nađem u školi i porazgovaram s njom, mislio sam. Hteo sam da se još jednom uverim u ono što se između nas desilo prethodnog dana. Želeo sam da iz njenih usta čujem da se i dalje oseća isto kao i tada. Jer, poslednje što mi je rekla, bilo je: „Strašno sam srećna. Hvala ti.“ Ali, sa prvim jutarnjim svetlom to je sve više ličilo na nekakvu iluziju stvorenu u mojoj glavi. Na kraju, u školi uopšte nisam uspeo da ugrabim priliku da nasamo razgovaram s njom. Za vreme odmora nije se odvajala od svoje najbolje drugarice, a po završetku časova žurno je otišla kući sama. Pogledi su nam se samo jednom sreli u hodniku, na prelasku iz jedne učionice u drugu. Uputila mi je jedan mali blistavi osmeh, a ja sam uzvratio. To je bilo sve. A u tom osmehu ja sam našao potvrdu događaja od prethodnog dana. *Sve je u redu*, kao da mi

je govorio, *ono juče se stvarno desilo*. Kada je došlo vreme da sednem u voz i vratim se kući, ona moja unezverenost već je bila skoro iščilela. Želeo sam Izumi, i ta želja je bila mnogo snažnija i mnogo postojanija od svih sumnji i briga koje su me tištile prethodne večeri.

Sasvim je jasno šta sam želeo od Izumi. Prvo da je skinem nagu. Onda da s njom vodim ljubav. Ali, trebalo je da pređem dugačak put. Stvari se odvijaju postepeno, prema određenom redosledu. Da bi se stiglo do seksa treba prvo raskopčati rajsferšlus na haljini. A između rajsferšlusa i seksa tu je proces koji se sastoji od još valjda dvadeset ili trideset delikatnih odluka i sudova koje treba doneti.

Prvo što sam hteo da uradim bilo je da se dokopam kondoma. Proći će još mnogo vremena dok se stigne do etape u kojoj će oni biti neophodni, ali svakako sam morao da ih nabavim. Nikad se ne zna kad će se ukazati potreba za njima. Nije dolazilo u obzir da odem do apoteke da ih kupim. Ne bih mogao da se izdajem ni za koga osim sebe – učenika drugog razreda više srednje – a nisam ni imao hrabrosti za to. U gradu je bilo nekoliko automata za kondome, ali bio bih u sosu ako bi neko video kako ih tamo kupujem. To me je neprekidno mučilo tri ili četiri dana.

Na kraju se sve rešilo jednostavnije nego što sam zamišljao. Imao sam jednog prijatelja koji je bio relativno obavešten kada su te stvari u pitanju. Skupio sam hrabrost i pitao ga: *Znaš, hteo bih da dođem do kondoma. Kako da to izvedem? Ništa lakše*, rekao je hladnokrvno, *ako hoćeš, nabaviću ti kutiju. Moj stariji brat naručio je gomilu preko pošte ili tako nekako. Nemam pojma što ih je toliko pokupovao, ali pun mu ih je orman. Neće ni primetiti ako mu zafali jedno pakovanje*, rekao je. *Baš ti hvala*, rekoh. Sledećeg dana mi je u školu doneo kondome u jednoj papirnoj kesi. Častio sam ga ručkom i rekao: *Nikome ni reči o ovome. Nema problema*, rekao je. Ali, naravno, nije držao jezik za zubima. Nekolicini njih izbrbljao je da sam tražio kondome, a oni su to opet izblebetali još nekima. Na kraju je i Izumi sve čula od jedne drugarice. Posle časova, pozvala me je na krovnu terasu naše škole.

„Hej, Hađime, čujem da si od Nišide dobio kondome“, rekla je. Delovalo je da je preko usta jedva prevalila reč „kondom“. Iz njenih usta, ta reč je zvučala kao da je u pitanju nekakva zarazna boleština.

„A to. Da“, rekoh, tražeći prave reči ali ih nisam nalazio. „Nije mi to ništa posebno značilo. Još odavno sam pomislio da bi bilo dobro da mi se neki nađe.“

„Zbog mene si ih nabavio?“

„Nema to veze s tobom“, rekao sam. „Samo me je interesovalo da vidim kakvi su. Ali ako se sad zbog toga osećaš loše, izvini. Vraću ih, ili ću ih baciti.“

Sedeli smo jedno pored drugog na kamenoj klupici u uglu terase na krovu. Izgledalo je kao da će svakog časa pasti kiša, i na krovu nije bilo nikog osim nas. Oko nas je sve bilo tiho. Nikada do tada na tom mestu nisam doživeo takvu tišinu.

Škola je bila na vrhu brda i dokle god je pogled dopirao videla se panorama grada i mora. Jednom smo iz prostorije za emitovanje digli desetak starih ploča i bacali ih s krova kao frizbije. Plovile su nebom u predivnom luku. Nošene vetrom, kao da im je na tren neko udahnuo život, radosno su letele ka luci. Ali jedna od njih je izgubila vetar, zateturala se i pala na teniski teren na kome su dve učenice prve godine vežbale zamahe, izazvavši grdne nevolje za mene. Na tom istom mestu na kome sam stajao pre više od godinu dana, sada me je moja devojka preslišavala zbog kondoma. Podigao sam pogled i video kako na nebu ptica obleće pun krug. Mora da je lepo biti ptica, mislio sam. Sve što treba da rade jeste da lete. U svakom slučaju, barem ne moraju da razmišljaju o kontracepciji.

„Stvarno ti se sviđam?“ pitala je tihim glasom.

„Naravno“, odgovorio sam. „Naravno da mi se sviđaš.“

Čvrsto stisnutih usana, gledala me je pravo u oči. Toliko dugo da mi je postalo neprijatno.

„Sviđaš se i ti meni“, rekla je nakon kratke stanke.

Ali, pomislio sam.

„Ali“, nastavila je, kao što se dalo očekivati, „nemoj da me požuruješ.“

Klimnuo sam glavom.

„Nemoj biti nestrpljiv. Ja imam sopstveni tempo. Nisam tako snalažljiva. Treba mi vremena da se pripremim za mnoge stvari. Možeš li da čekaš?“

Još jednom ćutke klimnuh glavom.

„Hoćeš li da mi obećaš?“ pitala je.

„Obećavam.“

„Nećeš me povrediti?“

„Neću te povrediti“, rekao sam.

Izumi je spustila pogled i neko vreme gledala u svoje cipele. Bile su to obične crne mokasine. Naspram mojih cipela odmah tu pored njenih, bile su male kao igračke.

„Plašim se“, rekla je. „U poslednje vreme se često osećam kao puž bez kućice.“

„Pa i ja se plašim“, rekao sam. „Ponekad se osećam kao žaba bez plovnih kožica.“

Podigla je glavu i pogledala u mene. A onda se malko osmehnula.

Bez reči pođosmo u senoviti deo pored zgrade. Tamo smo se zagrljeni ljubili. Puž bez kućice i žaba bez plovnih kožica. Grudi joj se čvrsto priljubiše uz moje. Jezici nam se blago dotakoše. Preko bluže joj dodirnuh grudi. Nije se opirala. Samo je mirno zatvorila oči i ispustila uzdah. Grudi joj nisu bile tako velike; taman tolike da stanu u moje dlanove. Kao da su samo za njih stvorene. Stavila mi je dlan na grudi u predelu srca. Dodir njene ruke i otkucaji moga srca postadoše jedno. Ona je zaista drugačija od Šimamoto, mislio sam. Ova devojka mi ne može dati ono što mi je davala Šimamoto. Ali, takva kakva je, ona je moja, i daje sve od sebe da mi da sve što mi može dati. Kako bih mogao da je povredim?

Tada nisam znao. Nisam mogao znati da ću jednoga dana možda povrediti nekoga tako duboko da neće moći da se oporavi. Da čovek nekad može da povredi drugoga svojim pukim postojanjem.

Izumina i moja veza nastavila se još godinu dana i više. Sastajali smo se jednom nedeljno. Odlazili smo da gledamo filmove, u biblioteku da učimo zajedno, ili smo samo išli u duge šetnje. Ali u svom putenom odnosu nas dvoje nismo bili stigli do poslednje etape. Ponekad sam je zvao da dođe kod mene kad mi roditelji nisu bili kod kuće. Milovali smo se tada u mom krevetu. Mislim da se to dešavalo otprilike dvaput mesečno. Ali čak i kad smo bili sami kod kuće nikada se nije skidala do kraja. Govorila je da se nikad ne zna kad bi neko mogao da naleti pa ne bi bilo u redu da je zatekne голу. U tom pogledu, Izumi je bila veoma oprezna. Nije ona bila plašljiva – samo nije podnosila da bude dovedena u neprijatnu situaciju.

Zbog toga je u mom zagrljaju uvek bila obučena i ja sam morao da zavlačim prste ispod njenog donjeg veša i milujem je na krajnje nespretnan način.

„Ne žuri“, rekla bi, kad god bih klonuo duhom. „Sačekaj još malo molim te, dok ne budem spremna.“

Istini za volju, ja baš i nisam bio u žurbi. Bio sam samo prilično zbunjen i razočaran zbog mnogih stvari. Naravno, sviđala mi se Izumi, i bio sam zahvalan za to što je ona moja devojka. Da nije bilo nje, moji pubertetski dani verovatno bi bili mnogo učmaliji i bezbojniji. Ona je u suštini bila fina i prijatna devojka, draga mnogima. Ipak, ne može se reći da su se naša interesovanja poklapala. Mislim da uopšte nije razumela knjige koje sam čitao ili muziku koju sam slušao. O njima jednostavno nismo mogli da razgovaramo sa ravnopravnog stanovišta. U tom pogledu naš se odnos prilično razlikovao od odnosa koji sam imao sa Šimamoto.

Ali, kad bih seo pored nje i dodirnuo joj prste, preplavila bi me neka potpuno prirodna toplina. Mogao sam da joj kažem sve, čak i ono što drugima nisam. Voleo sam da ljubim njene kapke i mesto tik iznad njenih usana. Voleo sam da joj sklonim kosu i da ljubim njene malene uši, a nju bi to nagnalo u zvonak smeh. I sad mi se uvek kad je se setim pred očima javi prizor mirnog nedeljnog jutra. Te tihe i vedre, tek osvanule nedelje – dana

kad nema domaćih zadataka, i kad se radi samo ono što ti je volja. Zbog nje sam se često osećao kao u takvo nedeljno jutro.

Naravno, imala je ona i mane. Za neke stvari bila je previše tvrdoglava, a i nije bila baš naročito maštovita. Nije ni pokušavala da iskorači iz sveta kome je pripadala i u kom je odrasla. Nije imala poleta da se do kraja posveti onome što je volela. Svoje roditelje je volela i poštovala. A njeni stavovi i pogledi na svet – iako sada shvatam da su bili sasvim uobičajeni za jednu šesnaestogodišnju ili sedamnaestogodišnju devojkicu – bili su isprazni i plitki. To mi je ponekad ostavljalo bljutav ukus u ustima. Ali, opet, ona nikad ništa ružno ni o kome nije rekla, niti si od nje mogao čuti ikakvo besmisleno hvalisanje. A volela me je i bila pažljiva prema meni. Sa iskrenim interesovanjem slušala je moje priče i uveseljavala me. Govorio sam joj o sebi i svojoj budućnosti. Šta bih želeo da radim, kakav čovek da postanem. Bile su to bajke kakve često pričaju mladići mojih godina. Ali ona ih je s velikom pažnjom slušala i hrabrila me: „Ti ćeš biti dobar čovek. Ima u tebi nečeg divnog“, govorila je Izumi. I stvarno je to mislila. Niko pre nje nije mi tako nešto rekao.

A bilo je divno držati je u naručju – pa makar i preko odeće. Ono u čemu se sastojala moja zbunjenost i razočaranje bila je činjenica da nikad u njoj neću otkriti *ono što postoji samo za mene*. Uspeo sam da popišem njene vrline. A taj spisak bio je mnogo duži od spiska njenih mana. Bio je verovatno duži i od spiska mojih sopstvenih vrlina. Ipak, njoj je nedostajalo nešto suštinsko. Da sam mogao da uvidim šta je to, možda bih ja i spavao s njom. Ne bih se po svaku cenu suzdržavao. Ma koliko potrajalo, ubedio bih ja nju da treba da spava sa mnom. Na kraju, međutim, nisam imao samopouzdanja da to i ostvarim. Naravno, i sam sam bio tek jedan sedamnaestogodišnji ili osamnaestogodišnji nepromišljeni mladić kome je na pameti bila samo požuda i radoznalost. Ipak, nekako mi je bilo jasno da ako ona ne želi seks i ne treba da ga upražnjava protiv svoje volje i da dolazi pravo vreme koje treba čekati s puno strpljenja.

Izumi je, ipak, jednom bila naga u mom zagrljaju. Dosta mi je toga da te grlim obučenu, obznanio sam joj. Ako nećeš da vodimo ljubav, ne moraš, ali ja više od svega želim da vidim tvoje nago telo i da te голу zagrlim. To mi je potrebno, i više ne mogu da trpim, rekao sam.

Izumi je malo razmislila pa rekla: „Ako je to ono što stvarno želiš, uradiću to.“

„Obećaj mi samo“, rekla je ozbiljnog lica, „da je to sve. Nemoj da radiš ono što ne želim.“

Jednog dana, kad se nije išlo u školu, došla je kod mene. Bio je to divan ali prohladan nedeljni dan početkom novembra. Majka i otac su bili otišli kod naših rođaka. U pitanju je bio pomen ili tako nešto za rođaka sa očeve strane, i u stvari je trebalo da i ja prisustvujem, ali rekavši da moram da učim za pismeni, ostao sam sam. Kući je trebalo da se vrate kasno uveče. Izumi je došla popodne. Na krevetu u mojoj sobi bili smo u zagrljaju, a onda sam joj skinuo odeću. Zatvorila je oči i bez reči me pustila da je skidam. Ali, trebalo mi je mnogo vremena. Povrh toga što nisam bio naročito vešt sa rukama, ženska odeća je za mene bila jedna vrlo zamršena stvar. Izumi je na pola odustala, otvorila oči i sama se skinula. Na sebi je imala svetloplave gaćice i grudnjak u tonu. Verovatno ih je bila nabavila posebno za tu priliku. Jer, do tada je nosila veš kakav majke obično kupuju svojim kćerkama srednjoškolkama. Onda sam se i ja skinuo.

Grlio sam to nago telo i ljubio njen vrat i njene grudi. Milovao sam njenu glatku kožu, upijao njen miris. Bio je to divan osećaj: nas dvoje nagi u zagrljaju. Do ludila sam želeo da uđem u nju.

Ona me je, međutim, odlučno odgurnula.

„Izvini“, rekla je.

Umesto toga, uzela je moj penis u usta i lizala ga. Prvi put je to uradila. Prevlačila je jezikom bezbroj puta preko njegovog vrha, dok nisam izgubio glavu i svršio.

Dugo smo ostali zagrljeni. Polako sam milovao svaki delić njenog tela. Posmatrao sam ga, onako obasjanog jesenjim suncem sa prozora, i ljubio ga svuda. Bilo je to divno popodne. Onako nagi, iznova smo bili jedno drugom u naručju još mnogo puta. I ja sam iznova dolazio do vrhunca. Svaki put nakon toga, ona bi otišla do kupatila i isprala usta.

„Kakva čudna stvar“, smejala se Izumi.

Zabavljao sam se sa Izumi nešto više od godinu dana, ali je za nas dvoje bez sumnje baš to nedeljno popodne predstavljalo trenutak najveće sreće. Onako nagi, imali smo osećaj da se između nas ništa ne može sakriti. Činilo mi se da je mnogo bolje razumem nego ranije, a mora da se i ona osećala isto. Da bismo mogli da, korak po korak, nastavimo dalje, bila nam je potrebna jedna mala gomila. Ne prazne reči i obećanja, već pažljivo prikupljena hrpa malih, opipljivih istina. Verovao sam da je, u krajnjoj liniji, i sama upravo to tražila.

Izumi je dugo ostala glave naslonjene na moje grudi, pažljivo osluškajući otkucaje mog srca. Ja sam joj milovao kosu. Imao sam sedamnaest godina, bio sam zdrav mladić i na putu da postanem odrastao čovek. Divno, nema šta!

Bilo je skoro četiri popodne, vreme da se ona polako spremi da pođe kući. kada se začulo zvono na vratima. Najpre sam ga ignorsao. Nisam znao ko je, ali ako se ne pojavim, mislio sam da će odustati. Neko je, međutim, uporno zvonio. Natmurio sam se.

„Da se nisu tvoji vratili?“ rekla je Izumi prebledevši. Sišla je s kreveta i izbezumljeno skupljala svoju odeću.

„Sve je u redu. Ne bi se vratili ovako rano, a ne bi ni zvonili. Pa, imaju ključ.“

„Moje cipele“, rekla je.

„Cipele?“

„Cipele su mi na ulazu!“

Obukao sam se i sišao dole, i sakrivši Izumine cipele u ormarić, otvorio vrata. Bila je to moja tetka. Majčina mlađa sestra, koja je sama živela u mestu udaljenom sat vremena vozom, i povremeno dolazila da nas poseti.

„Šta se dešava? Dugo sam zvonila“, rekla je.

„Slušao sam muziku sa slušalicama na ušima. Nisam te čuo“, rekoh. „Otac i majka nisu tu. Otišli su na pomen. Doći će tek uveče. Mislio sam da znaš.“

„Znam, ali imala sam neka posla u blizini, pa sam svratila da ti spremim večeru, pošto čujem da učiš. Išla sam i u kupovinu.“

„Daj, tetka, pa mogu valjda sam da spremim večeru. Nisam mali“, rekao sam.

„Ma, nema veze, kad sam već i kupovinu obavila. Ti si zauzet. Idi ti i uči na miru, a ja ću za to vreme da spremim večeru.“

O, ne, pomislio sam. Došlo mi je da umrem. Ako je pustim, Izumi neće moći da ode kući. Da bi stigla do ulaza morala je da prođe kroz dnevnu sobu, a put do kapije vodio je pored kuhinjskog prozora. Naravno, mogao sam tetki da predstavim Izumi kao svoju prijateljicu koja mi je došla u posetu. Ali ja sam tu navodno vredno učio za pismeni zadatak. Ako bi doznali da sam u kuću pozvao devojk, bio bih u grdnoj nevolji. Nije dolazilo u obzir da zamolim tetku da me ne oda roditeljima. Nije ona bila loša osoba, ali ništa nije bila u stanju da zadrži za sebe.

Dok je tetka u kuhinji raspremala namirnice, odneo sam Izumine cipele u svoju sobu na spratu. Bila je već potpuno obučena. Objasnio sam joj kako stoje stvari.

Prebledela je. „I šta sad da radim? Šta ću ako uopšte ne budem mogla da izađem odavde? Moram da budem kod kuće do večere. Stvarno ću nadrljati ako ne stignem.“

„U redu je, smisliću nešto. Ne brini, biće sve kako treba“, rekao sam da je smirim. U stvari, nisam pojma imao šta da radim. Ništa mi nije padalo na pamet.

„Osim toga, nigde mi nema jednog haltera za čarape. Svud sam tražila. Da ga nisi negde video?“

„Halter za čarape?“ rekoh.

„Mala metalna stvarčica. Otprilike ovalika.“

Tražio sam je na podu, na krevetu. Ništa slično nisam našao. „Baš bez veze. Možeš li da odeš kući bez čarapa?“ pitao sam.

Otišao sam do kuhinje. Tetka je upravo seckala povrće na kuhinjskom stolu. Nema više ulja za salatu, rekla je i zamolila me da skoknem da ga kupim. Pošto nisam mogao da odbijem, seo sam na bicikl i otišao do obližnje prodavnice da kupim ulje za salatu. Napolju se već smrkavalo. Postajao sam sve zabrinutiji. Ako se ovako nastavi, Izumi stvarno neće moći da izađe iz kuće. Morao sam nešto da preduzmem pre nego što mi se roditelji vrata.

„Izgleda da nema druge nego da se iskradeš iz kuće kad tetka ode u kupatilo“, rekao sam Izumi.

„Misliš li da ću uspeti?“

„Hajde da probamo. Nemamo ništa od toga da sedimo skrštenih ruku.“

Napravili smo plan. Ja ću otići dole i dvaput jako pljesnuti rukama kad tetka uđe u kupatilo. Onda će Izumi brzo sići, obuće cipele i izaći napolje. Ako bude uspela da se izvuče, javiće mi se iz telefonske govornice u blizini.

Tetka je veselo pevušeći seckala povrće, spravljala miso supu i pržila jaja. Ali, vreme je prolazilo a ona nikako da ode u kupatilo. Bio sam užasno napet. Pomislio sam da ta žena možda ima neku džinovsku bešiku. Bio sam već gotov da dignem ruke, kad je tetka konačno skinula kecelju i izašla iz kuhinje. Kad sam se uverio da je otišla u kupatilo, poleteo sam u dnevnu sobu i odlučno dvaput pljesnuo rukama. S cipelama u rukama Izumi je sišla niz stepenice, hitro ih obula i tiho izašla kroz vrata. Otišao sam u kuhinju i

uverio se da je bezbedno izašla na kapiju. Samo trenutak kasnije, tetka je izašla iz kupatila. Odahnuo sam.

Posle pet minuta, Izumi me je pozvala telefonom. Vraćam se za petnaest minuta, reko, i izađoh iz kuće. Ona me je čekala ispred govornice.

„Ne podnosim ovakve stvari“, rekla je Izumi, pre nego što sam stigao da zinem. „Ne želim da se ovo ikad više ponovi.“

Bila je uznemirena i ljuta. Poveo sam je u park blizu stanice i posadio je na klupu. Onda sam je nežno uzeo za ruku. Preko crvenog džempera nosila je mantil bež boje. Sa nostalgijom sam se setio onoga što je bilo ispod.

„Ipak, proveli smo divan dan. Naravno, dok nije došla tetka. Zar ne misliš tako?“ rekao sam.

„Naravno, i meni je bilo lepo. Meni je *uvek* lepo s tobom. Ali posle, kad ostanem nasamo, mnoge stvari me zbunjuju.“

„Na primer?“

„Na primer, šta posle? Šta će biti kad završimo srednju školu. Možda ćeš ti otići u Tokio na fakultet, a ja ću se upisati ovde. Šta će uopšte biti s nama? Šta ti uopšte nameravaš sa mnom?“

Ja sam već bio odlučio da ću po završetku srednje škole otići na fakultet u Tokio. Bilo mi je neophodno da odem iz ovog grada, odvojim se od roditelja i živim sam. Moj opšti uspeh u školi i nije bio blistav, ali nakon što sam iz nekoliko predmeta koje sam voleo dobio pristojne ocene maltene i ne otvorivši knjigu, izgledalo je da ću bez velike muke uspeti da se upišem na privatni fakultet čiji su ispiti obuhvatali samo manji broj predmeta. Ali, nije dolazilo u obzir da ona pođe sa mnom u Tokio. Izumini roditelji nisu želeli da ona ode od njih, a njoj nije padalo na pamet da se opire. Do tada im se ni jedan jedini put nije stvarno suprotstavila. Zato je, razume se, htela da ja ostanem tu. Pa, i ovde ima dobrih fakulteta, zašto bih išla čak u Tokio? Tako je govorila. Da sam obećao da neću otići u Tokio, verovatno bi spavala sa mnom, mislio sam.

„Hajde sad, pa ne idem u inostranstvo! To je na samo tri sata odavde. Osim toga, raspusti na fakultetu su dugački; svake godine ću ovde provoditi tri-četiri meseca“, rekao sam. Objasnio sam joj to desetinu puta.

„Ali, kad odeš odavde, sigurno ćeš me zaboraviti i naći novu devojk“, rekla je. Opet, i ona je meni to ponovila desetinu puta.

Rekao bih joj da nema razloga da tako bude. Da je volim i da ne bih mogao tek tako da je zaboravim. Istinu govoreći, sam u to i nisam bio tako siguran. I sama promena mesta može iz korena promeniti tok nečijeg života

i osećanja. I tada se setih kako smo se rastali Šimamoto i ja. Uprkos tolikoj bliskosti koju smo jedno prema drugom osećali, kad sam se preselio u drugi grad i pošao u nižu srednju, putevi su nam se razišli. Ja sam je voleo, i ona me je zvala da dođem kod nje. A ipak, prestao sam da to činim.

„Samo, nešto mi ipak nije jasno“, rekla je Izumi. „Kažeš da ti se sviđam i da ćeš biti pažljiv prema meni. To znam. Ali ponekad ne znam šta ti *stvarno* misliš.“

Kad je to rekla, Izumi je iz džepa mantila izvadila maramicu i njome obrisala suze. Tek tada sam primetio da je plakala. Nisam znao šta bi trebalo da kažem, pa sam čekao da ona nastavi.

„Rekla bih da ti voliš da o raznim stvarima diskutuješ sam sa sobom, ali ne i da drugi zaviruju u tvoje misli. Možda je to zato što si jedinac. Navikao si da razmišljaš sam i da sve rešavaš sam. Dovoljno je da je tebi samom sve jasno“, rekla je Izumi i zatresla glavom. „Meni to često uliva nespokoјstvo. Osećam se napušteno.“

Odavno nisam čuo tu reč - *jedinac*. Setio sam se koliko me je vređala u vreme kad sam išao u osnovnu školu. Ali, ovoga puta, Izumi ju je upotrebila u potpuno drugačijem značenju. Nije ona htela da kaže da sam razmaženo derle, već je govorila o mom izdvojenom egu, koji ne želi da iskorači iz sopstvenog sveta. Nije ona mene krivila. Samo je bila tužna zbog toga.

„Bila sam toliko srećna u tvom zagrljaju, i pomislila sam da će nam ovako ipak lepo ići“, rekla mi je Izumi na rastanku. „Ali izgleda da to nije tako jednostavno.“

Dok sam se vraćao kući sa stanice, razmišljao sam o njenim rečima. Shvatao sam šta je htela da kaže. Nisam bio od onih koji se otvaraju drugima. Ona se meni otvorila, a ja to nisam bio u stanju. Zaista mi se sviđala, ali je nisam prihvatao u pravom smislu reči.

Put od stanice do kuće prešao sam hiljadama puta. Ali tada, u mojim očima, izgledao je kao deo nekog nepoznatog grada. Setio sam se njenih čvrstih bradavica, pramena stidnih dlačica i mekih butina. A onda, osećaj koji sam imao počeo je postepeno da biva nepodnošljiv. Kupio sam cigarete na automatu, vratio se na klupu u parku na kojoj smo prethodno Izumi i ja sedeli, i zapalio jednu da se smirim.

Da tetka nije iznenada banula, možda bi se sve bolje završilo, mislio sam. Da se ništa nije dogodilo, možda bismo se lepše rastali, i sigurno bismo bili srećniji. Ali, sve i da tetka danas nije došla, izvesno je da bi se nešto slično desilo jednog dana. I da se nije desilo danas, desilo bi se sutra. Najveći

problem je to što ja ne bih uspeo da je ubedim u tu neizbežnost. A ne bih uspeo da je ubedim, jer nisam mogao da ubedim ni sebe.

I dok je sunce zalazilo, vetar je iznenada zahladneo, govoreći mi da je zima na pragu. A sa početkom sledeće godine, za tili čas će doći vreme za prijemne ispite, posle čega me na sasvim novom mestu čeka neki sasvim novi život. Možda će me te nove okolnosti mnogo promeniti kao čoveka. Ali, iako su me ispunjavale nemiro, ja sam za tim promenama žudeo. I telom i dušom želeo sam to nepoznato tlo i dah svežine. Te godine studenti su zauzeli mnoge univerzitete, i burne demonstracije su zahvatile i Tokio. Pred našim očima u svetu su se odvijale dramatične promene, i ja sam želeo da na sopstvenoj koži osetim njihovu vrelinu. Sve i da je Izumi žarko želela da ja ostanem tu, i zauzvrat pristala da spava sa mnom, ja u tom učmalom mestu nisam imao nameru da ostanem više ni dana. Makar to okončalo našu vezu. Da sam ostao tu, izgubio bih neki deo sebe. I to ne nešto što se sme izgubiti, mislio sam. Bilo je to poput nejasnog sna, užarene i bolne žudnje. Bio je to san kakav se sanja jedino sa osamnaest.

Taj san Izumi nije mogla da razume. Ono za čim je ona tada žudela bilo je ostvarenje drugačijeg sna i svet koji se nalazio negde drugde.

Ali, i pre nego što je započeo moj novi život na sasvim novom mestu, nad nas dvoje iznenada se nadnela katastrofa.

Devojka sa kojom sam prvi put spavao takođe je bila jedinica. Ona – trebalo bi da kažem *ni* ona – nije bila od onih za kojima se muškarci okreću na ulici. Pre bi se moglo reći da je bila prilično neupadljiva. Ipak, kad sam je prvi put ugledao, ne znam ni kako ni zašto, ali zatreskao sam se u nju. Kao da me je nasred ulice, u po bela dana, udario neki nevidljivi i nečujni grom. Bezuslovno i bez zadržke. Bez razloga ili objašnjenja. Bez „ali“ i bez „ako“.

Kad razmišljam o svom životu do sada, osim u nekoliko izuzetaka, nije mi se desilo da me snažno privuče neka devojka lepa u klasičnom smislu te reči. Hodajući ulicom sa prijateljima, dešavalo se da čujem: „Jesi li video onu devojku? Kakva lepotica!“ Ali, začudo, čak ni tada nisam bio u stanju da se setim lica te neke „lepotice“. Nikada mi se nije sviđala nijedna glumica ili manekenka. Ne znam zašto, ali jednostavno je tako. Za mene je granica između stvarnog sveta i snova bila krajnje nejasna, pa me čak ni u vreme rane adolescencije, u danima velike zanesenosti, nisu privlačile lepe devojke samo zato što su lepe.

Ono što me je snažno privlačilo nije neka spoljna lepota koja se može meriti opštim kriterijumima ili količinom, već ono nepromenljivo, što se nalazi duboko unutra. Kao što neki ljudi potajno vole oluje, zemljotrese ili nestanak struje, tako ja volim to nešto neopipljivo što mi upućuju pripadnice suprotnog pola. Nazovimo to magnetizmom. To je sila koja te hteo ne hteo ščepa i usisa.

Ta sila bi se najpre mogla uporediti sa mirisom parfema. Možda čak ni onaj koji se bavi spravljanjem parfema ne bi mogao da objasni kako se stvara miris koji poseduje takav magnetizam. Ni nauka to ne može da objasni. Ali, iako za to nema naučnog objašnjenja, spoj nekih mirisa nesumnjivo privlači suprotan pol, kao što miris zveri u teranju privlači neku drugu. Jedan miris privlači možda pedeset od sto ljudi. A neki drugi miris verovatno privlači onih preostalih pedeset. Ipak, na svetu postoje i mirisi koji silovito privlače samo jednog ili dva čoveka. To su posebni mirisi. A ja sam imao moć da ih iz daljine jasno namirišem. Znao sam da su mi suđeni.

Tim devojkama sam ovo hteo da kažem: *Slušaj, ja znam. Možda niko drugi nije shvatio, ali ja jesam.*

Poželeo sam da spavam s tom devojkom kad sam je prvi put ugledao. Tačnije rečeno, jednostavno sam *morao* da spavam s njom. Istinski sam osećao da i ona želi da spava sa mnom. Kada sam bio s njom, čitavo telo mi se doslovce treslo. A uz nju sam više puta imao tako snažnu erekciju da sam jedva bio u stanju da hodam. Po prvi put u životu sam doživeo takvu silovitu privlačnost (možda je ono što sam osećao prema Šimamoto i bio obrazac takvog magnetizma, ali tada sam bio premlad da bih ga tako zvao). Kad smo se upoznali, imao sam sedamnaest godina i išao u završni razred srednje škole, a ona je bila dvadesetogodišnja studentkinja druge godine fakulteta. I, od svega na svetu, bila je baš Izumina sestra od tetke. Osim toga, imala je dečka. Ali, nas dvoje ništa od toga nije moglo da spreči. I da je imala četrdeset dve godine i troje dece, i da je imala dva repa na stražnjici, ne bi mi smetalo. Toliko je bila snažna sila privlačenja između nas. Bilo mi je jasno da ne smem da je ispustim. Kajao bih se zbog toga celog života.

U svakom slučaju, tako se dogodilo da je moja prva seksualna partnerka bila sestra od tetke moje devojke. I to ne tek neka, već izuzetno bliska sestra. Ona i Izumi su se od malih nogu dobro slagale i često odlazile jedna kod druge. Pohađala je fakultet u Kjotu i živela u iznajmljenom stanu sa zapadne strane Gošoa, nekadašnje Carske palate. Kad smo Izumi i ja bili u Kjotu, pozvali smo je i zajedno smo išli na ručak. Bilo je to dve nedelje posle onog dana kada smo se Izumi i ja kod mene skinuli nagi, i kada je nastala gužva zbog dolaska moje tetke.

Kada je Izumi nakratko ustala od stola, rekao sam njenoj sestri da bih hteo nešto da je pitam o fakultetu koji pohađa i pitao je za broj telefona. Dva dana kasnije pozvao sam je telefonom na kuću i pitao je da li bismo mogli da se nađemo u nedelju. Može, tog dana uopšte neću biti zauzeta, odgovorila je nakon kratke pauze. Ton njenog glasa me je uverio da i ona želi da spava sa mnom. Naredne nedelje sam sam otišao u Kjoto, našao se s njom i spavao s njom to isto popodne.

Naredna dva meseca sam sa Izuminom sestrom imao tako žestok seks da mi se mozak raspadao. Nas dvoje niti smo gledali filmove, niti smo išli u šetnju. Ni o knjigama, ni o muzici, ni o životu, ni o ratu, ni o revoluciji – ni o čemu nismo razgovarali. Samo smo se tucali. Mora da smo pomalo

ćaskali, ali o čemu, uopšte se ne sećam. Sve čega se sećam jesu prizori pojedinačnih stvari – budilnika pored uzglavlja, zavese na prozoru, crnog telefona na stolu, fotografije na kalendaru, njene skinute odeće razbacane po podu. I mirisa njene kože, i njenog glasa. Ništa je nisam pitao, a ni ona mene. Ali jednom, ležeći pored nje u krevetu, odjednom mi je došlo da je pitam da li je jedino dete.

„Jesam“, rekla je, iščuđavajući se. „Nemam ni braće ni sestara. Kako si znao?“

„Nisam. Samo sam imao takav osećaj.“

Posmatrala me je neko vreme. „Da nisi i ti jedinac?“

„Baš tako“, rekoh.

To je otprilike sve što mi je ostalo u pamćenju od reči koje smo razmenili. Na trenutak mi se javio osećaj neverice da bi ta devojka mogla da bude jedinica.

Osim ako baš nismo morali, nas dvoje nismo ni pili ni jeli. Čim bismo se videli, maltene bez reči skinuli bismo odeću, uskočili u krevet i bacili se na seks. Bez ikakvog reda i redosleda. Ja sam se jednostavno prepuštao onome što je bilo preda mnom, a verovatno je i sa njom bilo tako. Pri svakom susretu, imali smo četiri ili pet odnosa. Vodili bismo ljubav sve dok mi sokovi doslovce ne bi presušili, toliko silovito da bi mi penis otekao i bolelo me. I uprkos tome što nam je veza bila tako strastvena, i što smo jedno prema drugom osećali tako snažnu silu privlačenja, ni ona ni ja nismo pomišljali da bi se naša ljubavna veza tako mogla nastaviti dugo, na obostrano zadovoljstvo. Za nas je ona bila nešto poput vihora, nečega što će jednog dana sasvim proći. Mislim da smo oboje osećali da tako nešto *nema zašto* da traje. Stoga, kad god bismo se videli, sama spoznaja negde duboko u nama da je to možda poslednji put da smo jedno drugom u naručju, rasplamsavala je našu žudnju.

Istinu govoreći, ja nju nisam voleo. Naravno, nije ni ona mene. Ali meni u to vreme nije bilo presudno da li nekog volim ili ne. Bilo mi je bitno samo da me *nešto* silovito ščepa, *nešto* u čemu će se sastojati ono za mene suštinski važno. Nisam znao šta je to, a bilo mi je veoma stalo da saznam. Da sam mogao, zario bih ruku u njeno meso i opipao to *nešto*.

Izumi mi se sviđala. Ali, s njom nijednom nisam osetio ovakvu silu koja prkosi razumu. S druge strane, o ovoj devojci nisam znao ama baš ništa. Nisam ni imao razloga da prema njoj osećam ljubav. Ipak, ona me je ozbiljno uzdrmala, pomerila iz koloseka. To što nikad nismo ozbiljno

razgovarali bilo je zato što uopšte nismo imali potrebu za tim. I da smo imali energije za razgovore, mi bismo je iskoristili da se još jednom bacimo na seks.

Da smo nastavili da se tako opsednuti viđamo još nekoliko meseci, bez predaha i zaustavljanja da udahnemo vazduh, počeli bismo da se udaljavamo, ne ostavljajući mesta dvoumljenju u razlog za to: bio bi to krajnje prirodan i očekivan, neophodan čin. Od samog početka zatvorena su bila vrata svakoj mogućnosti da u naš odnos prodre ljubav, osećanje krivice ili pomisao na budućnost.

Da naša veza nije bila otkrivena (što bi bilo prilično teško, jer sam bio previše obuzet seksom sa njom), Izumi i ja bismo još izvesno vreme nastavili da budemo mladić i devojka. Nastavili bismo da se viđamo i zabavljamo tokom onih nekoliko meseci u godini za vreme školskog raspusta. Ne znam koliko bi takav odnos potrajao. Ali imam osećaj da bismo se posle nekoliko godina odnekud sasvim prirodno rastali. Među nama je bilo nekoliko krupnih tačaka razilaženja, koje bi se samo produbile sa odrastanjem i s godinama. Kad sada razmišljam o tome, to mi je savršeno jasno. Ipak, i da smo se rastali, i da nisam spavao s njenom sestrom od tetke, verovatno bismo se razišli u miru i uspeali da u novu etapu svojih života zakoračimo zdravi i čitavi.

Ali, u stvarnosti, tako nije bilo.

U stvarnosti, ja sam nju žestoko povredio. Upropastio sam je. Ubrzo sam počeo i sam da shvatam u kolikoj meri. Izumi nije položila prijemni ispit za fakultet na koji je, s obzirom na ocene, trebalo lako da uđe, i upisala se na neki mali ženski fakultet kome ne znam imena. S njom sam se sreo i razgovarao samo jednom nakon što je otkrivena moja veza sa njenom sestrom. Dugo smo razgovarali u kafeu u kome smo se često nekada nalazili. Pokušao sam nekako da joj objasnim. Birajući reči što sam pažljivije mogao, upinjao sam se da joj iskreno dočaram svoja osećanja. Da mi ono što se desilo između mene i njene sestre ništa nije značilo. Nije se dogodilo ni iz kakvog suštinskog razloga, rekao sam. Bila je to neka vrsta fizičke privlačnosti, koja mi čak i nije nametnula osećaj griže savesti kao nekom ko te je izneverio. To nema nikakvog uticaja na tvoj i moj odnos, govorio sam.

Ali Izumi, naravno, nije imala razumevanja za to, pa me je nazvala pokvarenim lažovom. I bila je u pravu. Prećutkujući sve, njoj iza leđa sam spavao s njenom sestrom od tetke. I to ne jednom ili dvaput, nego i više od

deset, dvadeset puta. Obmanjivao sam je sve vreme. Ako je to što sam radio bilo u redu, čemu onda obmana? Odmah na početku je trebalo da je upozorim: *Hoću da spavam s tvojom sestrom. Mozak mi se raspada koliko to želim. U svim mogućim pozama, hiljadu puta. Pošto to nema nikakve veze s tobom, nemoj da se uzbuđuješ.* No, u stvarnosti, Izumi to nisam mogao da kažem. Zato sam lagao. I stotinu, i dve stotine puta. Nalazio sam odlične razloge da otkažem sastanke s njom, odlazio u Kjoto i spavao s njenom sestrom. Nema tu za mene opravdanja: razume se, sva krivica pada na mene.

Bio je već skoro kraj januara kada je Izumi saznala za vezu između svoje sestre i mene. Bilo je to ubrzo nakon mog osamnaestog rođendana. U februaru sam bez po muke položio nekoliko prijemnih ispita za fakultet i trebalo je da se krajem marta odselim u Tokio. Pre nego što sam otišao, bezbroj puta sam pozvao Izumi telefonom. Ali, ona više ni reč nije htela da progovori sa mnom. Pisao sam joj i pisma mnogo puta. Odgovora nije bilo. Ne mogu ovako da odem odavde, mislio sam. Ne mogu ovako da ostavim Izumi samu. Ali, ma koliko se trudio, ništa nisam mogao stvarno da učinim. Izumi više ništa nije htela da ima sa mnom.

U brzom vozu za Tokio, odsutno posmatrajući predele kroz prozor, sve vreme sam razmišljao o tome kakav sam ja to čovek. Gledao sam svoje ruke u krilu i odraz svog lica na prozoru. Ko sam ja uopšte, pitao sam se. Po prvi put u životu prema samom sebi osećao sam užasan prezir. Kako sam mogao tako nešto da uradim? Ali, znao sam zašto. I da ponovo dođem u istu situaciju, opet bih postupio isto. Slagao bih Izumi i spavao s njenom sestrom od tetke. Ma koliko to povredilo Izumi. Bilo mi je teško kad sam to spoznao. Ali, to je bilo istina.

Naravno, povredivši Izumi, duboko sam povredio i sebe samog. I to mnogo dublje nego što sam tad shvatao. Trebalo je da iz toga izvučem mnoge pouke. Ali sada, kada se posle mnogo godina osvrnem na to iskustvo, shvatam da me je naučilo samo jednoj nepobitnoj činjenici: da sam čovek koji je u stanju da nanese zlo. Nikada nisam imao nameru da ikome učinim išta nažao. Ali, bez obzira na moje pobude i dobre namere, kad god je to bilo neophodno, umeo sam da budem sebičan i surov. Ja sam čovek koji je u stanju da uz neki uverljiv izgovor, čak i onome do koga mu je zaista stalo, zada nezalečivu ranu.

Upisao sam se na fakultet, preselio se u novi grad i pokušao da ponovo pronađem sebe započinjući novi život. Kad postanem novi čovek, pokušaću

da ispravim svoje greške. U početku je izgledalo da će mi to poći za rukom. Ali na kraju, ma kuda pošao, i dalje sam bio onaj isti ja. Ponovio sam istu grešku, na isti način nekoga povredio, naživivši i sebi samom.

Već sam bio napunio dvadeset godina kada mi je prošlo kroz glavu da *možda nikada neću uspeti da postanem čestit čovek*. Počinio sam nekoliko grešaka. Možda to čak i nisu bile prave greške. Više nego išta drugo, bile su to možda samo moje urođene sklonosti. Spoznavši to, potpuno sam potonuo.

Nema bogzna šta da se kaže o moje četiri godine provedene na fakultetu.

Na prvoj godini studija učestvovao sam u nekoliko demonstracija i čak se sukobljavao s policijom. Podržavao sam štrajk na fakultetu i pojavljivao se na političkim skupovima. Tamo sam upoznao i nekoliko veoma interesantnih ljudi. Ipak, nikako nisam mogao da se svim srcem posvetim takvoj političkoj borbi. Kad god bih se na demonstracijama uhvatio za ruku s nekim pored sebe, osećao sam se nekako neprijatno, a kad god je trebalo policiju gađati kamenjem, imao sam osećaj kao da se to ne dešava meni. Da li je to stvarno ono što želim, pitao sam se. Nisam bio u stanju da budem solidaran s drugima. Miris nasilja koji je preplavio ulice i parole koje su ljudi izvikivali, polako su za mene gubili smisao. Malo-pomalo, sa setom sam počeo da se prisećam vremena koje sam proveo sa Izumi. Ali, više mi nije bilo povratka. Taj svet sam ostavio iza sebe.

S druge strane, skoro da me više nije interesovalo sve ono što sam učio na fakultetu. Većina predmeta koje sam odabrao bili su besmisleni i dosadni. Nije bilo ničeg uzbudljivog. Radio sam honorarno i slabo se i pojavljivao na univerzitetu, pa sam samo zahvaljujući dobrom usudu za te četiri godine nekako uspeo da diplomiram. Imao sam i devojkicu. Na trećoj godini smo čak pola godine živeli zajedno. Na kraju, ipak, nije nam išlo. Više nisam imao nikakvu predstavu šta uopšte želim od života.

Kad sam došao k sebi, sezona političarenja je već bila gotova. Poput pale zastave koja nema vetra da je razvije, džinovski talasi uzburkanog razdoblja, znakovi onoga što se sprema, utopili su se u bezbojnoj, sudbinskoj svakodnevicu.

Kad sam završio fakultet, zahvaljujući preporuci poznanika, zaposlio sam se u jednoj izdavačkoj kući koja je uređivala i izdavala udžbenike. Skratio sam kosu i oblačio odela i kožne cipele. Odmah se videlo da ta firma nije bogzna šta, ali te godine diplomci katedre za književnost baš i nisu bili u potražnji, a i zbog mog lošeg uspeha na fakultetu i nedostatka dobrih veza, svaka bolja firma bi mi sigurno zalupila vrata ispred nosa. Morao sam da se zadovoljim time što sam uopšte dospeo tamo.

Posao je, dabome, bio dosadan. Atmosfera na radnom mestu, sama po sebi, nije bila loša ali, nažalost, za mene u poslu uređivanja udžbenika nije bilo gotovo nikakve čari. No, verujući da ću već pronaći nešto interesantno, pola godine sam veoma vredno radio. Ako dam sve od sebe nešto ću već iz toga izvući, mislio sam. Ipak, na kraju sam odustao. Kako god da pogledam, taj posao nije bio za mene. To je bio moj krajnji zaključak. Nekako sam se razočarao. Osećao sam se kao da je moj život gotov. Skončaću ovde, sastavljajući dosadne udžbenike, mislio sam. Ako se ništa ne promeni, naredne trideset tri godine do penzije, iz dana u dan ću sedeti za ovim stolom, zuriti u šifove, brojati redove i proveravati pravopis. Onda ću se oženiti nekom podesnom devojkom, imati nekoliko dece i jedinu radost u životu će mi predstavljati uobičajene polugodišnje premije u firmi. Setio sam se onoga što mi je davno Izumi rekla: „Ti ćeš biti dobar čovek. Ima u tebi nečeg divnog“, i bi mi teško. *Ničega divnog u meni nema, Izumi! Ali, sad to vrlo dobro znaš. Epa, šta ću, čovek greši dok je živ.*

Posao sam obavljao mehanički, i kad bih završio sve što imam, ostatak radnog vremena provodio bih čitajući knjige i slušajući muziku. Pošto je posao sam po sebi jedna dosadna obaveza, smatrao sam da treba ostatak vremena provesti radeći nešto za svoju dušu, uživajući u životu. Zato i nisam odlazio na piće sa ljudima s posla. Nije da se nisam dobro slagao sa njima. Jednostavno, nisam hteo da posle radnog vremena ili izvan radnog mesta negujem ličan odnos sa svojim kolegama. Hteo sam da, ako je moguće, moje vreme ostane samo moje.

U tome mi prođe četiri ili pet godina. Za to vreme imao sam nekoliko devojaka. Ali, nijedna veza nije potrajala. Sa svakom bih izlazio po nekoliko meseci, i onda pomislio: „Nije to to.“ Ni u jednoj nisam nalazio nešto što je stvoreno samo za mene. Spavao sam sa nekoliko njih. Ali i dalje nisam ništa osećao. To je bila treća etapa u mom životu. Do svoje tridesete, tih dvanaest godina od polaska na fakultet, proveo sam razočarano, usamljeno i u ćutnji. Ni sa kim se nisam našao na istoj talasnoj dužini. Bile su to hladne godine.

Sve više sam se zatvarao u svoj svet. Navikao sam se da sam jedem i šetam, da sam u bazenu plivam i da sam idem na koncerte ili u bioskop. Nisam se zbog toga osećao usamljeno, niti potišteno. Često sam mislio na Šimamoto i na Izumi. Pitao sam se gde su i šta sada rade. Možda su se obe već udale, pa i decu dobile. Ali ma kako njihovi životi sad izgledali, želeo sam da ih vidim, i makar sasvim malo popričam sa njima. Makar jedan sat.

Bio bih u stanju da i jednoj i drugoj mnogo bolje izrazim svoja osećanja. Ubijao sam vreme smišljajući načine da se pomirim sa Izumi i ponovo se sastanem sa Šimamoto. Razmišljao sam koliko bi to bilo lepo. Nije da sam nešto preduzeo da bih to ostvario. Ipak, izgubio sam ih za ceo život. A povratka u prošlost nije bilo. Počeo sam često da razgovaram sam sa sobom i uveče sam pijem. I da pomišljam da se nikad neću ni oženiti.

Godinu dana nakon što sam se zaposlio, izašao sam sa jednom devojkom koja je hramala. Pozvao ju je jedan moj kolega i izašli smo četvoro.

„Nešto joj nije u redu s nogom“, rekao je oklevajući, „ali lepa je i prijatna. Kad je upoznaš, dopašće ti se. A nogu nećeš ni primetiti. Samo malo hramlje.“

„Ništa mi to ne smeta“, rekoh. Iskreno govoreći, da nije pomenuo tu njenu nogu, ne bih ni izašao s njima. Ionako sam se grozio sastanaka četvoro ili naslepo. Ali, kad sam čuo da nešto nije u redu s njenom nogom, poziv više nikako nisam mogao da odbijem.

A nogu nećeš ni primetiti. Samo malo hramlje.

Ona je bila drugarica devojke tog kolege. Mislim da su zajedno išle u srednju školu. Bila je sitna i imala je skladne crte lica. To kod nje nije bila raskošna, već nekakva dostojanstvena, povučena lepota. Podsećala me je na neku životinjicu koja se krije duboko u šumi. Jednog nedeljnog prepodneva, nas četvoro smo otišli u bioskop, pa zajedno na ručak. Ona skoro da nije progovarala. Pokušavao sam da iščupam neku reč iz nje, ali se ona samo smešila. Zatim smo se razišli od drugog para i pošli u šetnju. Otišli smo u park Hibija i seli na kafu. Za razliku od Šimamoto, hramala je na desnu nogu. A i način na koji je hramala unekoliko se razlikovao. Šimamoto je hodala blago uvrćući nogu, dok je ova devojka hodala ukočene noge i stopala pomalo iskrenu tog u stranu. Ali uprkos tome, način na koji su njih dve hodale bio je veoma sličan.

Nosila je crvenu rolku i farmerice, a na nogama obične poluduboke cipele. Bila je maltene nenašminkana, kose uvezane u konjski rep. Rekla je da je student četvrte godine fakulteta, ali je izgledala mlađe. Bila je prilično ćutljiva. Nisam mogao da razlučim da li je uvek bila škrta na rečima, ili je samo imala tremu pošto smo se tek upoznali. Možda jednostavno nije imala o čemu da priča. U svakom slučaju, u početku to i nije bio bogzna kakav razgovor. Sve što sam saznao bilo je da ona studira farmaciju na privatnom univerzitetu.

„Je li ti zanimljiva farmacija?“ okušao sam se. Bili smo u kafeu u parku i pili kafu.

Kad sam to izgovorio, blago je pocrvenela.

„Sve je u redu“, rekoh. „Ni uređivanje udžbenika nije ništa zanimljivije. Toliko je dosadnih stvari na ovom svetu, nećemo se valjda uzbuđivati zbog svake.“

Neko vreme je razmišljala. A onda je konačno progovorila: „I nije baš zanimljiva. Nego, moji roditelji drže apoteku.“

„Hajde ispričaj mi nešto o farmaciji. Ne znam ništa o tome. Za ovih šest godina mislim da nijednu tabletu nisam popio.“

„Znači, zdrav si.“

„Hvala na pitanju, nemam čak ni mamurluk“, rekao sam. „Kao dete bio sam slabačak i bolešljiv. Sit sam se napio lekova. Pošto sam jedinac, moji roditelji su valjda bili previše zaštitnički nastrojeni.“

Klimnula je glavom i neko vreme bila zagledana u svoju šolju kafe. Prošlo je još dosta vremena dok ponovo nije progovorila.

„Farmacija svakako nije previše interesantna nauka“, rekla je. „Mislim da na svetu sigurno ima mnogo zanimljivijih stvari od memorisanja komponenata lekova. Nije ni romantična kao astronomija, a ni dramatična kao medicina. Ali ima nečeg intimnog u njoj, nečeg bliskog. Moglo bi se čak reći – ovozemaljskog.“

„Razumem“, rekoh. Kad hoće, ova devojka lepo priča. Samo joj je potrebno više vremena nego drugima da nađe prave reči.

„Imaš li brata ili sestru?“ upitao sam.

„Imam dva starija brata. Jedan je oženjen.“

„Studiraš farmaciju da postaneš apotekar i na sebe preuzmeš apoteku?“

Ponovo se zarumenela. A onda je ponovo dugo ćutala. „Ne znam. Pošto oba brata rade, možda ću ja preuzeti apoteku. Ali još ništa nije rešeno. Otac mi je rekao da se neće ljutiti ako ne budem htela. Rekao je da bi apoteku vodio sam dokle može, pa bi je onda prodao.“

Klimnuo sam glavom u očekivanju da nastavi priču.

„Ali mislim da bi trebalo da je preuzmem. Zbog noge verovatno neću lako naći drugi posao.“

Tako smo u razgovoru proveli celo popodne. Uz duge pauze, razgovor je potrajao. Kad god bih je nešto pitao zarumenela bi se, ali razgovor s njom nijednog trenutka nije bio ni dosadan ni napet. Čak sam i uživao. A to je za mene u to vreme bila retka stvar. Sedeći u tom kafeu za istim stolom i

razgovarajući s njom tako dugo, stekao sam osećaj da je odavno poznajem bio je to osećaj koji je ličio na nostalgiju.

Ipak, istinu govoreći, ne mogu da kažem da me je ta devojka snažno privlačila. Naravno, dopadala mi se i uživao sam u vremenu koje sam proveo s njom. Bila je lepa, i kao što mi je kolega odmah na početku rekao, bila je prijatna. Ali ostavljajući te činjenice po strani, odgovor na pitanje da li sam u njoj pronašao nešto zbog čega bi mi srce sasvim ustreptalo, nažalost nije potvrđan.

A Šimamoto je imala to nešto, mislio sam. I dok sam bio s tom devojkom, stalno sam mislio na Šimamoto. Znao sam da to nije u redu, ali nisam mogao a da ne mislim na nju. Kad pomislim na Šimamoto, i sad uzdrhtim. To je neko grozničavo uzbuđenje koje je tiho odškrinulo vrata u dubini mog srca. Ali, šetajući parkom Hibija sa tom lepom devojkom koja hramlje, nisam mogao da osetim ni to uzbuđenje, ni tu ustreptalost. Ono što sam osećao prema njoj bilo je neka vrsta saosećanja i nežnosti.

Njena kuća, tačnije apoteka, nalazila se u Kobinati, u opštini Bunkjo. Ušli smo u autobus, i otpratio sam je do tamo. Dok smo sedeli jedno pored drugog na sedištu, skoro da ni reč nije progovorila.

Nekoliko dana kasnije prišao mi je kolega i rekao da sam joj se izgleda prilično svideo. A onda me je pozvao da i sledećeg puta kad budemo slobodni izađemo sve četvoro. Izmislio sam neki prikladan izgovor i odbio. Uopšte mi nije smetalo da se s njom ponovo vidim. U stvari, baš sam želeo da se s njom još ispričam. Da smo se sreli u drugačijim okolnostima, mogli smo da postanemo bliski prijatelji. A to je ipak bio sastanak učtvoro, čiji je osnovni cilj da nađeš devojku. Da sam je pozvao da ponovo izađemo, to bi mi nametnulo izvesnu odgovornost prema njoj. A ja nipošto nisam želeo da je povredim. Nisam imao drugog izbora nego da odbijem. I tako je, naravno, nikad više nisam video.

Imao sam još jedno veoma neobično iskustvo sa hromom ženom. Tada sam imao dvadeset osam godina. Ali, pošto je bio toliko čudan, i dan-danas ne znam šta tačno da mislim o tom događaju.

Bio je kraj godine kada sam u Šibuji išao ulicom kroz reku ljudi i spazio ženu koja je hramala na potpuno isti način kao Šimamoto. Na sebi je imala duži crveni kaput i pod rukom crnu lakovanu tašnu. Na levoj ruci nosila je srebrni ručni sat koji je izgledao kao narukvica. Sve na njoj delovalo je veoma skupo. Išao sam drugom stranom ulice, i kad sam je ugledao, požurio sam do semafora da pređem preko. Na ulici je bila takva gužva da sam se pitao odakle su se stvorili svi ti ljudi, ali mi nije mnogo trebalo da je sustignem. Hramala je pa i nije mogla brzo da hoda, a pokreti njenih nogu neverovatno su podsećali na način na koji je Šimamoto hodala. Poput Šimamoto, i ona je vukla levu nogu blago je uvrćući pri tom. Prateći je tako, nisam mogao da se nagledam prefinjenih oblina njenih lepih nogu, uokvirenih najlon čarapama. Bila je to prefinjenost kakva se stiće jedino savladavanjem neke izuzetne veštine, nakon godina i godina vežbanja.

Dugo sam je tako pratio, na nekoliko koraka odstojanja. Nije bilo lako prilagoditi se njenom tempu hoda (suprotnom od tempa ljudi oko nas). Povremeno sam zastajao da pogledam neki izlog ili se zaustavljao pretvarajući se da tražim nešto u džepu kaputa i tako prilagođavao brzinu hoda. Nosila je crne kožne rukavice, a u onoj drugoj ruci držala je crvenu kesu neke robne kuće. Iako je bio tmuran zimski dan, ona je nosila velike naočare za sunce. Sve što sam otpozadi mogao da vidim bila je njena uredno začešljana, lepa kosa (koja je u visini ramena bila elegantno uvijena na spolja), i njena leđa u kaputu koji je delovao mekano i toplo. Ja sam, naravno, hteo da proverim da li je to Šimamoto, što i ne bi bilo tako teško – dovoljno bi bilo da prođem ispred nje i dobro osmotrim njeno lice. Ali, ako je to stvarno Šimamoto, šta da joj kažem? Kako da se ponašam? Seća li me se uopšte? Bilo mi je potrebno malo vremena da saberem misli. Morao sam duboko da udahnem, da povratim prisebnost i pripremim se.

Vodeći računa da je slučajno ne pretekнем, nastavio sam da je sledim. Za sve to vreme, nijednom se nije osvrnula iza sebe, niti je ijednom zastala. Samo je gledala ispred sebe i uporno hodala, kao da treba da stigne na neko odredište. I, kao što je to i Šimamoto često činila, ova žena je hodala ispravljenih leđa i uzdignute glave. Ne primećujući pokrete njene leve noge i posmatrajući je samo od struka nagore, niko ne bi ni pomislio da s tom nogom nešto nije u redu. Jedino je tempo njenog hoda bio znatno sporiji od tempa običnih ljudi. Što sam više posmatrao taj njen hod, sve me je više podsećala na Šimamoto. Kao da joj je bila blizakinja.

Probivši se kroz gužvu kod stanice Šibuja, polako je krenula uzbrdicom ka Aojami. Na uzbrdici je još više usporila. Bila je već prešla dugačak put. Toliko dugačak, da ne bi bilo čudno ni da je išla taksijem. Toliko rastojanje bi i svako sa zdravim nogama teško prepešaćio. Ali, ona je hodala bez prestanka, vukući nogu. A ja sam je pratio sa diskretne razdaljine. Još uvek se nijednom nije bila osvrnula iza sebe, niti je igde zastala. Nijedan izlog joj nije privukao pogled. Nekoliko puta je prebacila tašnu i kesu iz jedne ruke u drugu, ali izuzimajući to, sve vreme je hodala istim korakom.

Izbegavši gužvu na glavnoj ulici, pošla je jednom od sporednih. Izgledalo je da prilično dobro poznaje taj kraj. Na korak od prometne ulice, odjednom se zalazilo u miran stambeni deo. Nastavio sam da je pratim, vodeći još više računa da ostanem dovoljno udaljen, jer je ljudi oko nas bivalo sve manje.

Mislim da sam je tako pratio ukupno nekih četrdeset minuta. Pošavši ulicom u kojoj nije bilo gužve i skrenuvši iza nekoliko uglova, ponovo smo izašli na uličnu vrevu Aojame. Ali, ovoga puta, nije krenula kroz gužvu. Izašavši na ulicu, kao da je to sve vreme planirala, bez dvoumljenja je ušla pravo u jedan kafe. Bio je to omanji kafe i ujedno poslastičarnica. Ja sam, iz opreza, ubio desetak minuta tumarajući u blizini, i onda ušao unutra.

Čim sam ušao potražio sam je pogledom. U kafeu je bilo strašno toplo i zagušljivo, ali je ona sedela u kaputu, leđima okrenuta ulaznim vratima. Odmah sam primetio taj njen elegantni crveni kaput. Seo sam za sto u samom dnu kafea i poručio kafu. Uzeo sam novine koje su mi se našle pod rukom i pretvarajući se da čitam, posmatrao sam je. Na njenom stolu je bila šolja kafe, ali koliko sam mogao da vidim, ona je nije bila ni dotakla. Izvadila je jednu cigaretu iz tašne i zapalila je zlatnim upaljačem, ali izuzev toga nije uradila baš ništa; samo je nepomično gledala kroz prozor. Delovalo je da se samo odmara ili da je pak zadubljena u neke važne misli. Ispijajući kafu, bezbroj puta sam čitao jedan te isti članak u novinama.

Prošlo je dosta vremena pre nego što je naglo ustala kao da joj je tog trenutka nešto palo na pamet i uputila se ka stolu za kojim sam sedeo. To je učinila tako iznenada da sam pomislio da će mi srce stati. Ali, ona nije bila krenula kod mene. Prošavši pored mog stola otišla je do telefona u blizini. Ubacila je sitniš i okrenula broj.

Telefon i nije bio tako daleko od mesta na kom sam sedeo, ali zbog bučnog razgovora ljudi oko mene i glasne božične muzike koja je dopirala sa zvučnika, nisam mogao da je čujem. Prilično dugo je razgovarala telefonom. Na njenom stolu se hladila netaknuta kafa. Lice sam joj osmotrio kad je prošla pored mene, ali i dalje nisam mogao sa sigurnošću da tvrdim da li je to Šimamoto ili nije. Bila je napadno našminkana, a da stvar bude još gora, te njene velike naočare za sunce prekrivale su joj skoro pola lica. Obrve su joj bile uredno iscrtane olovkom, a njene jarkocrvenim ružem nakarminisane tanke usne bile su čvrsto stisnute. Ja sam, ipak, Šimamoto poslednji put video kada smo imali dvanaest godina. Dakle, pre više od petnaest. Lice te žene me je podsetilo na lik Šimamoto iz mlađih dana, ali da mi je neko rekao da to nije ona, verovao bih da je u pravu. Sve što sam znao bilo je da je ovo jedna veoma privlačna devojka u dvadesetim godinama koja nosi skupu odeću. I hramlje.

Sedeo sam na svojoj stolici, i preznojavao se. Toliko, da mi je potkošulja bila potpuno mokra. Skinuo sam kaput i od kelnerice zatražio još jednu kafu. *Šta to radiš, dečko*, upitao sam se. Negde sam izgubio rukavice, pa sam u Šibuju pošao da kupim druge. A kad sam je ugledao, pošao sam za njom kao omađijan. Logično razmišljajući, trebalo je da joj priđem i otvoreno pitam: „Izvinite, da niste vi gospođica Šimamoto?“ Tako bih najbrže saznao. Ali, to nisam uradio. Čutao sam i pratio je. I tako sam stigao do tačke sa koje nema povratka.

Kad je završila telefonski razgovor, otišla je pravo na svoje mesto. Ponovo je sedela leđima okrenuta prema meni i kroz prozor posmatrala šta se dešava napolju. Kelnerica je otišla do njenog stola i pitala da li da skloni kafu koja se već ohladila. Nije da sam mogao da je čujem, ali pretpostavljam da je tako nešto rekla. Žena je pogledala u nju i klimnula glavom. A onda je, izgleda, naručila novu kafu. Ali kad je ta druga kafa stigla, ni nju nije ni takla. Povremeno sam podizao pogled i, odmeravajući njenu pojavu, nastavljao da *tobože* čitam novine. Ona je nekoliko puta podigla ruku i pogledala na svoj srebrni ručni sat u obliku narukvice, kao da nekog čeka. *Ovo je možda poslednja šansa*, pomislio sam. Ako se taj neko

pojavi, verovatno ću izgubiti svaku priliku da zapodenem razgovor s njom. Ali, nikako nisam uspevao da se odlepim od stolice. *Ne moraš još*, tražio sam izgovor. *Ne još, nema žurbe*.

Ništa se nije dešavalo narednih petnaest ili dvadeset minuta. Ona je sve vreme posmatrala ulicu kroz prozor. A onda je, bez ikakvog upozorenja, tiho ustala. Stavila je tašnu pod ruku i u drugu uzela kesu iz robne kuće. Izgledalo je da je odustala od toga da tog nekog sačeka. A možda uopšte nikog i nije čekala. Otišla je do kase i platila račun. Kad sam se uverio da je izašla žurno sam ustao od stola. Platilo sam račun i pošao za njom. Njen crveni kaput izmicao mi je u gomili.

Pokušavajući da se probijem kroz gužvu, zaputio sam se u njenom pravcu.

Ona je podigla ruku, pokušavajući da zaustavi taksi. Ubrzo je jedan taksi upalio žmigavac i stao uz ivičnjak. *Moram da se oglasim*, pomislio sam. *Ako uđe u taksi, gotovo je*. I taman kad sam hteo da koraknem u tom pravcu, neko me je zgrabio za lakat. Toliko snažno da sam se prepao. Nije me bolelo, ali je bilo toliko iznenada da mi se dah presekao. Kad sam se okrenuo, susreo sam se s pogledom muškarca srednjih godina.

Bio je to muškarac nekih pet centimetara niži od mene, snažne građe. Srednjih četrdesetih godina, rekao bih. Na sebi je imao tamnosivi kaput, a oko vrata kašmirski šal, i oba su izgledala skupoceno. Kosa mu je bila uredno očešljana na razdeljak i nosio je naočare sa okvirima od kornjačevine. Izgledao je kao neko ko se bavi sportom – možda skijanjem ili tenisom, mislio sam. Lice mu je bilo ugodno preplanulo. Setio sam se Izuminog oca koji je voleo tenis i imao tako preplanuli ten. Verovatno je na visokom položaju u nekoj dobroj kompaniji, pomislio sam. Ili je neki visoki državni službenik. To mu se videlo u očima. Bile su to oči čoveka koji je navikao da izdaje naređenja.

„Da li biste sa mnom popili jednu kafu?“ pitao je mirnim tonom.

Pogledom sam pratio ženu u crvenom kaputu. Saginjući se da uđe u taksi, iza naočara za sunce na trenutak je pogledala u našem pravcu. Ili sam ja barem stekao takav utisak. Vrata od taksija se zatvoriše i ona je nestala iz vidokruga. Ostao sam nasamo sa tim čudnim čovekom srednjih godina.

„Neću vam oduzeti mnogo vremena“, rekao je čovek, gotovo bez ikakve intonacije. Nije izgledao ni ljutito, niti uzbuđeno. Kao da nekome pridržava otvorena vrata, i dalje me je nepromenjenog izraza držao za lakat. „Hajde da porazgovaramo uz kafu.“

Naravno, mogao sam jednostavno da odem. Da kažem nešto poput: „Neću da pijem kafu, a i nemamo o čemu da razgovaramo. Ne znam ni ko ste vi. Izvinite, moram da idem.“ Umesto toga, ja sam bez reči samo gledao u njega. Onda sam klimnuo glavom i poslušavši ga, ponovo ušao u kafe u kom sam do malopre bio. A možda sam se uplašio tog njegovog stiska. Osetio sam da u njemu ima neke čudne postojanosti. Taj njegov stisak niti je popuštao niti se stezao. Samo me je čvrsto držao, poput nekakve mašine. Nisam imao predstavu kako bi se poneo prema meni da sam odbio njegov predlog.

Ali, naporedo s tim strahom osetio sam izvesnu radoznalost. Kopkalo me je o čemu on uopšte hoće da razgovara sa mnom. Možda ću iz tog razgovora saznati i neki podatak o onoj ženi. Sad kad je ona nestala, možda je ovaj čovek jedina nit koja spaja nju i mene. Osim toga, ne bi me valjda tukao ovde u kafeu?

Seli smo za sto, jedan preko puta drugog. Nismo progovorili ni reč dok nije stigla konobarica. Samo smo se gledali, onako preko stola. A onda je muškarac poručio dve kafe.

„Zbog čega je neprestano pratiš?“ pitao me je muškarac učtivo.

Ćutao sam, ne odgovorivši ništa.

Piljio je u mene s tim bezizražajnim pogledom. „Znam da si je pratio još od Šibuje“, rekao je. „Svako bi primetio ako ga toliko dugo slediš.“

Nisam se oglasio. Ona je verovatno primetila da je pratim, ušla u kafe i pozvala tog čoveka telefonom.

„Ako nećeš da pričaš, ne moraš. Znam o čemu se radi ako mi i ne kažeš“, rekao je. Možda je i bio iznerviran, ali je i dalje govorio učtivo i tiho, glasom koji nije zadrhtao ni na trenutak.

„Mogu da uradim nekoliko stvari“, rekao je. „Ozbiljno. Mogu da uradim šta god poželim.“

Samo je to rekao i nastavio da me gleda u oči. Kao da je poručivao da bi trebalo da znam šta je hteo da kaže bez ikakvog daljeg objašnjenja. Ja i dalje nisam progovarao.

„Ali, ovoga puta ne želim da se stvari otmu kontroli. Neću da dižem galamu. Razumeš? Samo ovog puta“, rekao je čovek. Onda je desnu ruku koja mu je bila ispružena na stolu zavukao u džep kaputa i iz njega izvukao beli koverat. Za to vreme, leva ruka mu je ostala na stolu. Bio je to običan beli kancelarijski koverat, bez ikakvih oznaka. „Zato ćuti i uzmi ovo. Znam da to radiš samo zato što ti je neko tako rekao, a ja želim da to rešimo

mirno. I, nikome ni reči o ovome. Danas ništa nisi video, mene nisi sreo. Razumeo si? Ako saznam da si nešto pričao, budi siguran da ću te naći i stati ovome na kraj. Zato te molim da prestaneš da je pratiš. Niko od nas ne želi da ima problema. Zar ne?“

Izrekavši to, spustio je koverat pred mene i istog trenutka ustao od stola. A onda je, zgrabivši račun, krupnim koracima izašao iz kafea. Potpuno zabezeknut, samo sam tako sedeo još neko vreme. Zatim sam uzeo koverat koji je stajao na stolu i zavirio unutra. U njemu je bilo deset novčanica od po deset hiljada jena. Nove, kao ispod čekića. Usta su mi bila suva. Stavio sam koverat u džep kaputa i izašao iz kafea. Osvrnuo sam se oko sebe i kad sam se uverio da muškarca nema na vidiku, uhvatio sam taksi i vratio se u Šibuju.

To je bilo sve.

Još uvek imam taj koverat sa sto hiljada jena. Onako zatvorenog sam ga ubacio u fioku. Često bih se setio lica tog čoveka kad noću nisam mogao da spavam. Kao zlokoban predosećaj, samo bi iskrsnulo u mojoj glavi. Ko je bio taj čovek? A ona žena, da li je to bila Šimamoto?

Posle sam imao nekoliko pretpostavki o tom događaju. On je bio kao zagonetka koja nema rešenja. Mnogo puta bi mi pala na pamet neka pretpostavka, ali bi ona uvek pala u vodu. Objašnjenje koje mi je izgledalo najuverljivije bilo je da su njih dvoje bili ljubavnici koji su mislili da sam ja neki privatni detektiv koga je unajmio njen muž da ispita njeno kretanje. A muškarac je hteo da mi zapuši usta time što će me potplatiti. Ili su se, pre nego što sam počeo da je pratim, njih dvoje u nekom hotelu tajno sastali, pa su mislili da sam ja to video. Bilo je mnogo mogućnosti, i sve su imale smisla. Ali duboko u sebi nisam bio ubeđen ni u jednu od njih. Ostalo je mnogo otvorenih pitanja.

Rekao je da ima nekoliko stvari koje bi mogao da mi uradi kad bi samo hteo, ali šta li je pod tim podrazumevao? Zašto me je tako čudno stezao za lakat? Zašto ta žena nije sela u taksi, iako je znala da je pratim? Da je sela u taksi, lako bi mi umakla. Zašto mi je muškarac tako nonšalantno dao tako veliku sumu novca a da se prethodno nije uverio ko sam?

Koliko god lupao glavu, to je ostala velika zagonetka. Ponekad sam pomišljao da je sve to što se dogodilo samo plod moje mašte. Da sam sve to, od početka do kraja, samo uobrazio. Ili da sam samo sanjao neki dugačak, u oblantu stvarnosti uvijen vrlo realističan san, koji mi ne izbija iz glave. Ali to jeste bilo stvarno. Jer, u fioci mog stola stvarno je postojao beli

koverat sa deset novčanica od po deset hiljada jena, kao dokaz za to. *To se stvarno desilo.* Ponekad bih stavljao taj koverat na sto i posmatrao ga. *To se stvarno desilo.*

Oženio sam se sa trideset godina. Upoznao sam je na jednom letovanju na koje sam oputovao sam. Bila je pet godina mlađa od mene. Šetao sam seoskim putem kad je iznenada počeo pljusak. Pojurio sam da se sklonim od kiše i naleteo na nju i njenu prijateljicu. Nas troje, onako mokri, opušteno smo pričali o običnim stvarima čekajući da kiša stane, i tako se sprijateljili. Da tad kiša nije pala, ili da sam poneo kišobran (koji je trebalo da ponesem jer sam se dugo dvoumio da li da to učinim prilikom izlaska iz hotela), nikada je ne bih sreo. A da je nisam sreo, verovatno bih i sad radio kod izdavača udžbenika, uveče bih sam u svom stanu zurio u zid, pričao sam sa sobom i pio. Kad tako razmišljam, shvatim da svi mi živimo u okvirima sasvim ograničenih mogućnosti.

Jukiko (tako se zove) i ja svideli smo se jedno drugom na prvi pogled. Devojka koja je bila s njom bila je mnogo lepša, ali meni se Jukiko dopala. Jedno smo drugom bili privučeni snažnom iracionalnom silom – bio je to magnetizam koji odavno nisam osetio. Pošto je i ona živela u Tokiju, kad smo se vratili s putovanja, izašli smo zajedno nekoliko puta. Što sam se više viđao s njom, sve mi se više sviđala. Ako se išta može reći, izgledala je obično – u najmanju ruku, nije bila od onih kojima se muškarci stalno nabacuju. Ali ja sam na njenom licu jasno mogao da vidim ono „nešto što postoji samo za mene“. Sviđalo mi se to njeno lice. Kad god bismo se videli, dugo bih ga posmatrao. I mnogo sam voleo ono što vidim na njemu.

„Zašto tako piljiš u mene?“ pitala me je.

„Zato što si lepa“, rekao sam.

„Prvi si koji to kaže.“

„To je zato što to niko drugi ne uviđa“, rekao sam. „Ali, ja to vidim.“

U početku mi uopšte nije verovala. Ali, s vremenom je počela.

Kad god bismo se videli, otišli bismo na neko mirno mesto i pričali o raznim stvarima. Prema njoj sam uvek mogao da budem otvoren i iskren. Kada sam bio s njom, osećao sam da me pritiska teret svih onih stvari koje sam izgubio za prethodnih uludo utrošenih desetak godina. Ali, nije bilo kasno, još je bilo vremena za mene. A pre nego što stvarno bude prekasno,

morao sam da povratim nešto od toga. S njom u zagrljaju, javljao mi se onaj davnašnji osećaj ustreptalosti. Kad god nismo bili zajedno, osećao sam se veoma usamljeno, kao bez oslonca. Samoća me je bolela, a tišina razdraživala. I tako, posle tri meseca zabavljanja, ja sam je zaprosio. Bilo je to nedelju dana uoči mog tridesetog rođendana.

Otac joj je bio direktor jedne građevinske firme srednje veličine. Veoma interesantan čovek, koji nije imao mnogo od škole, ali je imao neku sopstvenu filozofiju i bio veoma vešt u svom poslu. Nije mi se dopadalo što je ponekad bivao previše napadan, ali sam bio impresioniran nekim od samo njemu svojstvenih pogleda na svet. Prvi put u životu upoznao sam takvog čoveka. Opet, iako se vozio u mercedesu sa vozačem, nikad se nije ponašao kao neka velika zverka. Kad sam došao u njegovu kuću da ga pitam mogu li da se oženim njegovom kćerkom, samo je rekao: „Niste više deca. Ako se volite, venčajte se.“ Sa praktične tačke gledišta, ja sam bio običan službenik zaposlen u nikakvoj firmi, ali njega za to izgleda nije bilo briga.

Jukiko je imala starijeg brata i mlađu sestru. Brat je bio zamenik direktora očeve firme, viđen za očevog naslednika. Bio je dobar čovek, ali ipak bleđa senka svog oca. Od troje dece, mlađa sestra koja je još studirala, bila je najotvorenija i naviknuta da drugi rade šta god ona hoće. Imam čak utisak da bi bila bolji naslednik svog oca od svog brata.

Pola godine pošto smo se venčali, Jukikin otac me je pozvao i pitao imam li nameru da napustim firmu. Od moje žene čuo je da i nisam previše zagrejan za taj posao u izdavačkoj kući.

„Ne predstavlja mi problem da dam otkaz“, rekao sam, „već, šta bih radio posle toga.“

„Da li bi radio u mojoj firmi? Posao možda jeste naporniji, ali plata je dobra“, rekao je.

„Svakako nisam stvoren za uređivanje udžbenika, ali mislim da je građevinarstvo još manje za mene“, odgovorio sam iskreno. „Veoma sam zahvalan na ponudi, ali ako budem radio ono što me ne interesuje, mislim da bi na kraju od toga bila veća šteta nego korist.“

„Verovatno si u pravu. Ne treba da radiš ono što te ne interesuje“, rekao je kao da je unapred očekivao takav odgovor. Sedeli smo zajedno i pili neko piće. Njegov sin je retko pio alkohol, pa smo nas dvojica ponekad pili zajedno. „Nego, moja firma ima jednu zgradu u Aojami. Sad je u izgradnji, ali trebalo bi da bude gotova sledećeg meseca. Na dobrom je mestu, a i

zgrada će biti dobra. Sad možda izgleda malo zabačeno, ali taj kraj će se razvijati u budućnosti. Ako ti odgovara, mogao bi tu da otvoriš neku radnju. Pošto je u vlasništvu moje firme, morao bi da plaćaš najamninu i depozit po tržišnoj ceni, ali ako si stvarno zainteresovan, pozajmiću ti početni kapital.“

Malo sam razmišljao o tome. Nije to bila loša ideja.

Na kraju sam odlučio da u podrumu te zgrade otvorim ekskluzivan džez bar. Pošto sam u svojim školskim danima dugo radio na jednom takvom mestu, stekao sam opšte znanje o rukovođenju lokalom. U glavi sam već imao ideju kako enterijer treba da izgleda, koja pića i hranu treba služiti, na koju klijentelu se treba usmeriti i kakvu muziku puštati. Moj je tast na sebe preuzeo ceo posao uređenja enterijera. Doveo je najbolju firmu za unutrašnje uređenje koja je za cenu nižu od tržišne odlično izvela radove. Kad je sve bilo gotovo, izgledalo je fantastično.

Posao je toliko dobro išao da je daleko prevazišao očekivanja, pa sam posle dve godine otvorio još jedan lokal, takođe u Aojami. Bio je još većeg kapaciteta, sa živim nastupima džez trija. Trebalo je uložiti još više truda i još znatno više novca, ali je iz toga proistekao interesantan i dobro posećen klub. Onda sam konačno mogao da odahnem. Uspeo sam da iskoristim priliku koja mi se pružila i stvorim nešto. U to vreme, rodilo mi se prvo dete. Devojčica. U početku sam i sam radio za šankom i spravljao koktele, ali po otvaranju drugog lokala to više nije bilo moguće, jer sam morao da se posvetim isključivo vođenju poslova. Vodio sam računa da sve funkcioniše kako treba i pogađao sam se oko cene robe, zapošljavao osoblje i vodio knjige. Imao sam mnogo ideja, i sve sam ih odmah ostvarivao. Okušao sam se i u tome da sam spravljam neka od jela na meniju. Do tada toga nisam bio svestan, ali za tu vrstu posla gajio sam prilično interesovanje. Voleo sam da stvaram nešto od nule, i da to što sam stvorio onda brižljivo razrađujem. To je bio moj bar, moj svet. Takvu radost nikada ne bih mogao da doživim radeći korekturu za izdavača učila.

Danju sam obavljao stotinu poslova, a noću, obilazeći svoja dva lokala i isprobavajući koktele za šankom, pratio sam reakcije gostiju, proveravao kako radi osoblje i slušao muziku. Tastu sam nastavio svakog meseca da vraćam pozajmicu, ali i pored toga, prihod mi je bio izdašan. Kupili smo petosoban stan na Aojami i BMW 320. A onda sam dobio i drugo dete. Još jednu devojčicu. Postao sam otac dve kćerke.

Kad mi je bilo trideset šest, kupio sam kućicu u Hakoneu. Da bi mogla da odlazi u kupovinu i razvozi decu, moja žena je kupila crveni džip široki. Oba bara su donosila toliko prihoda da sam od tog novca mogao da otvorim još jedan, ali nisam imao nameru da proširujem biznis. Da ih je bilo više, neizbežno bih prestao da primećujem detalje i pao bih s nogu pokušavajući da sve držim pod kontrolom. Osim toga, nisam hteo da žrtvujem još više svog vremena zarad posla. Kad sam se posavetovao sa ženinim ocem o tome, preporučio mi je da novac uložim u akcije i nekretnine. Rekao je da to ne zahteva ni truda ni vremena. Ali ja o akcijama i nekretninama nisam znao ama baš ništa. Kad sam mu to rekao, tast mi je objasnio: „Detalje prepusti meni. Nećeš pogrešiti ako uradiš ono što ti kažem. U tim stvarima je potrebna majstorija.“ Uložio sam novac onako kako mi je rekao.

Imto je za kratko vreme donelo veliku dobit.

„Sad shvataš“, rekao je. „Za sve je potrebna određena majstorija. I da radiš sto godina u nekoj firmi, ne bi ti išlo ovako dobro. Da bi bio uspešan treba da imaš sreće i da budeš pametan. To se podrazumeva. Ali nije sve u tome. Prvo ti treba kapital. Ništa ne možeš ako ga nemaš dovoljno. A što je još važnije, moraš da budeš *majstor* u tom nečemu. Ako nema majstorije, i da imaš sve ostalo, nikud ne bi stigao.“

„Zaista je tako“, rekao sam. Dobro sam znao šta je tast hteo da kaže. Ta „majstorija“ o kojoj je govorio zapravo je bio sistem koji je on izgradio. Čvrst, složeni sistem za ostvarivanje dobiti izgradnjom velike mreže kontakata, prikupljanjem ključnih informacija i ulaganjem u skladu s njima. Ostvarena dobit se ponekad može provući kroz mrežu zakona i poreza, menjajući naziv i oblik, i tako se umnožiti. Tast je u stvari hteo da mi obznani postojanje tog sistema.

Da nisam upoznao svog tasta, možda bih i sada uređivao udžbenike. Još uvek bih živeo u bezveznom stanu u Nišiogikubou i vozio polovnu tojotu koronu s erkondišnom u kvaru. U datim uslovima, mislim da sam se veoma dobro snašao. Za kratko vreme sam na noge postavio dva bara sa više od trideset zaposlenih i zarađivao daleko više od proseka. Posao je išao toliko dobro da je i moj knjigovođa bio zadivljen, a barovi su bili na dobrom glasu. Naravno, ljudi koji bi bili sposobni da izvedu to isto na svetu ima koliko hoćeš. Ali, da nije bilo pozajmice od mog tasta i te *majstorije*, sam ne bih ništa uradio. Kad tako razmišljam, ne mogu a da se ne osetim nelagodno. Imam nekako osećaj da mi je dobro išlo jer sam koristio nedozvoljene prečice i nečasna sredstva. Pripadali smo generaciji kasnih

šezdesetih i ranih sedamdesetih godina koja je, htela ne htela, bila deo razdoblja žestokih studentskih nemira. Glasno smo rekli „ne“ principima kasnog kapitalizma, koji je progutao i ono malo posleratnih ideala. Ili sam, barem, ja to tako shvatao. Bilo je to poput teške groznice koja je tresla jedno društvo na prekretnici. A eto, moj današnji svet stvoren je na tim *principima kasnog kapitalizma*. Samo me je, bez mog znanja, progutao. Dok sam čekao da mi se upali semafor u ulici Aojama, s rukom na volanu svog BMW-a, slušajući Šubertovo „Zimsko putovanje“, odjednom mi je sinulo. *Ovo kao da nije moj život*. Kao da sam na nekom predodređenom mestu živeo život koji mi je neko drugi trasirao. Koliko sam od tog čoveka koga sam nazivao sobom stvarno bio ja, a koliko nisam? Koliko je ova ruka na volanu stvarno moja ruka? A i pejzaž napolju, koliko je uopšte on stvaran? Što sam više razmišljao, sve sam manje razumeo.

Ipak može se reći da sam uopšte uzev živeo srećno. Nisam osećao nikakvo nezadovoljstvo. Jukiko je bila smirena i pažljiva žena. Posle porođaja je počela da se goji, pa su dijete i vežbanje postale njene ozbiljne preokupacije. Ali, meni je ona bila lepa kao i oduvek. Voleo sam da budem uz nju i da s njom spavam. U njoj je bilo nečeg smirujućeg, što me je ispunjavalo spokojstvom. Nikako nisam želeo da se vratim u onaj samotni život iz doba mojih dvadesetih godina. Ovde je moje mesto, mislio sam. Ovde ću biti voljen i pažen. Istovremeno, i ja sam voleo svoju ženu i kćerke, i vodio računa o njima. Za mene je to bilo sasvim novo iskustvo, neočekivano otkriće da ja mogu da budem u takvoj poziciji.

Dok sam vozio svoju stariju kćerku u privatno obdanište svakog jutra smo nas dvoje pevali dečije pesme koje sam puštao na kasetofonu u kolima. Onda sam se vraćao kući i pre odlaska u malenu kancelariju koju sam iznajmljivao u blizini, igrao se s mlađom kćerkom. Vikend smo sve četvoro provodili u vikendici u Hakoneu. Gledali smo vatromet, vozili se brodom po jezeru i šetali po brežuljcima.

Dok mi je žena bila trudna, nekoliko puta sam je prevario. Nisu to bile nikakve ozbiljne veze, a nisu ni dugo trajale. Ni sa jednom od njih nisam spavao više nego jednom ili dvaput. Najviše triput. Iskreno govoreći, nisam imao jasnu svest o tome da je varam. Sve što sam hteo bilo je da s *nekim spavam*, a mislim da su i te žene htele isto. Izbegavao sam da se ozbiljnije vezujem, pa sam stoga obazrivo birao partnerke. Možda sam spavajući s njima samo želeo nešto da ispitam. Šta mogu da nađem u njima, i šta one nalaze u meni. Takve stvari.

Ubrzo pošto mi se rodilo prvo dete, roditelji su mi prosledili jednu razglednicu koja je stigla na njihovu adresu. Bila je to razglednica s obaveštenjem o sahrani, na kojoj je bilo ispisano ime jedne žene. Umrla je u svojoj trideset šestoj godini. Uopšte nisam mogao da prepoznam ime. Na pečatu je pisalo: Nagoja. Tamo nisam nikog poznavao. Ali, dok sam razmišljao o tome, dosetio sam se da je u pitanju Izumina sestra od tetke koja je živela u Kjotu. Ime sam joj bio potpuno zaboravio. Ali, njena roditeljska kuća se nalazila u Nagoji.

Jednostavno sam znao da mi je upravo Izumi poslala razglednicu. Ne znam nikog osim nje ko je to mogao da učini. U početku mi nije bilo jasno zašto bi mi Izumi uopšte prenosila takve vesti. Ali pročitavši razglednicu nekoliko puta, mogao sam da osetim njenu čeličnu hladnoću. Niti je zaboravila šta sam uradio, niti mi je oprostila. Zato mi ju je poslala. Da je bila srećna u životu ne bi mi slala takvo nešto. A i da je poslala, dopisala bi neku poruku ili reč objašnjenja.

Posle toga sam razmišljao o njenoj sestri. Setio sam se njene sobe i njenog tela. I našeg žestokog seksa. Sve to što je nekad bilo tako opipljivo više uopšte nije postojalo. Nestalo je kao dim na vetru. Nisam imao pojma kako je umrla. U tim godinama ljudi ne umiru prirodnom smrću. Inače, prezime joj je bilo isto. Ili nije bila udata, ili se udala pa se razvela.

Šta se događa s Izumi saznao sam od jednog druga iz više srednje škole. Video je moju sliku u članku „Vodič kroz tokijske barove“ časopisa *Brutus* i odatle saznao da ja držim barove u Aojami. Sedeo sam za šankom kad mi je prišao i pitao kako sam, rekavši da mu je drago što me sreće posle toliko godina. Nije bio došao da bi mene video. Svratio je tu s kolegom da popije piće, pa je prišao da se pozdravi kad je video da sam tu.

„Bio sam u ovom baru nekoliko puta. Blizu je moje kancelarije. Nisam imao pojma da je tvoj. Baš je svet mali“, rekao je.

U srednjoj školi ja sam odskakao, a on je bio dobar đak koji se bavio sportom, od onih koji obično postanu članovi razrednog veća. Bio je miran, nikad nasrtljiv. Dobar mladić. Igrao je u fudbalskom timu, i oduvek bio krupan, ali sada je imao naslage sala. Ispod brade podvaljak, a stomak toliki da je teget odelo pucalo na njemu. *To je zato što stalno idem na poslovne večere*, rekao je. *U ovim današnjim firmama ne može se raditi. Mnogo je prekovremenog rada, poslovnih večera, stalno menjaš radna mesta; ako ne radiš dobro, dobiješ šut kartu, a ako dobro radiš, povećaju ti normu. Nije za*

čestite ljude. Njegova firma je bila malo dalje niz ulicu Aojama, pa je posle posla mogao peške da svraća u moj bar.

Vodili smo razgovor onako kako bi ga vodili svi školski drugovi koji se vide prvi put posle osamnaest godina. Kako posao, da li smo oženjeni i koliko dece imamo, koga smo i gde videli. Tad mi je ispričao o Izumi.

„Ti si beše onda imao devojkju? Stalno si bio s njom. Prezivala se Ohara, zar ne?“

„Izumi Ohara“, rekao sam.

„Da, da“, rekao je on. „Izumi Ohara. Nedavno sam je sreo.“

„U Tokiju?“ iznenadio sam se.

„Ne u Tokiju. U Tojohašiju.“

„Tojohašiju?“ rekao sam, još više iznenađen. „Tojohašiju u prefekturi Aići?“

„Baš tamo.“

„Ne razumem. Kako si je sreo baš u Tojohašiju? Otkud Izumi uopšte tamo?“

Verovatno je u mom glasu osetio nešto kruto. „Ne znam zašto baš tamo, ali tako je bilo“, rekao je. „Ma, nema šta da se ispriča. Nisam ni siguran da je to stvarno bila ona.“

Poručio je još jedan *Wild Turkey* s ledom. Ja sam pio gimlet.

„Nema veze što nema šta da se priča. Reci mi.“

„Pa, nije samo to“, rekao je oklevajući. „Kad kažem da nema šta da se ispriča, mislim na one stvari za koje ti se ponekad čini kao da se nisu stvarno desile. To je baš čudan osećaj. Kao da si sanjao neki užasno realističan san. Znaš da se stvarno desilo, ali ti ne deluje kao stvaran događaj. Ali, ne umem to baš dobro da objasnim.“

„Ali, bilo je stvarno?“ pitao sam.

„Bilo je stvarno“, rekao je.

„Onda mi ispričaj.“

Klimnuo je glavom kao da odustaje i otpio gutljaj viskija koji je stigao.

„U Tojohaši sam otišao jer mi mlađa sestra živi tamo. Išao sam na službeni put u Nagoju i, u petak, kad sam završio, odlučio sam da odem kod sestre i tamo prespavam. Tad sam je video. Ušao sam u lift u zgradi u kojoj mi živi sestra, a ona je stajala unutra. Pomislio sam da baš liči, ali nisam stvarno mislio da je to Izumi Ohara. Mislio sam da je nemoguće da sam baš nju sreo u liftu zgrade u kojoj živi moja sestra. Osim toga, dosta se

promenila. Uopšte mi nije jasno kako sam odmah shvatio da je to ona. Kao da sam imao predosećaj.“

„Ali jeste bila Izumi?“

Klimnuo je glavom. „Ispostavilo se da živi na istom spratu kao i moja sestra. Na istom spratu smo izašli iz lifta i pošli hodnikom na istu stranu. Onda je ona ušla na jedna vrata, a moja sestra živi u stanu dvoja vrata dalje. Iz radoznalosti sam pogledao u pločicu sa imenom na tim vratima. Pisalo je: Ohara.“

„Ona te nije primetila?“

Odmahnuo je glavom. „Išli smo u isti razred, ali nikad nismo bili bliski. Povrh toga, ja sada imam dvadeset kila više nego tada. Ne bi mogla da me prepozna.“

„Ipak, pitam se da li je to stvarno bila Izumi Ohara. Prezime Ohara nije baš retko, a i mora da ima mnogo ljudi koji liče na nju.“

„I mene je to zanimalo, pa sam pitao sestru ko tu živi. Na to mi je pokazala spisak stanara. Znaš, jedan od onih kakvi se prave kad se skuplja novac za krećenje i slično. Tu su zapisana imena svih stanara. U njemu je lepo pisalo: Izumi Ohara. Prezime je bilo napisano ideogramima a ime katanom, baš kao što se njeno piše. Tako napisanih imena ne može biti mnogo.“

„Što znači da se možda još nije udala.“

„Moja sestra ne zna ništa o tome“, rekao je. „U toj zgradi, Izumi Ohara je zagonetna osoba. Niko od njih s njom nikada nije razgovarao. I kad se mimoiđu s njom na hodniku i pozdrave je, ona ne uzvraća. Niti otvara vrata kad joj neko pozvoni, bila u stanu ili ne. Biće da nije najomiljenija osoba u komšiluku.“

„Ma, nemoguće da je to bila ona“, rekao sam, odmahujući glavom i smejući se. „Izumi nije takva. Ona je od onih koji se uz osmeh s drugima pozdravljaju i kad ne moraju.“

„OK. Možda je to bio neko drugi“, rekao je. „Neko drugi s istim imenom. U svakom slučaju, ostavimo se ove priče. I nije zanimljiva.“

„A da li ta Izumi Ohara živi sama?“

„Tako bih rekao. Kažu da do sada niko nije video da u njen stan ulazi ijedan muškarac. Niko ne zna kako zarađuje za život. Sve je potpuna misterija.“

„Šta si ti pomislio?“

„O čemu?“

„O njoj. O toj Izumi Ohara, bila to ona ista ili neka druga. Šta si pomislio kad si joj video lice u liftu? Je li izgledala dobro, ili kao da nije dobro?“

Malo se zamislio. „Nije izgledala loše“, rekao je.

„Na šta misliš?“

Zatresao je čašu s viskijem; začuo se zveket kocki leda. „Naravno, izgledala je starije. Ipak, sad ima trideset šest godina. Kao i ti i ja. Metabolizam nam se uspori, mišići nam slabe. Ne možemo doveka biti srednjoškolci.“

„Razume se“, rekao sam.

„Hajde da promenimo temu. Verovatno to nije bila ona.“

Uzdahnuo sam. Obema rukama oslonjen na šank, gledao sam u njega. „Nego, jednu stvar bih hteo da znam, to jest, moram da znam. Izumi i ja smo, u stvari, neposredno pre završetka srednje škole imali prilično gadan raskid. Uradio sam nešto neoprostivo i povredio Izumi. Posle toga više nisam imao načina da saznam šta je bilo s njom. Uopšte ne znam gde je ona sad i šta radi. To me sve vreme tišti. Zato želim iskreno da mi kažeš, bilo dobro ili loše. Jesi li ti ubeđen da je to bila Izumi Ohara?“

Klimnuo je glavom. „Ako tako hoćeš, reći ću ti. Nema sumnje, to je bila ona. Žao mi je što to moram da ti kažem.“

„Dakle, stvarno, kako ti se činila?“

Neko vreme je ćutao. „Slušaj, hteo bih da znaš jednu stvar. Išli smo u isti razred i sviđala mi se. Bila je fina devojka. Dobra, simpatična. Ne neka lepotica, ali privlačna. Drugi su je smatrali privlačnom, zar ne?“

Klimnuo sam glavom.

„Mogu li da budem sasvim iskren?“ pitao je.

„Možeš“, rekao sam.

„Možda nije baš na mestu.“

„Nema veze. Želim da znam istinu.“

Otpio je još jedan gutljaj viskija. „Vas dvoje ste stalno bili zajedno, i na tome sam vam zavideo. I ja sam želeo da imam takvu devojku. Sad to mogu otvoreno da kažem. Zato je se tako dobro i sećam. Slika njenog lica mi se urezala u pamćenje. Zato sam je se odmah i setio, iako sam je sreo u liftu tako iznenada, posle osamnaest godina. Hoću da kažem, nemam razloga da o njoj govorim išta loše. I za mene je to bio mali šok. Nisam hteo da priznam da je tako. Mogu da ti kažem samo jedno: ona više nije lepa.“

Ugrizao sam se za usnu. „Kako to misliš – nije lepa?“

„Većina dece koja živi u zgradi plaši je se.“

„Plaše je se?“ pitao sam. Više mi ništa nije bilo jasno i gledao sam ga pravo u lice. Verovatno je izabrao pogrešnu reč, mislio sam. „O čemu se radi, zašto je se plaše?“

„Hajde stvarno da promenimo ovu temu. Nije trebalo ni da počnem da pričam o tome.“

„Da li ona nešto govori toj deci?“

„Kao što već rekoh, ona nikome ništa ne govori.“

„Znači, deca se plaše njenog lica?“

„Da“, rekao je.

„Ima li neki ožiljak ili tako nešto?“

„Nema ožiljak.“

„Pa, čega se onda plaše?“

Otpio je gutljaj viskija i meko spustio čašu na šank. Neko vreme me je netremice gledao. Izgledao je napeto i zbunjeno, ali povrhn toga, bilo je još nečega u njegovom izrazu. Bio je to trag njegovog lika iz srednjoškolskih dana. Podigao je glavu i dugo bio zagledan u daljinu, kao da pogledom ispraća rečni tok. A onda je rekao: „Ne umem dobro da ti objasnim, a i ne želim. Zato te molim da me više ništa ne pitaš. Da si to video svojim očima, shvatio bi. To se ne da objasniti nekom ko je nije video.“

Više ništa nisam rekao. Samo sam klimnuo glavom i ispijao svoj gimlet. Glas mu jeste bio miran, ali sam u njemu osetio da bi svako dalje ispitivanje bilo odlučno odbijeno.

Nakon toga, pričao mi je kako je zbog posla dve godine boravio u Brazilu. *Možeš li da veruješ, u Sao Paulu sam naleteo na druga iz niže srednje škole. Radio je tamo kao „Tojotin“ inženjer.*

Naravno, njegova priča mi je ulazila na jedno, a izlazila na drugo uvo. Na odlasku me je potapšao po ramenu. „Znaš, ljudi se s godinama menjaju na razne načine. Ne znam šta se onda desilo između vas, ali ma šta da je bilo, nije to bilo tvojom krivicom. U ovoj ili onoj meri, svako ima takva iskustva. Tako i ja. Ne šalim se. I meni se desilo isto. Ali, tu se ništa ne može. U krajnjoj liniji, svako kuje svoju sreću. Ne možeš da preuzimaš odgovornost za to. Kao da živiš u pustinji – jednostavno moraš da se navikneš na tu činjenicu. Nego, jesi li u osnovnoj školi gledao film Volta Diznija *Pustinja koja živi?*

„Jesam“, rekoh.

„E pa, to ti je isto. Naš svet je isti takav. Ako pada kiša, cveće cveta, a ako ne pada, ono vene. Gušteri jedu insekte, a ptice jedu guštere. Ali, na kraju

svi umiru. Kad uginu, osuše se. Kad jedna generacija nestane, druga preuzima. Tako to ide. Svi žive na različite načine i na različite načine i umiru. Ali to na kraju ništa ne menja. Ostaje samo pustinja. Jer, jedino ona stvarno živi.“

Kad je otišao, ostao sam da pijem sam za šankom. Radni dan se završio, gosti su se razišli, zaposleni su sve raspremili i počistili i otišli kućama, a ja sam ostao sam. Nisam želeo da pođem pravo kući. Pozvao sam ženu telefonom i rekao joj da imam nekog posla i da ću se kasno vratiti. Pogasio sam svetla u lokalu i ispijao viski u mrklom mraku. Mrzelo me je da uzmem led, pa sam pio čist.

Svi nestaju jedan za drugim, pomislio sam. Neke stvari samo nestanu, kao odsečene, a neke nestaju dugo, poput izmaglice. *A samo pustinja ostaje.*

Kad sam pred zoru izašao iz bara na ulicu Aojama, padala je sitna kiša. Bio sam malaksao. Kiša je u tišini kvasila zgrade načičkane poput nadgrobnih spomenika. Ostavivši auto na parkingu pored bara, kući sam pošao peške. Na pola puta seo sam na zaštitnu ogradu na ulici i posmatrao ogromnu vranu koja je graktala sa semafora. U četiri ujutru, grad je izgledao jezivo oronulo i prljavo. Svuda se videla senka truleži i raspada.

I sam sam bio deo svega toga. Kao senka utisnuta u zidu.

Prvih desetak dana pošto su mi se ime i fotografija pojavili u *Brutus*, stari znanci dolazili su u moj bar da me posete. Bili su to moji drugovi iz niže ili više srednje škole. Do tada sam se uvek pitao ko uopšte čita sve te silne časopise naređane po knjižarama. Ali, otkad sam se i sam pojavio u jednom od njih, shvatio sam da ljudi mnogo pomnije čitaju časopise nego što sam zamišljao. Obilazeći kraj, video sam da na svakom mogućem mestu – u kozmetičkom salonu, u banci, u kafeu, u svom autu – ljudi drže časopise u rukama i čitaju ih kao opsednuti. Ili možda, zazirući od gubljenja vremena skrštenih ruku, čitaju sve što im padne šaka.

Ne mogu da kažem da su ti ponovni susreti sa starim poznanicima bili baš preterano zabavni. Nije da mi je smetalo da se s njima vidim i popričam. Bili su to za mene zaista nostalglični susreti. A i oni su se radovali što vide mene. Ipak, ono o čemu su mi pričali mene uopšte nije doticalo. Uopšte nisam bio zainteresovan da slušam o tome kako se naš zavičaj izmenio, niti šta sada rade ostali naši drugovi iz škole. Bio sam veoma daleko od mesta i vremena u kome sam se nekada nalazio. A njihove priče su me, hteo ne hteo, podsetile na Izumi. Kad god bi se pavela neka od starih priča o našem rodnom gradu, meni bi se u svesti javio prizor Izumi koja povučeno sama živi u tom malom stanu u Tojohašiju. *Ona više nije lepa*, rekao je. *Deca je se plaše*. Te dve rečenice neprestano su mi odzvanjale u glavi. I to da mi Izumi nikad nije oprostila.

Posle izvesnog vremena od izlaska časopisa ozbiljno sam zažalio što sam tako opušteno prihvatio da piše o mom baru, a sve zarad njegove promocije. Nisam želeo da Izumi pročita taj članak. Kako bi se ona osećala kad bi saznala da ja ovako, bez ijedne ogrebotine, lagodno i dobro živim?

Već posle mesec dana ljudi su prestali da svraćaju da se vide sa mnom. To je bila dobra strana pojavljivanja u časopisu. Za čas sam postao poznat, a onda podjednako brzo pao u zaborav. Odahnuo sam. Barem se Izumi nije pojavila. Sigurno i ne čita časopise kao što je *Brutus*.

Međutim, mesec i po dana kasnije, kad sam već skoro zaboravio na sve to, u posetu mi je došao poslednji u nizu poznanika. Bila je to Šimamoto.

Uveče, prvog ponedjeljka meseca novembra, sedela je za šankom u mom džez klubu (zvao se „Robin’s Nest“, po jednoj staroj pesmi koju sam voleo), i sama u tišini ispijala daikiri. I sam sam sedeo za šankom, tri stolice dalje od nje, ali uopšte nisam opazio da je to bila Šimamoto. Samo sam primetio da je u klub došla prelepa gošća. Bila je to gošća koju nikad do tada nisam video. Da je već dolazila, sigurno bih je se setio – toliko je upadljiva bila. Pomislio sam da će se taj neko koga očekuje ubrzo pojaviti. Naravno, nije da žene u barove nikad ne dolaze same. Neke od njih se nadaju da će im neki muškarac prići, a neke to i očekuju. Kad ih vidiš, znaš o čemu je reč. Ali iz mog iskustva, *istinski* lepe žene apsolutno nikad ne dolaze da piju same. Jer, takve žene uopšte ne uživaju u tome da im muškarci prilaze. Njima to može predstavljati samo smetnju.

Zato tada uopšte nisam obraćao pažnju na tu ženu. Isprva sam samo bacio pogled, a onda s vremena na vreme pogledavao na njenu stranu. Bila je diskretno našminkana, a odeća na njoj je izgledala kvalitetno i skupoceno. Nosila je plavu svilenu haljinu i svetlobež kašmirski džemper. Taj džemper je izgledao prozračno kao ljuska crnog luka. Na šanku je stajala njena tašna u istom tonu kao i haljina. Nisam imao predstavu koliko ima godina. Sve što sam mogao da kažem bilo je da je u pravim godinama.

Bila je lepotica od koje ti zastaje dah, a ipak nije delovala kao glumica ili manekenka. Takve žene su se često pojavljivale u mom baru, ali su se one uvek svesno ogledale u očima drugih, blago lebdeći u oblacima, pune sebe. Ali ova žena je bila drugačija. Bila je prirodna i sasvim opuštena u tom okruženju. Položivši bradu na ruke oslonjene na šanku, upijala je nastup džez trija, pijuckajući svoj koktel polako, kao da stilizuje neku rečenicu. Povremeno bi bacila pogled u mom pravcu, i ja sam te poglede nekoliko puta jasno osetio na sebi. Ipak, nisam mislio da ona stvarno mene gleda.

Kao i uvek, na sebi sam imao odelo i kravatu. Armani košulju i kravatu, Soprani odelo i Roseti cipele. Nisam ja neki fanatik za odeću. U osnovi, smatram da je glupo na nju trošiti više nego što je neophodno. Mislim da je izvan radnog mesta sasvim u redu na sebi imati farmerice i džemper. Ali, ja imam svoju skromnu filozofiju: smatram da vlasnik bara sopstvenim primerom treba ta pokaže svojim gostima kako bi želeo da se oblače kad dolaze u njegov lokal. Kad se ja ovako oblačim, i gosti i zaposleni me shvataju ozbiljno. Zato sam uvek svesno u bar dolazio obučen u skupoceno odelo uz obaveznu kravatu.

Sedeo sam tu, isprobavajući ukuse koktela i vodeći računa o gostima, i slušao nastup muzičara. U početku je klub bio pun kao oko, ali kad je oko devet sati počela provala oblaka, gosti su odjednom prestali da ulaze. U deset sati, zauzeti stolovi su se mogli izbrojati na prste jedne ruke. Ona je još uvek tu sedela sama i čutke ispijala svoj daikiri. Počeo sam sve više da se zanimam za nju. Izgleda da ipak nikog nije očekivala. Niti je gledala na sat, niti u pravcu ulaznih vrata.

Konačno, uzela je svoju tašnu i sišla s barske stolice. Bilo je već blizu jedanaest. Ako je htela da se kući vrati metroom, bilo je već vreme da krene. Ali, ona se nije spremala da ode. Sasvim neobavezno i polako, zaputila se ka meni i sela na barsku stolicu do moje. Osećao sam nenametljiv miris njenog parfema. Kad se smestila na stolicu, iz tašne je izvadila paklu seilem cigareta i stavila jednu u usta. Njene pokrete posmatrao sam jednim okom.

„Baš lep bar“, rekla mi je.

Podigao sam glavu sa knjige koju sam do tad čitao i pogledao je kao da mi ništa nije jasno. Ali istog trenutka, osetih se kao da me je nešto tresnulo. Kao da mi je odjednom otežao vazduh u grudima. I tad se setih onog magnetizma. *Da li je to bilo upravo to?*

„Hvala“, rekao sam. Pomislih da sigurno zna da sam ja vlasnik ovog mesta. „Drago mi je da vam se sviđa.“

„Da, strašno mi se sviđa“, nasmeši se ona, krišom zagledajući moje lice. Bio je to lep osmeh. Usne joj se široko razvukoše, a u uglovima očiju pojavise se sitne, privlačne bore. Taj osmeh me je na nešto podsetio.

„I svirka je dobra“, rekla je, uperivši prstom na džez trio. „Imate li vatre?“ pitala je.

Nisam imao ni šibice, ni upaljač. Pozvao sam barmena i rekao mu da donese šibice sa barskim logom. Onda sam joj upalio cigaretu.

„Hvala“, rekla je.

Posmatrao sam njeno lice, onako spreda. I onda sam se konačno dosetio. „Šimamoto“, zaškripao mi je glas.

„Dugo ti je trebalo da se setiš“, rekla je posle izvesne pauze, sa izrazom čuđenja na licu. „Već sam pomislila da nikad nećeš ni shvatiti.“

Gledao sam pravo u nju, bez reči, kao u nekakav retki precizni mehanizam o kome sam čuo samo priče. Ali tu realnost nikako nisam mogao da svarim. Toliko dugo sam mislio na Šimamoto, i bio ubeđen da je više nikad neću videti.

„Lepo odelo“, rekla je. „Odlično ti pristaje.“

Samo sam ćutke klimnuo glavom. Nisam znao šta sad da kažem.

„Hađime, znaš li da si još zgodniji nego što si pre bio, a i mišićaviji.“

„Idem na plivanje“, konačno sam dao glasa od sebe. „Počeo sam u nižoj srednjoj školi i od tad stalno plivam.“

„Plivanje mora da je zabavno. Oduvek sam to mislila.“

„I jeste. Ali svako može da nauči ako vežba“, rekao sam. Kako sam to izgovorio, na um mi pade njena noga. *Šta to pričam, zaboga*, pomislio sam. Onako smeten, htjedoh da kažem nešto da to popravim. Ali, prave reči mi jednostavno nisu dolazile. Zavukao sam ruku u džep u potrazi za cigaretama. A onda se setih da sam pet godina pre toga ostavio duvan.

Šimamoto je bez reči posmatrala šta ja radim. Onda je podigla ruku, pozvala barmena i poručila još jedan daikiri. Kad god bi nekom uputila neku molbu, činila je to sa velikim osmehom na licu. Zaista divnim osmehom, kakav bi čovek uramio i nosio sa sobom. Da je ijedna druga žena bila u pitanju, možda mi se taj osmeh ne bi sviđao. Ali kad se ona smešila, izgledalo je kao da je ceo svet ozaren.

„Još uvek nosiš plavo“, rekao sam.

„Da. Oduvek sam volela plavu odeću. Dobro pamtiš.“

„Pamtim gotovo sve o tebi. Od toga kako oštiriš olovku, do toga koliko kocki šećera stavljaš u čaj.“

„I, koliko ih stavljam?“

„Dve.“

Gledala me je u lice, pomalo žmirkajući.

„Reci mi, Hađime, zašto si me pratio? Onda, pre otprilike osam godina.“

Uzdahnuo sam. „Nisam znao da si to bila ti. Način hoda je bio tvoj, ali bilo je u njemu nečeg što mi nije ličilo na tebe. Pošto nisam bio siguran, pratio sam te. U stvari, nije mi to bila namera. Vrebao sam priliku da ti se obratim.“

„Pa zašto nisi? Zašto mi nisi prišao da proveriš? Da si to učinio, odmah bih ti rekla.“

„Ni meni samom nije jasno zašto to nisam uradio“, bio sam iskren. „Ali, tad to nikako nisam mogao. Kao da sam bio ostao bez glasa.“

Gricnula je usnu. „Tad nisam shvatila da si to bio ti. U glavi mi je bila jedino pomisao da me neko neprestano prati, i da me je strah. Zaista. Bila sam izbezumljena. Ali kad sam ušla u taksi i odahnula, odjednom mi je sinulo: *Da to nije možda bio Hađime?*“

„Šimamoto, slušaj“, rekoah, „još uvek imam ono što sam tad dobio. Ne znam šta ti dođe onaj čovek, ali tad mi je...“

Prislonila je kažiprst na usta i blago odmahнула glavom, kao da kaže: *Okanimo se ove priče, molim te, ništa više ne pominji.*

„Oženjen si, zar ne?“ pitala je Šimamoto, kao da želi da promeni temu.

„Imam i dvoje dece“, rekao sam. „Dve devojčice. Još su male.“

„Baš lepo. Sigurno ti lepo pristaju. Nemoj me pitati zašto, jer ne umem da objasnim, ali jednostavno imam osećaj da devojčice idu uz tebe.“

„Ne znam da li je tako.“

„Da, *na neki način*“, rekla je Šimamoto i osmehnula se. „Svejedno, odlučio si da ne treba da imaš samo jedno dete?“

„Ne svesno. Tako se desilo.“

„Pitam se kakav je to osećaj imati dve kćerke.“

„Nekako je čudno. Više od polovine dece u obdaništu u koje ide moja starija kćerka su jedinci. Vremena su se potpuno promenila otkad sam bio dete. U gradskoj sredini biti jedino dete pre je pravilo nego izuzetak.“

„Izgleda da smo ti i ja bili ispred svog vremena.“

„Možda je tako“, rekao sam i nasmejao se. „Možda se svet približava nama. Ali ponekad mi se javi čudan osećaj kad vidim svoje dve devojčice kako se kod kuće stalno igraju zajedno. Uvek se zadivim pred samom činjenicom da je i takvo odrastanje moguće. Pošto sam se ja kad sam bio mali uvek igrao sam, mislio sam da to tako treba.“

Džez trio je završio pesmu *Corcovado*. Gosti su aplaudirali. Kao i uvek, pred ponoć, bend je svirao sve topliju, sve intimniju muziku. Pijanista bi između pesama uzimao svoju čašu s vinom, a basista bi palio cigaretu.

Šimamoto je otpila gutljaj svog koktela. „Nego, Hađime, iskreno govoreći, dugo sam razmišljala da li da dođem ovamo. Dvoumila sam se skoro celih mesec dana. Prelistavajući neki časopis, saznala sam da držiš ovaj lokal. Prvo sam mislila da je neka greška. Nisi mi delovao kao neko ko bi držao bar. Ali, pročitala sam tvoje ime i videla tvoju fotografiju. Dobri stari Hađime iz starog kraja. Bilo mi je drago što sam te videla pa makar samo i na slici. Ipak, nisam bila sigurna da li je dobro da te vidim i uživo. Mislila sam da je možda bolje za oboje da se ne sretnemo. Pomislila sam da je dosta i što sam saznala da ti dobro ide.“

Slušao sam je ćutke.

„Ali, onda sam pomislila da bih mogla da svratim samo da te vidim, kad sam već saznala gde si. Ugledala sam te čim sam sela na onu stolicu.“

Planirala sam da odem ne rekavši ni reč, u slučaju da me ne primetiš. Ipak, nisam izdržala. Toliko se uspomena probudilo u meni da sam morala da ti se javim.“

„Zašto?“ pitao sam. „Mislim, zašto si mislila da je bolje da se ne vidimo?“

Razmišljala je izvesno vreme, prevlačeći prstom preko ruba čaše s koktelom. „Mislila sam da bi me svašta zapitkivao ako bismo se videli. Na primer, da li sam udata, gde živim, šta sam radila svih ovih godina i slično. Jesam li u pravu?“

„Pa verovatno bih se i toga dotakao, u razgovoru o običnim stvarima.“

„Naravno, to i jesu obične stvari.“

„Ali tebi se o tome ne priča?“

Osmehnula se kao da joj je nelagodno i klimnula glavom. Imala je raznovrsnu paletu osmeha. „Tako je, o tome mi se ne priča. Molim te, ne pitaj me zašto. Jednostavno ne želim da govorim o sebi. Znam da je to neprirodno, da je prilično čudno. Kao da hoću da budem tajanstvena i ohola. Zato sam mislila da je bolje da se ne vidimo. Nisam htela da pomisliš da sam neka čudna i uobražena žena. To je jedan razlog zbog koga nisam htela da dođem.“

„Koji je drugi?“

„Nisam htela da se razočaram.“

Gledao sam u čašu koju je uzela u ruku. Onda sam posmatrao njenu do ramena dugu, ravnu kosu i tanke usne lepog oblika. Zagledao sam se duboko u zenice njenih očiju. Iznad njenih kapaka se videla tanana linija koja joj je davala promišljen izgled. Meni je delovala poput veoma udaljenog horizonta.

„Mnogo si mi se sviđao onakav kakvog sam te poznavala. Zato nisam htela da se razočaram upoznavši te onakvog kakav si sada.“

„Jesam li te razočarao?“

Malko je odmahнула glavom. „Sve vreme te posmatram odande. U početku mi je izgledalo kao da to uopšte nisi ti. Raskrupnjao si se, a nosiš i odelo. No, posmatrajući te podrobnije, videla sam onog starog Hađimea. Da li znaš da ti se pokreti nisu promenili od tvoje dvanaeste?“

„Nisam znao“, rekao sam. Hteo sam da se nasmejem, ali mi nije išlo.

„Način na koji pokrećeš ruke, način na koji pomeraš oči, navika da prstima stalno nešto lupkaš i tvoja osobina da se mrštiš kad ti nešto nije po volji – izgleda da se ništa od toga nije promenilo. Iako nosiš armani odela, iznutra si isti.“

„Nije armani“, rekao sam. „Košulja i kravata jesu, ali odelo nije.“

Šimamoto se osmehnula.

„Znaš, Šimamoto“, rekao sam. „Dugo sam želeo da te vidim. Hteo sam da te vidim i razgovaram s tobom. Imam mnogo toga da ti kažem.“

„I ja sam tebe želela da vidim“, rekla je ona. „Ali *ti* nisi došao. Shvataš to, zar ne? Kad si se upisao u nižu srednju i odselio se u drugi grad, očekivala sam te da dođeš. Zašto nisi došao? Veoma si mi nedostajao. Bila sam sigurna da si u tom novom mestu upoznao nove prijatelje i na mene sasvim zaboravio.“

Pritisnula je cigaretu u pepeljaru, ugasivši je. Na noktima je imala providan lak. Ti prsti su bili kao nekakvi krhki predmeti ručne izrade – bleštavi, nikako beskorisni.

„Plašio sam se“, rekao sam.

„Plašio?“ začudila se Šimamoto. „Čega si mogao da se plašiš? Mene?“

„Ne, ne tebe. Plašio sam se da me ne odbiješ. Još sam bio dete. Nisam mogao da zamislim da me ti stvarno čekaš. I strašno sam se plašio da ćeš me odbiti. Da ću doći kod tebe i da će ti to smetati. Zbog toga sam na kraju prestao da dolazim. Mislio sam da će biti bolje ako nastavim da živim noseći u sebi to drago sećanje na trenutke stvarne bliskosti koju smo imali kada smo bili zajedno.“

Malčice je nakrivila glavu. Prevtala je indijske orahe u ruci.

„Ne da nam se.“

„Ne, ne da nam se“, rekao sam.

„A mogli smo još dugo da budemo prijatelji. Ja u stvari ni u nižoj, ni u višoj srednjoj školi, ni na fakultetu nisam stekla nijednog prijatelja. Uvek sam bila sama. Zato sam stalno mislila na to kako bi bilo lepo da si ti stalno uz mene. Sve i da nisi bio uz mene, bilo bi mi dovoljno da smo samo razmenjivali pisma. Da je tako bilo, mnogo toga bi bilo drugačije. Neke stvari bile bi mnogo podnošljivije.“ Šimamoto je nakratko začutala. „Ne znam zašto, ali otkako sam pošla u nižu srednju, škola mi jednostavno više nije išla od ruke. Zato sam se sve više zatvarala u sebe. To se zove začarani krug.“

Klimnuo sam glavom.

„U osnovnoj školi bilo je manje-više sve u redu, ali srednja je bila propast. Kao da sam sve vreme bila na dnu bunara.“

I ja sam se tako osećao u onih deset godina dok nisam pošao na fakultet i venčao se s Jukiko. Pre ili kasnije nešto pođe naopako. Iz te jedne naopake

stvari odmah se izrodi druga. I tako se, jedno za drugim, sve urušava. Ma koliko se batrgao ne možeš da se iščupaš iz toga. Sve dok neko ne dođe i ne izvuče te.

„Pre svega, noga mi nije bila zdrava. Ono što je ostalima bilo sasvim lako, meni je bilo nemoguće. Samo sam čitala knjige pa mi je bilo teško da se otvorim pred drugima. Povrh toga izgledom sam, da tako kažem, odskakala od drugih. Zato je većina ljudi mislila da sam uvrnuta i arogantna žena. Ili sam možda zaista takva bila.“

„U svakom slučaju prelepa si“, rekao sam.

Izvadila je cigaretu i stavila je u usta. Kresnuo sam šibicu i pripalio joj.

„Stvarno misliš da sam lepa?“ pitala je Šimamoto.

„Da. Verovatno ti to stalno govore.“

Šimamoto se nasmejala. „Uopšte ne. Iskreno govoreći, meni se moje lice baš mnogo ne sviđa. Zato mi je stvarno drago što to čujem od tebe“, rekla je. „U svakom slučaju, devojke me baš i ne vole i žao mi je zbog toga. Mnogo puta sam pomislila: *Nije mi potrebno da mi govore da sam lepa. Samo želim da budem obična devojka koja ima prijatelje kao i svako drugi.*“

Šimamoto je ispružila ruku i dodirnuta moju na šanku. „Dobro je što imaš srećan život.“

Ćutao sam.

„Srećan si, zar ne?“

„Ni sam ne znam da li sam srećan. Ali barem ne mislim da sam nesrećan, a nisam ni usamljen“, rekao sam. Napravio sam pauzu pa sam dodao: „Ipak, ponekad pomislim da su najsrećniji trenuci u mom životu bili oni kada smo zajedno u tvojoj dnevnoj sobi slušali muziku.“

„Slušaj, još uvek imam te ploče. Neta Kinga Kola, Binga Krozbiya, Rosinija, *Per Gint* i ostale. Sve do jedne. Kad mi je otac umro, sve sam ih zadržala za uspomenu. Strašno pazim na njih, ni na jednoj nema ni ogrebotine. Sećaš li se koliko sam pažljiva bila s njima?“

„Otac ti je umro, znači.“

„Pre pet godina, od raka debelog creva. Užasna smrt. A bio je tako dobrog zdravlja celog života.“

Njenog sam oca video nekoliko puta. Izgledao mi je čvrsto kao zimzeleni hrast koji je rastao u njihovom dvorištu.

„Kako ti je majka?“ pitao sam.

„Mislim da je dobro.“

Zasmetalo mi je nešto u načinu na koji je to rekla. „Ne slažeš se s majkom?“

Ispila je svoj daikiri, spustila čašu na šank i pozvala barmena. A onda me je upitala: „Je li, možeš li da mi preporučiš neki ovdašnji koktel?“

„Imamo nekoliko originalnih koktela. Imamo jedan koji je nazvan „Robin’s Nest“, po ovom klubu, i taj je najpopularniji. Ja sam ga smislio. Osnovu čine rum i votka. Klizi niz grlo, ali udara u glavu.“

„Zvuči zgodno za zavođenje devojaka.“

„Izgleda, Šimamoto, da tebi to nije jasno, ali kokteli kao pića zato i postoje.“

Nasmejala se. „Uzeću taj onda.“

Kad su joj ga doneli, jedno vreme je posmatrala boju, a zatim je srknula gutljaj, zatvorivši oči i dopuštajući da joj ukus preplavi telo. „Ima veoma prefinjen ukus“, rekla je. „Ni sladak, ni gorak. Svež je i jednostavan, a ipak ima punoću. Nisam znala da imaš dara za ovakvo nešto.“

„Ne umem da napravim policu. Ne umem da promenim filter za ulje na kolima. Čak ni marku ne znam lepo da zalepim. I kad okrećem broj na telefonu, uvek pogrešim. Ali sam zato napravio nekoliko originalnih koktela. I to uspešnih!“

Spustila je svoju čašu na podmetač i dugo gledala unutra. Kad ju je iskrenula, u čaši se video slabašan odsjaj prigušenog svetla sa tavanice.

„Dugo nisam videla majku. Pre deset godina smo se zavadile i od tada jedva da sam je i videla. Samo na očevoj sahrani.“

Trio je završio originalnu bluz temu i započeo klavirski uvod u *Star-Crossed Lovers*. Pijanista je često svirao tu baladu kad sam ja u baru. Znao je da je volim. To i nije bila previše poznata Elingtonova pesma, niti su mene samog za nju vezivala neka sećanja, ali otkad sam je prvi put negde čuo, uvek me je pogađala u žicu. Još u školskim danima i u vreme kada sam radio za onog izdavača udžbenika, umeo sam da uveče bezbroj puta slušam tu pesmu sa albuma *Such Siveet Thunder* Djuka Elingtona, i taj senzibilan i prefinjeni solo Džonija Hodžisa. Kad god bih slušao tu polaganu i divnu melodiju, uvek bi mi pobudila sećanja na ta vremena. Ne bih to razdoblje prepuno svih tih neostvarenih nadanja baš mogao nazvati srećnim. Bio sam mlađi, željniji i usamljeniji. Ali bio sam to ja, mnogo jednostavniji, i mnogo oštrijeg uma. U to vreme, moje telo je upijalo svaki takt odslušane muzike i svaki redak pročitane knjige. Moji nervi bili su izoštreni, poput klina, a svetlost u mojim očima prodorna. Takvo je to vreme bilo. Kad god sam

slušao *Star-Crossed Lovers*, setio bih se tih dana i odraza svojih očiju u ogledalu.

„U stvari jednom, kada sam bio na završnoj godini niže srednje škole, pošao sam da te vidim. Bio sam toliko usamljen da više nisam mogao da izdržim“, rekao sam. „Zvao sam te telefonom, ali se niko nije javljao. Seo sam na voz i stigao do tvoje kuće. Ali na vratima je stajalo neko drugo prezime.“

„Dve godine pošto si se ti odselio, zbog očevog posla preselili smo se u Fuđisavu. To je blizu Enošime. Tamo smo ostali sve do mog polaska na fakultet. Kad smo se selili, poslala sam ti razglednicu s novom adresom. Zar je nisi dobio?“

Odmahnuo sam glavom. „Da mi je stigla, naravno da bih ti odmah odgovorio. Baš čudno. Mora da je greškom otišla na neko drugo mesto.“

„Možda jednostavno nismo imali sreće“, rekla je Šimamoto. „Mnogo grešaka, i eto, stalno se mimoilazimo. No, pustimo to. Pričaj mi o sebi. O svom životu.“

„Tu nema ničeg interesantnog“, rekao sam.

„Neka nema, želim da čujem.“

Ukratko sam joj ispričao kako je tekao moj život do tada. O tome kako sam imao devojkicu u višoj srednjoj i kako sam je na kraju duboko povredio. Nisam zalazio u detalje, ali sam joj objasnio da sam uradio nešto što ju je povredilo, istovremeno povredivši i sebe samog. Da sam po završetku studija u Tokiju radio za izdavača udžbenika. Ali da sam svoje dvadesete proveo usamljeno. Da nisam imao nikoga koga bih smatrao prijateljem. Da sam imao veze sa nekoliko devojaka, ali da mi ništa od toga nije donelo sreću. Da otkad sam završio višu srednju pa sve do navršene tridesete, kada sam upoznao Jukiko i oženio se njome, nikoga nisam zaista zavoleo. Da sam za sve to vreme često mislio na nju. Kad sam joj rekao da sam zamišljao kako bi divno bilo kad bih je video, makar i na sat, i s njom porazgovarao, nasmejala se.

„Često si mislio na mene?“

„I te kako.“

„I ja sam često mislila na tebe“, rekla je Šimamoto. „Kad god sam se osećala loše. Imam osećaj da si ti jedini prijatelj koga sam ikad imala.“ Položila je bradu na ruku oslonjenu na šank, i opustivši celo telo, zatvorila oči i žmurila. Nije imala nikakav prsten na ruci. Na trenutke sam mogao da

vidim kako joj trepavice podrhtavaju. Konačno je polako otvorila oči i pogledala na ručni sat. I ja sam pogledao na svoj. Bližila se ponoć.

Uzela je tašnu u ruku i mekim pokretima sišla sa barske stolice. „Laku noć. Drago mi je što sam te videla.“

Ispratio sam je do ulaznih vrata. „Da ti pozovem taksi? Ako hoćeš da se vratiš taksijem, verovatno će biti teško uhvatiti ga zbog kiše“, rekao sam.

Šimamoto je odmahнула glavom. „Nema potrebe. Toliko mogu i sama.“

„Sigurno se nisi razočarala?“ pitao sam je.

„U tebe?“

„Da.“

„Nisam, ne brini“, rekla je nasmejavši se. „Nego, to tvoje odelo, stvarno nije armanijevo?“

Tad sam primetio da Šimamoto više ne vuče nogu kao pre. Nije hodala previše brzo, a samo pažljivim posmatranjem moglo se uočiti nešto veštačko u njenom hodu, iako uopšte nije izgledao nepravilno.

„Pre oko četiri godine imala sam operaciju i izlečila se“, rekla je Šimamoto kao da se pravda. „U stvari, daleko od toga da sam potpuno izlečena, ali nije tako loše kao što je bilo. Operacija je bila teška, ali uglavnom uspešna. Neke kosti su morali da lome, pa da ih produžavaju.“

„Ali, dobro je. Noga ti sad izgleda sasvim u redu“, rekao sam.

„Da“, rekla je. „I to je nešto. Ali, možda je ipak došlo prekasno.“

Uzeo sam njen kaput na garderobi i pridržao joj ga. Stojeći rame uz rame, shvatio sam da i nije baš visoka. Bilo mi je čudno. Setio sam se da smo sa dvanaest godina bili skoro iste visine.

„Šimamoto, hoću li te ponovo videti?“

„Možda“, rekla je, dok joj je osmeh lebdeo na usnama, poput dima koji se mirno uzvija po danu bez vetra. „Možda.“

Onda je otvorila vrata i izašla napolje. Pet minuta kasnije, popeo sam se stepenicama i izašao na ulicu. Brinuo sam se da li je uspela da uhvati taksi. Napolju je i dalje padala kiša. Nje više nije bilo tu. Na ulici nije bilo žive duše. Samo se mutan odsjaj farova automobila razvlačio po vlažnom asfaltu.

A možda sam ja to u stvari samo imao priviđenje, pomislio sam. Dugo sam stajao tako i gledao kako kiša pada po ulici. Imao sam osećaj da bih voleo da sam ponovo onaj dvanaestogodišnji dečak. Kad sam bio dete, u kišne dane često nisam radio ništa drugo osim što sam gledao kako kiša pada. Kad god sam posmatrao kišu ne razmišljajući ni o čemu telo bi mi

omlitalo tako da sam imao osećaj da napuštam stvarni svet. Kiša ima hipnotičku moć. Barem, ja sam to tada tako osećao.

Ali, to nije bilo priviđenje. Po povratku u bar, na mestu na kom je Šimamoto sedela i dalje je stajala njena čaša i pepeljara. U pepeljari je bilo nekoliko zgnječenih opušaka sa otiscima ruža za usne. Seo sam na susednu stolicu i zatvorio oči. Zvuci muzike bivali su sve dalji, ostavljajući me samog. U toj mekoj tami, kiša je još uvek nečujno padala.

Šimamoto se nije pojavila dugo posle toga. Svake večeri sate i sate provodio sam sedeći za šankom u „Robin’s Nestu“. Čitajući knjigu, povremeno bih bacio pogled na ulazna vrata. Ali, ona nije dolazila. Počeo sam da se brinem da sam joj možda rekao nešto što nije trebalo, da sam je možda povredio nekom rečju. Prebirao sam po sećanju šta sam joj sve rekao te večeri, i šta je ona rekla meni. Ali ničega se takvog nisam dosetio. Pomislio sam da se Šimamoto možda zaista razočarala kad me je videla. To mi je delovalo prilično uverljivo. Ona je tako lepa, a i noga joj je sasvim u redu. U meni više nije videla ništa što bi je bilo vredno.

Godina se bližila kraju, prošao je Božić i stigla Nova godina. Dok sam se okrenuo, prošao je i januar. Napunio sam trideset sedam godina. Digao sam ruke i prestao da je čekam. Skoro da se više i nisam pojavljivao u „Robin’s Nestu“, jer kad god sam bio tamo, mislio sam na nju i tražio njen lik među gostima. Sedeo bih za šankom u svom baru, otvorio neku stranicu knjige i bio zadubljen u besciljne misli. Više ni na šta nisam mogao da se usredsredim.

Rekla je da sam joj bio jedini prijatelj. *Ti si jedini prijatelj koga sam ikad imala.* Bio sam neizmerno srećan što to čujem. Moći ćemo da ponovo budemo prijatelji, mislio sam. Hteo sam da joj ispričam mnogo toga, i da je pitam za mišljenje o tome. Ne bi mi smetalo i ako ne bude želela da govori o sebi. Bio bih srećan i samo da je vidim i razgovaram s njom.

Ali, ona se od onda nije pojavila. Možda je bila zauzeta, nije imala vremena da dođe. Ipak, ta praznina od čitava tri meseca bila je ogromna. Sve i da stvarno nije mogla da dođe, mogla je barem da pozove telefonom. Na kraju sam pomislio da me je zaboravila. Mora da joj ipak nisam bio toliko važan. Ta pomisao me je bolela. U srcu kao da mi je zjapila mala rupa. Nije trebalo da mi govori onakve stvari. Neke reči zauvek ostaju u duši.

Jedne kišne večeri početkom februara, ona se ipak pojavila. Padala je tiha, hladna kiša. Te večeri sam imao nekog posla, pa sam slučajno ranije stigao u „Robin’s Nest“. Kišobrani koje su gosti uneli, odavali su miris hladne

kiše. Te večeri se džez triju spontano priključio jedan tenor saksofonista i odsvirao nekoliko pesama. Bio je veoma poznat i potpuno je zapalio publiku. Kao i uvek, sedeo sam za šankom na stolici u uglu i čitao knjigu, kad je do mene bešumno sela Šimamoto.

„Dobro večer“, rekla je.

Ostavio sam knjigu i pogledao u nju. Nisam mogao da verujem da je stvarno tu.

„Mislio sam da ovamo više nikad nećeš doći.“

„Izvini“, rekla je Šimamoto. „Ljutiš se?“

„Ne ljutim se. Ja se ne ljutim za takve stvari. Znaš, Šimamoto, ovo je bar. Ljudi ovamo dolaze kad hoće i odlaze kad hoće. Ja ih ovde samo dočekujem.“

„U svakom slučaju, primi moje izvinjenje. Ne mogu da ti objasnim, ali nikako nisam mogla da dođem.“

„Bila si zauzeta?“

„Ne, nisam“, rekla je tiho. „Nisam bila zauzeta. Samo nisam mogla da dođem.“

Kosa joj je bila mokra od kiše. Nekoliko pramenova joj se slepilo na čelo. Rekao sam konobaru da joj donese čist peškir.

„Hvala“, rekla je uzimajući peškir i obrisala kosu. Izvadila je cigaretu i zapalila je svojim upaljačem. Onako promrzloj i pokisloj, prsti su joj drhturili. „Padala je sitna kiša i planirala sam da idem taksijem, pa sam izašla samo u kišnom mantilu. Krenula sam peške i na kraju prepešačila veliko rastojanje.“

„Da li bi popila nešto toplo?“, pitao sam.

Zagledavši se u moje lice, Šimamoto se nasmešila. „Ne treba, hvala.“

Ugledavši taj osmeh, za sekund sam zaboravio onu tromesečnu prazninu.

„Šta to čitaš?“ pitala je, pokazujući na knjigu.

Pokazao sam joj je. Bila je to istorijska knjiga. Bavila se ratom između Kine i Vijetnama koji je usledio posle Vijetnamskog rata. Prelistala ju je, pa mi je vratila.

„Više ne čitaš beletristiku?“

„Čitam ja i to. Ali ne čitam onoliko kao pre, a i ne znam ništa o savremenoj književnosti. Čitam samo klasične romane, uglavnom iz XIX veka. Često čitam one koje sam već pročitao.“

„A zašto ne čitaš nove?“

„Verovatno zato što ne bih da se razočaram. Kad god pre čitam bezveznu knjigu, imam osećaj da mi je vreme otišlo u vetar, i strašno se razočaram. Ranije nije bilo tako. Imao sam vremena preko glave i čak i kad bih pročitao nešto bez veze, uvek sam i imao osećaj da sam i iz toga nešto dobio. Na izvestan način. Sad je drugačije. Za mene je to sad samo gubljenje vremena. To valjda ima veze s godinama.“

„Tako je, sad si već u godinama“, rekla je, smeškajući se vragolasto.

„Ti još uvek mnogo čitaš?“

„Da, stalno. I nove i stare knjige. I beletristiku i drugo. I loše i dobre knjige. Za razliku od tebe, volim da ubijam vreme čitajući.“

Od barmena je naručila „Robin’s Nest“. I ja sam zatražio isto. Kad su nam doneli koktele, otpila je gutljaj i blago klimnuvši glavom, spustila čašu na šank.

„Nego, Hađime, kako to da je svaki koktel u ovom baru bolji od ostalih u bilo kom drugom?“

„Trudimo se da tako bude“, rekao sam. „Bez truda, nema ni rezultata.“

„Na primer, kakvog truda?“

„Uzmi za primer onog momka“, pokazao sam na mladog, zgodnog barmena, koji je s veoma ozbiljnim izrazom na licu šilom razbijao led. „Dobro ga plaćam. Svi bi se iznenadili kad bi znali koliko dobro. To krijem od drugih zaposlenih. A njega plaćam tako dobro jer ima dara za spravljanje odličnih koktela. Izgleda da to običnim ljudima nije jasno, ali dobri se kokteli ne mogu napraviti ako nemaš talenta. Naravno, svako ko uloži trud može daleko da dogura. Posle nekoliko meseci posmatranja i praktične obuke, mogu napraviti pića dovoljno dobra da se služe gostima. Većina barova je na tom nivou. Ali, da bi se prevazišao taj nivo, potreban je dar. To je isto kao i sviranje klavira, slikanje uljanim bojama na platnu ili trčanje na sto metara. Mislim da sam lično u spravljanju koktela veoma dobar. Mnogo sam to izučavao i dugo vežbao, pa opet, njemu nisam ni prineti. Stavim istu količinu pića, sastojke podjednako dugo mućkam u šejkeru, ali se ukus i dalje razlikuje. Ne znam zašto. To mogu nazvati jedino talentom. Isto je kao umetnost. Postoji granica koju neki ljudi mogu, a neki ne mogu da pređu. Zato, kad pronađem nekog ko ima talenta vodim računa o njemu i dam sve od sebe da ga zadržim. Dajem mu veliku platu.“ Taj momak je bio homoseksualac, pa su se zbog toga često i drugi homoseksualci okupljali oko šanka. Bili su mirni ljudi i nisu mi smetali. Sviđao mi se taj momak, a pošto je mogao da se osloni na mene, vredno je radio.

„Tebi izgleda vođenje poslova leži više nego što se čini“, rekla je Šimamoto.

„Uopšte nemam dara za rukovođenje“, rekao sam. „Nisam biznismen. Posedujem dva mala bara, to je sve. Nemam nameru da otvaram još lokala, niti imam nameru da zarađujem više nego sada. To što imam ne može se nazvati ni talentom, ni veštinom. Znaš, u slobodno vreme zamišljam da sam gost. Razmišljam u kakve bih lokale odlazio, šta bih pio, šta bih jeo. Da sam neoženjeni muškarac u dvadesetim godinama, na kakvo bih mesto odveo devojku koja mi se sviđa. Do detalja razrađujem takve situacije u svojoj glavi. Koliko bih za to izdvojio. Gde bih živeo, u koliko bih se sati vraćao kući. I tako zamišljam bezbroj sličnih situacija. Što više tih situacija zamislim, sve izoštrenije vidim sopstveni bar.“

Te večeri, Šimamoto je nosila svetloplavi džemper sa rol-kragom i teget suknju. Na ušima su joj blistale malene naušnice. Pripijeni džemper lepo je ocrtavao oblik njenih grudi. Odjednom nisam mogao da dišem.

„Pričaj mi još“, rekla je Šimamoto, ponovo sa razdraganim osmehom na licu.

„O čemu?“

„O tvojoj filozofiji poslovanja“, rekla je. „Lepo je slušati te kad pričaš o tome.“

Malo sam pocrveneo. To mi se odavno nije desilo. „Ne mogu to nazvati filozofijom poslovanja. Znaš, mislim da to oduvek tako radim. Sam u svojoj glavi razrađujem nešto, pokrećem maštu. To stalno radim, od malih nogu: zamislim neko nepostojeće mesto, i onda ga malo-pomalo oblikujem – ovo bih uradio ovako, ono izmenio onako. Kao da je u pitanju simulacija. Kao što sam ti rekao, kad sam završio fakultet dugo sam radio za izdavača udžbenika. Taj posao je stvarno glup. Mašta mi jednostavno nije radila. Pre bi se moglo reći da mi je taj posao ubijao maštu. Bio mi je jezivo dosadan, i mrzeo sam da odlazim tamo. Toliko me je gušio da sam imao osećaj da se iz dana u dan smanjujem i da ću na kraju iščeznuti.“

Otpio sam gutljaj koktela, polako pogledom prelazeći preko gostiju. Klub je bio lepo popunjen za jedno kišno veče. Saksofonista koji je tu došao iz čistog zadovoljstva, stavljao je svoj saksofon u kutiju. Pozvao sam konobara i rekao mu da saksofonisti odnese jednu flašu viskija i pita ga želi li nešto da pojede.

„Ali, u ovom poslu nije tako. Bez mašte ne možeš da opstaneš. Povrh toga, u stanju sam da odmah ostvarim sve što i zamislim. Ovde nema ni

sastanaka, ni direktora. Nema nikakvih predsedana, ni stavova Ministarstva prosvete. To je stvarno divno, Šimamoto. Jesi li nekad radila u firmi?“

Sa osmehom na licu odmahнула je glavom. „Nisam.“

„Blago tebi. Rad u firmi nije za mene. Verovatno ni za tebe. Posle osam godina takvog rada, meni je to sad apsolutno jasno. Tamo sam izgubio osam godina – ceo jedan život. Bio sam tada u svojim dvadesetim, u najboljim godinama. Dobro sam uopšte izdržao tolike godine. Ipak, da nije bilo njih, moji barovi možda ne bi bili ovoliko uspešni. Tako barem mislim. Stvarno volim ovaj posao. Imam dva bara, ali mi se ponekad čini da oni nisu ništa drugo do izmišljena mesta u mojoj glavi. Kao kule u vazduhu. Ovde sadim cveće, tamo pravim fontane, i gradim ih s velikom pažnjom, odistinski. Tu ljudi dolaze, piju, slušaju muziku, razgovaraju i onda odu kućama. I, šta misliš, zašto iz večeri u večer dolaze baš u moj bar da potroše sav taj novac i popiju piće? Zato što svako od njih, u manjoj ili većoj meri, traži neko mesto iz mašte, neko stvarno mesto koje predstavlja kulu u vazduhu u koju i sami mogu ući.“

Šimamoto je izvadila svoj sejlem iz tašnice. Pre nego što se mašila upaljača, kresnuo sam šibicu i pripalio joj. Voleo sam da joj palim cigarete. Sviđalo mi se kako joj oči žmirkaju dok gleda u treperavi plamen.

„Biću iskrena s tobom – nikada u svom životu nisam radila“, rekla je.

„Nikada?“

„Nikada. Ni honorarno, ni za stalno. Rad je nešto što nikad nisam iskusila. Veoma ti zavidim slušajući to što pričaš. Nikada o stvarima nisam razmišljala na taj način. Oduvek sam samo čitala knjige. Jedino razmišljam o tome kako da potrošim novac“, rekla je i ispružila obe ruke ispred mene. Na desnoj ruci nosila je dve tanke zlatne narukvice, a na levoj zlatni sat koji je delovao skupoceno. Ruke su joj bile dugo ispružene ispred mene, kao da mi pokazuje uzorke robe. Uhvatio sam njenu desnu ruku i posmatrao narukvice na njenom zglobu. I setio se kako me je uzela za ruku onda kad nam je bilo dvanaest. Još uvek sam se živo sećao tog dodira. I drhtaja u grudima.

„Možda je najpoštenije misliti jedino na to kako trošiti novac“, rekao sam i pustio joj ruku. Spopao me je osećaj da ću nekud odlebdeti. „Kad razmišljaš jedino o tome na koje sve načine možeš da zaradiš novac, gubiš deo po deo sebe, nesvestan da ti izmiču.“

„Ali, ti ne shvataš koliko je isprazno ništa ne stvarati.“

„Ja tako ne mislim. Imam utisak da ti stvaráš mnogo toga.“

„Šta na primer?“

„Na primer, stvari koje nisu opipljive“, rekao sam. Pogledao sam u svoje ruke položene na krilu.

Šimamoto me je dugo gledala, s čašom u ruci. „Ti govoriš o osećanjima?“

„Tako je“, rekao sam. „Sve ima kraj. Eto, ko zna do kad će ovaj bar postojati. Promeni li se ukus ljudi ili ekonomsko stanje makar i za jotu, dok trepneš, nestaće ovo što sada imam. Tek tako. Bio sam tome svedok mnogo puta. Sve što ima oblik, jednog dana će biti izbrisano. Ali neka osećanja ostaju s nama zauvek.“

„Ali, Hađime, nekada samo loša osećanja ostaju. Zar ne misliš tako?“

Utom priđe saksofonista da mi se zahvali za viski. Ja mu se zahvalih za svirku.

„Ovi današnji džez muzičari su uglađena sorta“, objasnio sam ja Šimamoto. „U mojim školskim danima nije bilo tako. Svi su bili na tabletama, a polovina njih bili su propalice. Ali, bilo je nastupa tako fenomenalnih da padneš u nesvest. Stalno sam odlazio u džez klubove u Šinduku da slušam muziku. Bio sam u neprestanoj potrazi za tim iskustvima koja čoveka bacaju u nesvest.“

„Stvarno voliš takve likove, Hađime.“

„Može biti“, rekao sam. „Nema ljudi koje s nogu obaraju osrednje stvari. Neka devet puta i bude promašaj, ali taj deseti put ljudi žele neko vrhunsko iskustvo. To je ono što pokreće svet. Mislim da je *to* umetnost.“

Ponovo sam pogledao u svoje ruke položene na krilu. Onda sam podigao glavu i pogledao u Šimamoto. Čekala je da nastavim.

„Ali sada je malo drugačije. Sada vodim biznis. Moj posao je da ulažem kapital i ostvarujem profit. Niti sam umetnik niti nešto stvaram. Opet, nisam ni umetnički mecena. Sviđalo se to nekom ili ne, nije ovo mesto gde se nešto takvo može naći. Sa stanovišta vođenja bara, mnogo je lakše kad imaš posla s učtivim i finim ljudima. To je tako. Svet je ionako pun raznih Čarlija Parkera.“

Poručila je još jedno piće. I zapalila još jednu cigaretu. Nastupila je duga tišina. Šimamoto je izgledala zadubljena u sopstvene misli. Ja sam slušao dugački solo basiste u pesmi *Embraceable You*. Pijanista ga je pratio s vremena na vreme meko udarajući u poneku dirku, dok je bubnjar brisao znoj i otpijao gutljaj svog pića. Jedan stalni gost mi je prišao i kratko procaskao sa mnom.

„Hađime“, rekla je Šimamoto, posle duge pauze. „Znaš li neku reku? Neku lepu reku poput planinske, koja nije prevelika i uliva se maltene pravo u more.“

Gledao sam Šimamoto pravo u lice, pomalo iznenađen. „Reku?“ rekao sam. Nije mi bilo jasno o čemu govori. Njen izraz nije mi govorio ništa. Gledala me je mirno, kao da posmatra neki sasvim daleki predeo. Ili sam se ja nalazio na nekom mestu sasvim daleko od nje. Ili je nju i mene razdvajao neki nesaglediv jaz. Pomislivši to, nisam mogao a da ne osetim nekakvu tugu. U njenim očima bilo je nečeg što je izazvalo takvo osećanje.

„Otkud ti ta reka sad odjednom?“ pitao sam.

„Samo mi je palo na pamet“, rekla je Šimamoto. „Znaš li takvu reku?“

U školskim danima sam s vrećom za spavanje na leđima sam proputovao mnogo. Tada sam video mnoge reke širom Japana. Ipak, nikako nisam mogao da se setim reke kakvu je tražila.

„Čini mi se da se jedna takva uliva u Japansko more“, rekao sam nakon dugog razmišljanja. „Ne sećam se kako se zove. Ali siguran sam da se nalazi u prefekturi Išikava. Lako bi je pronašla. Mislim da je ta najpribližnija onome što tražiš.“

Dobro sam se sećao te reke. Tamo sam bio za vreme jesenjeg raspusta na drugoj ili trećoj godini fakulteta. Jesenje krošnje su bile prelepe, a okolne planine su izgledale kao obojene krvlju. Planine su dosezale sve do mora, reka je bila predivna, a povremeno se iz šume mogao čuti zov jelena. Rečna riba koju sam tamo jeo bila je izvanredna.

„Možeš li da me odvedeš tamo?“

„To je u prefekturi Išikava“, rekao sam hrapavim glasom. „Nije to baš kao otići do Enošime. Morali bismo avionom, pa onda i više od jednog sata kolima. Morali bismo negde da prespavamo jednu noć, a mislim da shvataš – ja to sada ne mogu.“

Šimamoto se polako premestila na svojoj stolici i okrenula se ka meni. „Hađime, dobro znam da ne treba da te molim tako nešto. Vrlo dobro znam i da bi to za tebe predstavljalo veliki teret. Ali nemam koga da pitam osim tebe. Jednostavno moram da odem tamo. Ne bih da idem sama, a sem tebe nikoga drugog ne mogu da zamolim za to.“

Zagledao sam joj se u oči. Izgledale su kao duboki izvor u tihoj senci stena, do koga povetarac ne dopire. Tu se ništa ne pomera, sve je u miru. Zagledaš li se u njega, razaznaćeš svaku pojedinost koja se na njegovoj površini ogleda.

„Izvini“, nasmešila se, opustivši celo telo. „Nisam ovde da bih to od tebe tražila. Samo sam htela da razgovaram s tobom. Nije mi bila namera da započinjem tu priču.“

Brzo sam u sebi sračunao potrebno vreme. „Ako bismo uhvatili jutarnji let i vratili se avionom, mislim da bismo mogli do večeri da stignemo kući. Naravno, to zavisi od toga koliko dugo bismo tamo ostali.“

„Tamo ne bismo ostali predugo“, rekla je. „Hađime, stvarno možeš da izdvojiš to vreme? Da odemo avionom zajedno do tamo i vratimo se?“

„Možda“, rekao sam, razmislivši malo o tome. „Još ništa ne mogu zasigurno da kažem. Ali možda bih mogao. Možeš li da me pozoveš sutra uveče? U ovo vreme biću u klubu. Onda bismo napravili plan. Kakvi su tvoji planovi?“

„Meni je svejedno. Nemam nikakve planove. Mogu da idem kad god tebi odgovara.“

Klimnuo sam glavom.

„Izvini zbog svega“, rekla je. „Možda je bolje da se uopšte nismo videli. Verovatno ću na kraju sve upropastiti.“

Krenula je malo pre jedanaest sati. Otvorio sam kišobran i zaustavio joj taksi. Kiša je još uvek padala.

„Zbogom. Hvala ti na svemu“, rekla je Šimamoto. „Zbogom“, rekao sam.

Vratio sam se u klub i seo na istu stolicu. Njena čaša za koktel još je uvek stajala tu. U pepeljari je bilo nekoliko zgnječenih opušaka njenog sejlema. Nisam zvao konobara da ih skloni. Beskrajno dugo sam gledao u blede otiske njenog ruža za usne na čaši i opušcima.

Kad sam stigao kući, moja žena me je čekala budna. Ogrnuta džemperom preko pižame, gledala je *Lorensa od Arabije* na videu. U toku je bila scena kad je Lorens od Arabije, prevazišavši razne peripetije, konačno prešao čitavu pustinju i stigao do Sueckog kanala. Samo otkad je ja poznajem gledala je taj film barem tri puta. Koliko god puta da ga gledam, uvek mi je zanimljiv, govorila je. Seo sam pored nje i uz čašu vina odgledao zajedno s njom film.

U nedelju imam dogovor s prijateljima iz plivačkog kluba, rekao sam joj. Jedan od njih je imao ogromnu jahtu, na kojoj smo više puta do sada isplovljavali i zabavljali se uz piće i pecanje. Februar jeste prehladan mesec za odlazak na jahtu, ali moja žena o jahtama nije znala ništa, pa joj to i nije delovalo sumnjivo. Bila je prava retkost da ja negde nedeljom odlazim sam,

a ona je izgleda mislila da je dobro da se povremeno viđam s nekim izvan svakidašnjice i udahnem malo svežeg vazduha.

„Polazim rano ujutru, ali mislim da ću se vratiti do osam uveče. Stižem na večeru“, rekao sam.

„Nema problema. U nedelju mi ionako dolazi sestra“, rekla je. „Ako ne bude previše hladno, spakovaćemo ručak i otići u park Sinđuku. Samo nas četiri devojke.“

„To vam uopšte nije loša ideja“, rekao sam.

Sledećeg popodneva, otišao sam u turističku agenciju i rezervisao mesta na nedeljnom letu i automobil za iznajmljivanje. Imali su let sa dolaskom u Tokio te večeri u pola sedam. Delovalo je izvodljivo da kući stignem na večeru. Onda sam otišao u klub i čekao da mi se javi. Pozvala je u deset sati. „Jeste da imam posla, ali mislim da bih mogao da izdvojim vreme. Odgovara li ti da odemo u nedelju?“ pitao sam.

„Odgovara mi“, rekla je.

Onda sam joj rekao u koliko sati je poletanje i gde ćemo se naći na aerodromu Haneda.

„Stvarno izvini za sve“, rekla je Šimamoto.

Kad sam spustio slušalicu, neko vreme sam sedeo za šankom i čitao knjigu. Ali, buka u baru nikako mi nije dala da se usredsredim na čitanje. Otišao sam u toalet i umio lice i ruke hladnom vodom, i zagledao se u odraz svog lica u ogledalu. *Lažem Jukiko*, mislio sam. Do sada sam je već više puta slagao, govorio joj sitne laži kad sam spavao s drugim ženama. Tada to, međutim, nisam doživljavao kao prevaru. Za mene je to bila samo bezazlena razonoda. Ali, ovo nije bilo u redu. Nisam imao nameru da spavam sa Šimamoto, ali ipak, nije bilo u redu. Po prvi put posle mnogo godina, zagledao sam se duboko u svoje oči. Te oči mi nisu govorile ništa o tome kakav sam čovek. Spustivši obe ruke na lavabo, duboko sam uzdahnuo.

Reka je brzala između stena, ponegde stvarajući malene vodopade, a ponegde se tiho zaustavljala u virovima, o čiju se površinu odsevala slabašna sunčeva svetlost. Nizvodno se mogao videti stari čelični most. Bio je tako uzan da je njime jedva mogao proći jedan automobil. Njegova pocrnela, bezizražajna čelična konstrukcija tonula je duboko u ledenu februarSKU tišinu. Most su koristili samo gosti koji su odlazili u onsen^{5}, zaposleni u rjokanu^{6} i šumari. Ni sa kim se nismo mimoišli dok smo ga prelazili, niti smo potom, osvrćući se iza sebe ikoga videli da ga prelazi. Svratili smo u rjokan, pojeli lagani obed, prešli most i pošli peške duž reke. Šimamoto je podigla kragnu svog debelog štofanog kaputa i umotala se šalom sve do nosa. Bila je obučena potpuno drugačije nego inače, u ležernu odeću za šetnju po planini. Kosa joj je bila vezana na potiljku, a na nogama je imala čvrste čizme za pešačenje. Na ramenu joj je visila zelena platnena torba. Tako obučena, izgledala je baš kao srednjoškolka. Na rečnim obalama se ponegde zadržao blistavobeli sneg. Sa vrha mosta dve vrane posmatrale su reku, grakćući oštro s vremena na vreme kao da nekoga prekorevaju. Ti krici su hladno odzvanjali ogolelom šumom i prelazili reku parajući nam uši.

Duž reke se prostirala dugačka i uska utabana staza. Nismo znali koliko je duga niti dokle vodi. Bila je napuštena i jezivo tiha. U okolini nije bilo ničeg ni nalik na kuće, samo su se tu i tamo mogla videti gola polja. Brazde pune snega iscrtavale su jasne bele linije duž polja. Vrana je bilo svuda. Videvši nas da pristizemo putem graknule bi nekoliko puta kao da daju signal svojim drugaricama da dolazimo. Nisu pokušavale da pobegnu čak ni kad bismo im se približili. Gledajući ih izbliza video sam njihove poput sečiva oštre kljunove i kandže na nogama živih boja.

„Imamo li još vremena?“ pitala je Šimamoto. „Možemo li još malo da otpešačimo?“

Pogledao sam na sat. „Sve je u redu, još ima vremena. Mislim da možemo da se zadržimo još sat.“

„Kako je tiho ovo mesto“, rekla je, polako razgledajući okolinu. Kad god bi otvorila usta, u vazduhu bi se ukazao njen gusti beličast dah.

„Jesi li ovakvu reku imala u vidu?“

Pogledala je u mene i nasmešila se. „Izgleda da savršeno razumeš šta je meni potrebno, od početka do kraja.“

„Skroz-naskroz“, rekao sam. „Oduvek sam imao dobar ukus kad su reke u pitanju.“

Smejala se. A onda je rukom u rukavici dodirnula moju, takođe u rukavici.

„Sva sreća. Šta bismo radili da si mi rekla da je to pogrešna reka tek sad kad smo došli ovamo?“ rekao sam.

„Sve je u redu. Imaj poverenja u sebe. Ne bi ti napravio takvu grešku“, rekla je Šimamoto. „Nego, sad kad ovako šetamo jedno pored drugog, zar te to ne podseća na stara vremena kad smo se stalno iz škole zajedno vraćali kući?“

„Noga ti nije ono što je nekad bila.“

Šimamoto se nasmešila i pogledala u mene. „Kad to tako kažeš, kao da žališ što je s nogom sad sve u redu.“

„Može biti“, rekao sam, nasmejavši se.

„Stvarno to misliš?“

„Ma, šalim se. Stvarno mi je drago što si dobro. Samo sam pomalo nostalgičan za vremenima kad tako nije bilo.“

„Znaš, Hađime“, rekla je. „Stvarno sam ti zahvalna na ovome. Želim da to znaš.“

„Nije to ništa“, rekao sam. „Samo smo seli u avion i došli na piknik.“

Šimamoto je neko vreme hodala gledajući ispred sebe. „Ali, slagao si supругu da bi došao ovamo?“

„Pa, da“, rekao sam.

„Ipak, mora da ti je prilično teško palo. Sigurno nisi želeo da je slažeš.“

Nisam znao šta da odgovorim pa sam ćutao. Iz obližnje šume ponovo se čulo kreštanje vrana.

„Sigurno sam ti napravila zbrku od života. I sama to znam“, tiho je rekla Šimamoto.

„Ma, pusti sad to“, rekao sam. „Sad kad smo tu, hajde da razgovaramo o vedrijim temama.“

„Na primer?“

„O tome kako u toj odeći izgledaš kao srednjoškolka.“

„Hvala“, rekla je. „Volela bih da to i jesam.“

Polako smo išli stazom uzvodno. Zadugo ne progovorivši ni reč, bili smo ozbiljno usredsređeni na hodanje. Još uvek nije bila u stanju da hoda previše brzo, pa joj je izgleda odgovarao spori tempo. Čvrsto me je držala za ruku. Staza je bila okovana ledom pa se naši koraci u cipelama gumenih đonova gotovo nisu čuli.

Kao što je Šimamoto rekla, bilo bi divno da smo nas dvoje mogli ovako zajedno da šetamo dok smo bili još u pubertetu i u svojim dvadesetim godinama. Kako bih samo bio srećan da smo ovako u nedeljno popodne, nas dvoje, držeći se za ruke, u nedogled hodali duž reke, niz stazu bez igde ikoga. Ali, više nismo bili srednjoškolci. Ja sam imao ženu i decu, i svoj posao. I da bih došao ovamo, morao sam svojoj ženi da izgovorim laž. Trebalo je sestiti u auto i dovesti se do aerodroma, ući u avion koji u Tokio stiže u pola sedam uveče i hitajući vratiti se svojoj ženi.

Konačno, Šimamoto je zastala, protrljala ruke u rukavicama i osvrnula se polako oko sebe razgledajući okolinu. Pogledala je uzvodno, pa zatim nizvodno. Duž suprotne strane reke pružao se planinski venac, a duž leve obale – nepregledna šuma ogoljenog drveća. Nigde nije bilo žive duše. I rjokan u kome smo predahnuli i čelični most bili su skriveni u zabačenom kutku planine. S vremena na vreme, kao da se dosetilo da bi to trebalo da učini, sunce je provirivalo kroz oblake. Čulo se samo graktanje vrana i šum vode. Ovaj prizor ću sigurno nekad negde ponovo videti, pomislih. To bi bilo suprotno od već viđenog. Ne osećaj da sam nekad već video isti prizor, već predosećaj da ću ga jednog dana videti opet. Taj predosećaj ispružio je svoju dugačku ruku i dotakao dno moje svesti. Mogao sam da osetim taj stisak. A pod prstima te ruke bio sam ja sam. Ja u budućnosti, ostareo. Ali, naravno, nisam mogao da vidim kako bih tada izgledao.

„Ovo je dobro mesto“, rekla je.

„Za šta?“ pitao sam.

S blagim osmehom na licu, kao i uvek, Šimamoto je pogledala u mene. „Za ono što hoću da uradim“, rekla je.

Sišli smo do same reke. U njoj je bio maleni vir s tankom ledenom pokoricom na površini. Na njegovom dnu mirno je ležalo nekoliko opalih listova, poput pljosnatih mrtvih riba. Uzeo sam jedan oblutak sa dna i prevrtao ga na dlanu. Šimamoto je skinula rukavice i ugurala ih u džep od kaputa. Onda je otkopčala svoju torbu i iz nje izvadila oblu torbicu načinjenu od fine tkanine. U toj torbici je bila malena urna. Odvezala je

uzicu sa nje i skinula poklopac. Neko vreme samo je posmatrala njenu unutrašnjost.

Bez reči sam to posmatrao.

Unutra je bio beli pepeo. Polako, pazeći da se ne raspe, Šimamoto je sipala pepeo u levu šaku. Bilo ga je taman toliko da stane na njen dlan. To je pepeo nekoga ko je kremiran, mislio sam. Popodne je bilo mirno, bez daška vetra, i taj je beli pepeo zauvek mogao da ostane u njenoj ruci. Šimamoto je zatim vratila ispražnjenu urnu u torbu, vrhom kažiprsta uzela malo tog pepela, prinela ga ustima i liznula. Pogledala je u mene, pokušavši da se osmehne. Ali nije mogla. Prst joj je još uvek bio na usnama.

Dok je čučala uz vodu prosipajući pepeo u reku, ja sam stajao pored nje i posmatrao sve to. To malo pepela što je stalo u njenu šaku, za tren je otišlo niz reku. Šimamoto i ja stajali smo na obali i posmatrali kako ta voda otiče. Neko vreme je zurila u svoj dlan. A onda je konačno iznad vode istresla ono pepela što se na njemu zadržalo i stavila rukavice.

„Misliš li da će stići do mora?“ pitala je.

„Možda“, rekao sam, ali nisam bio ubeđen da će se taj pepeo uliti u more. Do mora je prilično dugačak put. Ako se zaustavi u nekom viru, tu će možda i ostati. Ali nešto od tog pepela moglo bi svakako stići do mora.

Zatim je uzela parče drveta sa tla i njime počela da kopa na mestu gde je zemlja delovala meko. Ja sam joj pomagao. Iskopavši malenu raku, Šimamoto je u nju zakopala urnu u platnenoj torbici. Odnekud se čulo graktanje vrana. Kao da su posmatrale sve što smo mi radili, od početka do kraja. Nema veze, ako im se gleda, neka gledaju, pomislio sam. Ne radimo ništa loše. Samo prosipamo nečiji pepeo u reku.

„Pitam se hoće li preći u kišu“, rekla je Šimamoto, ravnajući zemlju vrhovima čizama.

Pogledao sam u nebo. „Neće još neko vreme“, rekao sam.

„Ne mislim na to. Pitam se hoće li pepeo tog deteta otploviti do mora, pomešati se s vodom pa ispariti, stvoriti oblak i onda preći u kišu koja pada na zemlju.“

Još jednom sam pogledao u nebo. A onda u reku.

„Može biti“, rekao sam.

Vozili smo se ka aerodromu iznajmljenim automobilom. Vreme se kvarilo veoma brzo. Nad nas su se nadvili oblaci i više se nije mogao videti ni delić plavetnila. Izgledalo je kao da će svakog časa početi sneg.

„To je bio pepeo moje bebe. Jedine bebe koju sam rodila“, rekla je Šimamoto, kao da govori sama sebi.

Pogledao sam u nju, pa onda ponovo ispred sebe. Kamioni su nanosili blatnjavi istopljeni sneg, pa sam povremeno morao da uključujem brisače.

„Umrkla je dan pošto se rodila“, rekla je. „Živela je samo jedan dan. Svega sam je dvaput ili triput držala u naručju. Bila je prelepa beba. Tako nežna... Uzrok nije sasvim jasan, ali imala je teškoće sa disanjem. Kad je umrla, boja joj se potpuno promenila.“

Reč nisam mogao da izustim. Ispružio sam levu ruku i spustio je na njenu.

„Bila je devojčica. Ni imena još nije imala.“

„Kad je preminula?“

„U ovo vreme prošle godine“, rekla je Šimamoto. „U februaru.“

„Sirotica“, rekao sam.

„Nigde nisam htela da je sahranim. Nisam želela da to bude neko mračno mesto. Želela sam da neko vreme bude uz mene, a onda da iz reke poteče u more i pretvori se u kišu.“

Posle toga, Šimamoto je začutala. Dugo je, dugo ćutala. Nastavio sam da vozim bez reči. Sigurno joj nije do priče, mislio sam. Hteo sam da je ostavim na miru. A onda sam na njoj opazio nešto čudno. Disala je ispuštajući krajnje Čudan zvuk, nalik nekom mehaničkom – toliko da sam u početku mislio da nešto nije u redu s motorom automobila. Ali, nije bilo sumnje, taj zvuk je dopirao sa sedišta do mene. Nisu to bili jecaji. Zvučalo je kao da joj je, kad god bi udahnula, vazduh izbijao kroz nekakav otvor na dušniku.

Posmatrao sam njen profil čekajući da se otvori semafor. Lice joj je bilo belo kao list papira. A onda se celo neprirodno ukočilo kao da je nečim premazano. Zabacivši glavu na naslon, zurila je ispred sebe. Ne pomerajući se, samo bi povremeno, kao da je na to primorana, trepnula. Neko vreme sam samo vozio i ugledavši zgodno mesto, zaustavio auto. Bio je to parking napuštene dvoranje za kuglanje. Na krovu građevine koja je delovala kao avionski hangar stajao je džinovski bilbord s kuglaškim čunjem. Sve je bilo pusto, kao da smo stigli na kraj sveta. Na tom nepreglednom parkingu stajao je jedino naš automobil.

„Šimamoto“ oglasio sam se. „Šimamoto, jesi li dobro?“

Nije odgovarala. Naslonjena na sedišta, samo je disala bez prestanka ispuštajući onaj čudan zvuk. Prislonio sam joj ruku na obraz. Bio je hladan poput prizora oko nas, kao da u njemu nije bilo ni kapi krvi. Čelo joj nije

bilo vruće. Stao mi je dah. Umire li ona to, baš sada? U njenim očima nije bilo nikakvog izraza. Zagledao sam joj se u zenice, ali se u njima nije videlo baš ništa. U dubini tih očiju bilo je nešto mračno i hladno kao smrt.

„Šimamoto!“ glasno sam je pozvao još jednom. Ali, nije bilo odgovora. Ni traga od odgovora. Te oči gledale su u prazno. Nisam bio siguran ni da je pri svesti. Pomislio sam da bi trebalo odmah da je odvedem u bolnicu. Ako odemo u bolnicu, sigurno ćemo propustiti avion. Nisam, međutim, mogao da mislim na to. Šimamoto bi mogla umreti, a ja to nikako nisam smeo da dozvolim.

Tek što sam upalio motor, primetio sam da je Šimamoto nešto pokušavala da mi kaže. Ugasio sam motor, približio uho njenim usnama, ali nisam uspeo da razaznam šta govori. Više nego kao reč, to je zvučalo kao vetar koji huči kroz pukotinu. Napregnuvši se, ponovila je tu reč nekoliko puta. „Lek“, konačno je izgovorila.

„Hoćeš da popiješ lek?“ pitao sam.

Jedva vidljivim pokretom glave, slabašno je klimnula. Izgleda da je to bilo najviše što je mogla. Pretraživao sam džepove njenog kaputa. U njima su bile maramice, novčanik i privezak s nekoliko ključeva. Ali, leka nije bilo. Onda sam otvorio njenu torbu. U unutrašnjem džepu torbe nalazila se kutija za lek i u njoj četiri malene kapsule. Pokazao sam joj te kapsule. „Je li to to?“

Ne pomerajući oči, klimnula je glavom. Spustio sam naslon sedišta pozadi, otvorio joj usta i u njih stavio jednu kapsulu. Usta su joj bila tako suva da uopšte nije uspevala da je proguta. Osvrtao sam se na sve strane ne bih li ugledao neki automat sa napicima. Ali, ničeg sličnog nije bilo na vidiku, niti je bilo vremena da ga potražim. Jedino što se moglo upotrebiti kao tečnost u blizini bio je sneg. A njega je u okolini srećom bilo na pretek. Izašao sam iz kola, ispod strehe uzeo nešto stvrdnutog snega koji je delovao čisto i doneo ga u njenoj vunenoj kapi. Stavljao sam komad po komad snega u svoja usta i topio ga. Potrajalo je dok sam ga istopio, i vrh jezika mi je potpuno utrnuo, ali mi ni jedan drugi način nije padao na pamet. Otvorio sam joj usta i pustio da voda iscure iz mojih u njena. Kad sam završio, zapušio sam joj nos da bih je naterao da tu vodu proguta. Zagrcnuvši se malo, ipak je uspela da je zadrži u ustima. Ponovivši sve to nekoliko puta, kapsula joj je konačno skliznula niz grlo.

Pogledao sam kutiju od leka. Na njoj ništa nije pisalo. Ni naziv leka, ni njeno ime, ni uputstvo za upotrebu, baš ništa. Baš čudno, pomislio sam.

Takvi podaci uvek stoje na kutijama od lekova, da se lek ne bi koristio na pogrešan način i da bi drugi znali kako se daje. Svejedno, vratio sam kutiju u unutrašnji džep torbe i neko vreme posmatrao Šimamoto. Nisam znao ni koji je to lek, niti zbog čega ga uzima, ali pošto ga je nosila svuda sa sobom, mora da je bio delotvoran. Barem što se nje tiče, ovaj napad nije bio iznenadna, već u izvesnoj meri očekivana stvar.

Posle deset minuta, u njene obraze je malo-pomalo počelo da se vraća rumenilo. Blago sam prislonio svoj obraz uz njen. Sasvim polako, i toplota se vraćala u njega. Ispustio sam uzdah olakšanja i naslonio se na svoje sedište. Nekako je uspela da preživi. Zagrlio sam je i povremeno prislanjao svoj obraz uz njen, uveravajući se da se polako vraća na ovaj svet.

„Hađime“, najzad je rekla Šimamoto, tihim i hrapavim glasom.

„Trebali da odemo u bolnicu? Ako misliš da treba, pronaći ću neku hitnu službu“, rekao sam.

„Nema potrebe“, rekla je Šimamoto. „Sad mi je dobro. Trebalo je samo da popijem lek. Za trenutak ću biti kao pre, ne brini. Nego, stižemo li na vreme? Ako ne požurimo do aerodroma, zakasnićemo na avion.“

„Sve je u redu. Ne misli na vreme. Treba da ostanemo ovde još malo, dok ti ne bude sasvim dobro.“

Maramicom sam obrisao njena usta. Šimamoto ju je uzela iz moje ruke i posmatrala je. „Jesi li prema svakome ovako dobar?“

„Ne prema svakome“, rekao sam. „Prema tebi jesam. Ne mogu biti dobar prema svakome. Moja dobrota prema drugima, pa čak i prema tebi, ima granice. Da nema, mogao bih ti pružiti mnogo više. Ali, nije tako.“

Okrenula se prema meni i pogledala me.

„Hađime, nisam to namerno uradila samo da bi ti zakasnio na avion“, tiho je rekla Šimamoto.

Iznenadeno sam pogledao u nju. „Naravno da nisi. Znam to i da mi nisi rekla. Nije ti bilo dobro. To je viša sila.“

„Izvini“, rekla je Šimamoto.

„Nemaš zašto da se izvinjavaš. Nisi ti ništa uradila.“

„Ali, poremetila sam ti planove.“

Pomilovao sam je po kosi, nagnuo se prema njoj i poljubio je u obraz. Da sam samo mogao da je zagrlim čvrsto i osetim toplotu njenog tela na sopstvenoj koži. Ali, to nisam mogao. Samo sam je poljubio u obraz. Bio je topao, mek i vlažan. „Nemoj ni za šta da se brineš. Biće sve u redu“, rekao sam.

Kad smo stigli na aerodrom i vratili iznajmljeni automobil, vreme ukrcavanja je već bilo odavno prošlo, ali je poletanje srećom kasnilo. Avion za Tokio je još uvek bio na pisti, a putnici se još nisu bili ukrcali. Saznavši to, uzdahnuli smo s olakšanjem. Ali, sada smo morali da sačekamo više od jednog sata na ukrcavanje. *Zbog pregleda motora*, rekao nam je službenik na šalteru. Više od toga nismo saznali. *Ne znamo kada će biti okončan. Nemamo nikakve dalje informacije.* Sneg, koji je počinjao da pada kada smo pristigli na aerodrom, sada je vejavao. Izgledi su bili veliki da avion i ne poleti.

„Hađime, šta će biti ako ne budeš uspeo da se vratiš danas u Tokio?“ pitala me je.

„Ne brini, poleteće avion“, rekao sam, ali naravno nisam imao nikakvog dokaza za to. Pomislivši da bi stvarno moglo da se dogodi tako nešto, potonuo sam. Ako se to desi, moraću da smislim neki dobar izgovor zašto sam uopšte dolazio do prefekture Işikava. Ma dobro, o tom potom, mislio sam. Smisliću ako dotle dođe. Sad pre svega moram da mislim na Šimamoto.

„Kako kod tebe stoje stvari? Hoće li biti problema ako se ne vratiš danas u Tokio?“ pitao sam Šimamoto.

Odmahnula je glavom. „Ne brini za mene“, rekla je. „Za mene nije važno. Ti ćeš biti u nevolji.“

„Manje-više. Ali, nemoj ti da se uzbuđuješ zbog toga. Let još uvek nije otkazan.“

„Znala sam da će se ovako nešto desiti“, rekla je Šimamoto smirenim glasom, kao da govori sama sebi. „Svima se uz mene obavezno događaju gluposti. Stalno. Čim se ja nečeg dohvatim, sve pođe naopako. Pa i ono što je teklo glatko, odjednom više ne ide.“

Sedeći na klupi u čekaonici aerodroma razmišljao sam o tome kako ću morati da pozovem Jukiko ako let bude otkazan. Prebirao sam po glavi kako da sročim taj izgovor. Na kraju sam shvatio da će biti uzalud, ma kako joj objasnio. Izašao sam tog nedeljnog jutra iz kuće da se nađem sa prijateljima iz plivačkog kluba, a ostao zavejan na aerodromu u prefekturi Işikava. Nema izgovora koji bi to objasnio. Mogao sam da kažem: „Kad sam krenuo od kuće, odjednom mi je došlo da vidim Japansko more, pa sam otišao na aerodrom Haneda.“ Kakva budalaština. Bolje da joj ne kažem ništa nego to. A možda bi bilo bolje da joj kažem istinu. Utom, sa

zaprepašćenjem shvatih da sam se ja nadao da avion zaista neće poleteti. Želeo sam da ne poleti i da ostanemo tu zavejani. Podsvesno sam priželjkivao da moja žena prozre da sam ovde došao sam sa Šimamoto. Onda više ne bih smišljao izgovore, niti govorio laži. Ostao bih tu, sam sa Šimamoto i pustio da stvari teku svojim tokom.

Na kraju je avion poleteo sa sat i po zakašnjenja. Naslonjena na mene, Šimamoto je ceo let prespavala. Ili je barem sve vreme žmurila. Prebacio sam ruku preko njenog ramena i zagrlio je. Onako usnula, povremeno je izgledalo kao da plače. Sve vreme je ćutala, pa ni ja nisam govorio ništa. Prozboreli smo tek pri sletanju.

„Je li, Šimamoto, jesi li stvarno dobro?“ pitao sam.

Onako u mom zagrljaju, samo je klimnula glavom. „Dobro sam. Kad popijem lek, sve je u redu. Ne brini“, rekla je i prislonila glavu na moje rame. „Ali molim te da me ništa ne pitaš. Da me ne pitaš zašto se ono desilo.“

„Nema problema, ništa ne pitam“, rekao sam.

„Stvarno ti hvala za ovo danas“, rekla je.

„Za šta danas?“

„Što si me odveo na ono mesto. Što si me iz usta pojiо vodom. Što si me trpeo.“

Gledao sam njeno lice. Njene usne bile su tik ispred mene. Usne koje sam poljubio kad sam je pojiо. I ponovo su izgledale kao da žele mene. Bile su tek malo otvorene, otkrivajući divne bele zube. Još uvek sam se sećao dodira njenog mekog jezika koji sam samo dotakao dok sam joj davao vodu. Gledajući te usne, odjednom više nisam mogao da dišem niti da mislim na bilo šta drugo. Osetio sam da počinjem da gorim. Ona me želi, mislio sam. Želim i ja nju. Ali nekako sam se obuzdao. Tu moram da se zaustavim. Ako odem dalje, na staro više možda neće biti povratka. Ali, bilo je potrebno mnogo napora da se tu zaustavim.

Sa aerodroma sam se javio kući. Već je bilo pola devet. Izvini što kasnim, nisam mogao da te dobijem; stižem za jedan sat, rekao sam ženi.

„Dugo sam te čekala pa pošto više nisam mogla da izdržim, malopre sam večerala. Pravila sam ragu“, rekla je moja žena.

Seli smo u moj BMW koji sam parkirao kod aerodroma. „Kuda da te odvezem?“

„Ako možeš, odbaci me do Aojame. Odatle mogu sama“, rekla je Šimamoto.

„Sigurno možeš sama?“

Nasmešila se i klimnula glavom.

Sve dok nisam sišao sa glavnog puta kod Gajena, skoro da nismo progovorili ni reč. Slušao sam utišan Hendlov Koncert za orgulje. Šimamoto je uredno položila svoje ruke u krilo jednu do druge i gledala kroz prozor. Bila je nedelja večer, i u okolnim automobilima su se mogle videti porodice koje se odnekud vraćaju kućama. Ja sam menjao brzine još hitrije nego inače.

„Znaš, Hađime“, zaustila je Šimamoto neposredno pre nego što smo ušli u ulicu Aojama. „Stvarno sam bila poževela da avion ne poleti“, rekla je.

I sam sam to želeo, hteo sam da joj kažem. Ipak, nisam rekao ništa. Usta su mi bila suva, i reči jednostavno nisu dolazile. Čutke sam klimnuo glavom i samo je čvrsto uhvatio za ruku. Zaustavio sam auto na prvom uglu ulice Aojama, tamo gde je tražila da je ostavim.

„Mogu li opet da dođem da te vidim?“ tiho je pitala Šimamoto izlazeći iz auta. „Nisam ti se smučila?“

„Čekaću te“, rekao sam. „Vidimo se uskoro.“

Šimamoto je klimnula glavom.

Vozeći niz ulicu Aojama, pomislio sam da ću poludeti ako je više nikad ne budem video. Istog časa kad je izašla iz automobila, moj svet je opusteo.

Četiri dana nakon mog odlaska sa Šimamoto u prefekturu Işikava, telefonom me je pozvao tast. Rekao je da sa mnom želi o nečemu otvoreno da porazgovara i pozvao me da sutradan zajedno odemo na ručak. Može, rekao sam, ali iskreno, bio sam pomalo iznenađen. Moj tast je bio veoma zauzet čovek i samo izuzetno je obedovao bilo s kim osim svojih poslovnih partnera.

Tastova firma je pola godine ranije preseljena iz Jojogija u novu poslovnu sedmospratnu zgradu u Jocuji. Zgrada je bila u vlasništvu njegove firme koja je koristila prostorije na poslednja dva sprata, dok su prostorije na donjih pet spratova bile iznajmljene drugim firmama, restoranima i prodavnicama. Bilo je to prvi put da odlazim u tu zgradu. Sve je u njoj bilo toliko novo da je blistalo. U predvorju mermerni pod, visoka tavanica i keramička vaza puna cveća. Kad sam izašao iz lifta na šestom spratu, na prijavnici me je dočekala devojka prelepe kose, kao da je sišla sa reklame za šampon, i telefonom saopštila tastu da sam stigao. Bio je to tamnosivi aparat koji je izgledao kao špatula sa digitronom. Onda se nasmešila i rekla: „Izvolite, generalni direktor vas očekuje u svojoj kancelariji.“ Bio je to osmeh da ti pamet stane, ali se nije dao uporediti sa osmehom na licu Šimamoto.

Kancelarija generalnog direktora nalazila se na najvišem spratu. Sa ogromnog prozora videla se panorama grada. Nije to bio prostor pun topline, ali je bio veoma svetao i prostran. Na zidu je visila jedna impresionistička slika na kojoj je bio prikazan svetionik i brod. Ličila je na neku Seraovu sliku, a možda je i bila original.

„Posao cveta koliko vidim“, rekao sam tastu.

„Nije loše“, rekao je. Zatim je stao pored prozora i prstom pokazao napolje. „Nije loše. A biće još bolje. Sad je trenutak da se zaradi. U mom poslu, povoljna prilika se ukaže svakih dvadeset, trideset godina. Ako se sad ne zaradi, nikad neće. Znaš li zašto?“

„Ne znam. Potpuni sam laik kad je u pitanju građevinarstvo.“

„Hajde, dođi da odavde malo pogledamo Tokio. Vidiš da svuda ima neiskorišćenog zemljišta. Kao neka krezuba usta, na sve strane su prazne parcele. Jasno se vidi kad gledaš odozgo, ali sa nivoa ulice ne bi ih primetio. Na tim mestima su stajale sada srušene stare kuće ili zgrade. Naglo je skočila cena zemljišta, pa su stare zgrade prestale da donose zaradu. Ne možeš da naplatiš veću kiriju, a broj stanara se sve više smanjuje. Zato je tu potrebno ubaciti novu, veću zgradu. A kad su u pitanju privatne kuće, kako poskupljuje zemljište u centru grada ljudi više ne mogu da priušte poreze na imovinu i nasledstvo. Zato svi prodaju. Ratosiljavaju se kuća u centru i sele se na periferiju. Takve kuće kupuju uglavnom profesionalne agencije za prodaju nekretnina. Onda ruše postojeće zgrade i dižu nove koje će biti isplativije. To jest, na onim praznim parcelama samo će nicati zgrade. I to u sledeće dve-tri godine. Za te dve do tri godine, Tokio će se potpuno promeniti. Novac nije sporan. Privreda Japana je u uzletu, a akcije će nastaviti da rastu. Banke su pune para. Ako imaš zemljište za jemstvo, banke će ti pozajmiti novca koliko god hoćeš. Dakle, sve što treba da imaš jeste zemljište. Zato ove zgrade niču jedna za drugom. A šta misliš, ko ih gradi? Mi, naravno.“

„Razumem“, rekao sam. „Ali, šta će biti s Tokiom kad budu podignute sve te zgrade?“

„Šta će biti s njim? Pa, biće pun živosti, lepši, funkcionalniji. Gradovi, ipak, odražavaju razvoj privrede.“

„To što će postati pun živosti, lepši i funkcionalniji sasvim je u redu. Po meni, to su pozitivne stvari. Ali, grad je danas zakrčen automobilima. Poveća li se broj zgrada, kolovozima više neće moći da se prolazi. Evo, čim nam zafali malo kiše, s vodosnabdevanjem je kraj. Povrh toga, na leto kad svi uključe svoje rashladne uređaje, možda naiđe nestašica struje. Ta struja se proizvodi uz pomoć nafte sa Bliskog istoka. Šta ćemo tek ako naiđe naftna kriza?“

„Na to nek misle japanska i gradska vlada. Zato valjda i plaćamo onolike poreze. Neka glave lupaju državni službenici koji su uzeli diplome Tokijskog univerziteta. Uvek su tako puni sebe, kao da baš oni vode ovu zemlju. Povremeno bi mogli i da mućnu tim svojim vajnim glavama i smisle nešto. Ja to ne znam. Ja sam samo prosti preduzimač. Dobijem porudžbinu i izgradim zgradu. To su tržišni principi. Jesam li u pravu?“

Ništa nisam odgovorio. Nisam došao tu da s tastom raspravljam o stanju u kom je japanska privreda.

„Nego, da se okanemo teških rasprava – hajdemo na ručak. Gladan sam“, rekao je tast.

Seli smo u njegov veliki crni mercedes sa telefonom i otišli na jegulje u jedan restoran u Akasaki. Smestili su nas u izdvojenu prostoriju u dubini restorana, gde smo jeli jegulje i pili jedan preko puta drugog. Tek je bilo podne i samo sam liznuo alkohol, ali moj tast je ispijao čašicu za čašicom.

„O čemu ste hteli da razgovarate sa mnom?“ prešao sam na stvar. Ako je u pitanju neka loša vest, želeo sam što pre da saznam.

„Imam jednu molbu za tebe“, rekao je. „Ništa posebno, hteo bih samo da za nešto koristim tvoje ime.“

„Da koristite moje ime?“

„Otvaram još jednu firmu, pa treba da imenujem nekoga za osnivača. Kad kažem osnivač, to ne znači da su ti potrebne ikakve posebne kvalifikacije. Treba samo da dam tvoje ime. To tebi neće stvoriti nikakve probleme, a ja ću ti se za to odužiti kako dolikuje.“

„Nema potrebe da mi se odužite“, rekao sam. „Ako je to ono što vam je potrebno, možete da koristite moje ime koliko vam je volja. Ali o kakvoj firmi je reč? Tek da znam, ako ću već biti imenovan kao osnivač.“

„Iskren da budem, neće biti nikakve firme“, rekao je tast. „S tobom mogu otvoreno da govorim – ta firma neće biti stvarna, samo će imati ime.“

„Drugim recima, to će biti fiktivna firma, zar ne? Postojeće samo na papiru.“

„Tako je.“

„S kojim ciljem? Izbegavanje poreza?“

„Nije to“, rekao je tast s mukom.

„Mito?“ osmelio sam se.

„Da tako kažem“, rekao je. „Nije to nešto što volim da radim, ali u mom poslu to je neophodno.“

„Ako nastane neki problem, šta će biti sa mnom?“

„Otvaranje firme je potpuno zakonita stvar.“

„Govorim o onome za šta će ta firma služiti.“

Tast je iz džepa izvadio cigaretu, kresnuo šibicu i zapalio je. Otpahnuo je dim u vazduh iznad sebe.

„Neće tu biti nikakvih problema. Ako nešto i iskrсне, svakom će biti jasno da si ti meni samo iz osećanja dužnosti ustupio svoje ime. To si uradio samo zato što te je zamolio otac tvoje supruge. Neće te niko optuživati ni za šta.“

Razmišljao sam o tome izvesno vreme. „A taj mito, kome je namenjen?“

„Bolje je da to ne znaš.“

„Hteo bih da znam malo više o tim principima tržišta“, rekao sam. „Namenjen je političarima?“

„Ima i toga“, rekao je tast.

„Administraciji?“

Otresao je pepeo s cigarete u pepeljaru. „Hej, to je već korupcija. Otišao bih u ćorku.“

„Ali to rade manje ili više svi u poslovnom svetu?“

„Pomalo“, rekao je. A onda, zabrinuto rekao: „Tako da ih ne uhvate.“

„A kriminalci? Mogli bi biti od koristi za kupovinu zemljišta.“

„To ne. Nikad ih nisam voleo. Ne bavim se špekulacijama sa zemljištem. Možda je unosno, ali to ne radim. Ja sam samo građevinac.“

Duboko sam uzdahnuo.

„Znao sam da ti se ništa od ovoga ne sviđa.“

„Sviđalo mi se ili ne, iz ovog razgovora vidim da ste vi izgleda sve isplanirali. Prepostavili ste da ću pristati?“

„U pravu si“, rekao je, slabašno se nasmešivši.

Uzdahnuo sam. „Iskreno govoreći, tata, ne volim takve stvari. I to ne zato što su nelegalne. Ja sam, kao što znate, običan čovek, koji vodi običan život. Ne bih da se uplićem u neke sumnjive poslove.“

„To odlično znam“, rekao je moj tast. „Jasno mi je. Zato to prepusti meni. Neću uraditi ništa što bi tebi moglo da naudi, jer bi to naposljetku naudilo i Jukiko i mojim unukama. A znaš koliko su mi važne moja kćerka i unuke.“

Klimnuo sam glavom. Ma šta rekao, nisam u poziciji da odbijem molbu svog tasta. I bi mi teško zbog toga. Malo-pomalo, ruke mi bivaju svezane. Ovo je bio prvi korak. Pristaću na ovo, a onda će već uslediti nešto drugo.

Nastavili smo da jedemo. Pio sam čaj, a tast je produžio da ispija pića jedno za drugim.

„Je li, koliko si ono godina napunio?“ odjednom me upita tast.

„Trideset sedam“, rekao sam.

Gledao je pravo u mene.

„Trideset sedam – to su godine za uživanje“, rekao je. „Radiš punom parom i stičeš samopouzdanje. Mora da se mnoge lepe na tebe. Jesam li u pravu?“

„Bojim se, nedovoljno“, rekao sam, smejući se. Posmatrao sam njegov izraz lica. U trenutku pomislih da moj tast zna za Šimamoto i mene i da me

je zato pozvao ovamo. Ali nije bilo ničeg ispitivačkog u njegovom tonu. Samo je ćaskao o beznačajnim stvarima.

„I sam sam se dosta zabavljao u tvojim godinama. Zato i ne mogu da ti kažem da ne varaš ženu. Čudno je to reći mužu svoje kćeri, ali mislim da je dobro da se malo zabaviš. To ponekad osvežava. Kad to lepo prebrineš, stvari i kod kuće bolje idu, a možeš i na posao da se usredsrediš. Stoga te ne osuđujem ako spavaš s nekom drugom. Zabava, sama po sebi je u redu, ali treba pažljivo da odabereš partnerku. Ako izabereš pogrešnu, ode ti život do vraga. Znam mnogo takvih primera.“

Klimnuo sam glavom. Onda sam se setio da mi je Jukiko ispričala da se njenom starijem bratu brak raspada. Njen brat, godinu dana mlađi od mene, spetljao se s nekom ženom i gotovo je prestao i da odlazi kući. Pretpostavljam da je tast zabrinut zbog svog sina i da je zato sa mnom poveo ovu priču.

„Samo gledaj da ne nađeš neku bezveznjakovićku. Kad si s takvom, i sam se pretvoriš u bezveznjakovića. Kad si s praznoglavicom i sam si budala. Ali, nemoj se petljati ni s nekom izuzetnom ženom. Kad si s nekom mnogo dobrom, više ti nema povratka. A onda si izgubljen. Shvataš šta hoću da ti kažem?“

„Uglavnom“, rekoh.

„Trebalo samo da povedeš računa o nekoliko stvari. Prvo, nikad toj ženi nemoj obezbediti stan. To je kobna greška. Drugo, kući se vraćaj do dva ujutru kako god znaš i umeš. Do tog vremena niko neće ništa posumnjati. I još jedna stvar, nikad nemoj koristiti prijatelje kao paravan za prevaru. Možeš bit otkriven, i tu onda ne možeš ništa. Ali nemoj dozvoliti da izgubiš prijatelja zbog toga.“

„Zvuči kao da imate dosta iskustva u tome.“

„Tako je. Čovek se uči samo na sopstvenom iskustvu“, rekao je. „Ima i onih koji ništa ne nauče ni iz svog iskustva. Ali, ti nisi takav. Rekao bih da ti umeš dobro da oceniš ljude. To ne može onaj ko ne uči iz svog iskustva. U tvom sam baru bio svega dva-tri puta, ali se odmah vidi da si oko sebe okupio dobre ljude i da dobro postupaš s njima.“

Ćutao sam čekajući nastavak priče.

„Dobro si procenio i kad si birao suprugu. Do sada si uspešno vodio bračni život. Jukiko je srećna s tobom, a i deca su vam zlatna. Na tome sam ti zahvalan.“

Danas se propisno opio, pomislio sam. Ali, slušao sam ga, ne rekavši ništa.

„Možda ne znaš, ali Jukiko je jednom pokušala da se ubije. Popila je tablete za spavanje. Odveli smo je u bolnicu i tamo je dva dana bila bez svesti. Mislio sam da se neće izvući. Telo joj se ohladilo i jedva da je disala. Bio sam siguran da će umreti. Pao mi je mrak na oči.“

Podigao sam glavu i pogledao u njega. „Kad je to bilo?“

„Kad je imala dvadeset dve godine. Bila je tek završila fakultet. Zbog jednog momka s kojim je bila verena. Bezvezan tip. Jukiko spolja izgleda pitomo, ali iznutra je čvrsta. Pametna je. Zato mi ni sad nije jasno zašto se spetljala s takvim nikogovićem.“ Tast se naslonio na stub tokonome^[7], stavio cigaretu u usta i pripalio je. „Ali, to je bio njen prvi momak. Svako od nas pravio je manje ili veće greške u prvoj vezi. Ipak, za Jukiko je to bio preveliki šok. Zato je i htela da se ubije. Dugo posle toga uopšte nije htela ništa da ima s muškarcima. Oduvek je bila veoma otvorena, ali posle tog događaja gotovo da više nije izlazila napolje. Prestala je da razgovara bilo s kim, stalno zatvorena u kuću. No, otkad je tebe upoznala i počela da se zabavlja s tobom, postala je mnogo vedrija. Rečju, druga osoba. Upoznali ste se, beše, na putovanju?“

„Tako je, u Jacugatakeu.“

„Poslao sam je tamo maltene na silu. Rekao sam joj da bi bilo dobro da makar malo proputuje.“

Klimnuo sam glavom. „Nisam znao da je pokušala da se ubije“, rekao sam.

„Mislio sam da je bolje da ne znaš, pa ti do sada ništa nisam spominjao. Ali, mislim da je vreme da saznaš. Vas dvoje ćete još dugo živeti zajedno, pa je bolje da jedno o drugom znate sve, bilo dobro ili loše. To je već davna prošlost“, otpuhnuo je tast dim u vazduh zatvorenih očiju. „Nije što je moja kćerka, ali ona je dobra žena. Stvarno tako mislim. Zabavljao sam se s mnogima i mislim da imam dobro oko kad su žene u pitanju. Bila ona moja kćerka ili ne, umem da razlikujem dobre žene od loših. Moja mlađa kćerka je lepša, ali je potpuno drugačija kao osoba. Ti umeš dobro da proceniš nečiju narav.“

Ćutao sam.

„Nego, ti beše nemaš braće ni sestara?“

„Nemam“, rekao sam.

„Ja imam troje dece. Misliš li da sve troje volim podjednako?“

„Zaista ne znam.“

„A ti? Voliš li obe kćerke jednako?“

„Da, svakako.“

„To je zato što su još male“, rekao je tast. „Kako deca odrastaju, tako počinješ više da voliš jedno. Voliš i drugo, ali jedno voliš više. Shvatićeš jednog dana.“

„Stvarno?“ pitao sam.

„Ovo mogu tebi da kažem, ali od svoje troje dece najviše volim Jukiko. Nije lepo prema drugo dvoje, ali tako je. Sa Jukiko se dobro slažem i imam poverenja u nju.“

Klimnuo sam glavom.

„Ti umeš da oceniš ljude, a to je izvanredan dar koji treba da neguješ. Ja jesam ništarija, ali ipak nisam svoju decu odgajio da to budu.“

Pomogao sam sad već treštenom pijanom tastu da uđe u mercedes. Seo je na zadnje sedište raskrečenih nogu i tako zadremao. Zaustavio sam taksi i vratio se kući. Kad sam stigao, Jukiko je želela da joj ispričam o čemu sam razgovarao s njenim ocem.

„Ni o čemu posebnom“, rekao sam. „Tvoj otac je samo hteo da s nekim popije koju. Dobrano se napio. Pitam se hoće li biti u stanju da se vrati na posao.“

„Uvek je tako“, rekla je Jukiko. „Pije od podne, pa zadrema. Onda odspava jedan sat na sofi u svojoj kancelariji. Firma mu još nije propala, zato ne brini, biće on dobro.“

„Ipak, imam osećaj da alkohol podnosi mnogo lošije nego ranije.“

„Da. Ti to i ne znaš, ali dok majka nije umrla, na njemu se nikad nije videlo da je pripit, ma koliko popio. Bio je kao vreća bez dna. Ali, šta ćeš, svi mi starimo.“

Skuvala je svežu kafu. Pili smo je za kuhinjskim stolom. Odlučio sam da Jukiko ne spomenem ništa o fiktivnoj firmi i zahtevu njenog oca. Samo bi se osećala loše, smatrajući da me on opterećuje. *Činjenica je da si pozajmio novac od mog oca, ali to nema nikakve veze s ovim. Ti ga ionako otplaćuješ s kamatom*, verovatno bi rekla Jukiko. Ali stvari nisu bile tako jednostavne.

Mlađa kćerka je čvrsto spavala u svojoj sobi. Kad sam popio kafu, pozvao sam Jukiko u krevet. Skinuli smo odeću i onako nagi se tiho priljubili jedno uz drugo pod blistavim dnevnim svetlom. Polako sam zagrevao svaki delić njenog tela i onda ušao u nju. Ali tog dana, dok sam ulazio u nju, samo sam

mislio na Šimamoto. Zatvorio sam oči i mislio da mi je Šimamoto u zagrljaju. Zamišljao sam da sam ušao u nju. Silovito sam ejakulirao.

Kad sam se istuširao, odlučio sam da se vratim u krevet i malo odspavam. Jukiko se već bila potpuno obukla, ali kad sam se vratio u krevet, uvukla se pored mene i ljubila mi leđa. Čutao sam zatvorenih očiju. Grizla me je savest što sam vodio ljubav s njom misleći na Šimamoto. Zatvorenih očiju, samo sam čutao.

„Znaš, stvarno te volim“, rekla je Jukiko.

„U braku smo već sedam godina, imamo i dvoje dece“, rekao sam. „Već je vreme da ti se smučim.“

„U pravu si. Jedino, volim te.“

Zagrlio sam je čvrsto. Onda sam počeo da je svlačim. Skinuo sam joj džemper i suknju, pa onda donji veš.

„Nećeš valjda još jednom“, rekla je Jukiko iznenađeno.

„Naravno da hoću“, rekao sam.

„Hm, moraću ovo da zabeležim u svoj dnevnik“, rekla je Jukiko.

Ovog puta sam se trudio da ne mislim na Šimamoto. Sa Jukikinim telom u naručju, gledao sam joj u lice i mislio samo na nju. Ljubio sam njene usne, njen vrat, njene grudi. Onda sam doživeo vrhunac u njoj. Posle toga sam je dugo držao u zagrljaju.

„Da se nije nešto desilo?“ pitala je Jukiko gledajući me u oči. „Nešto između tebe i mog oca?“

„Nije ništa“, rekao sam. „Baš ništa. Samo sam hteo da ostanem ovako neko vreme.“

„Samo napred“, rekla je i čvrsto me zagrlila, a ja sam još uvek bio u njoj. Zatvorio sam oči i čvrsto je privio uza se, da nikud ne odem.

Sa Jukiko u naručju, odjednom se setih njenog pokušaja samoubistva o kome mi je ispričao tast. *Mislio sam da se neće izvući. Bio sam siguran da će umreti.* Da je bilo malo drugačije, ovo telo sada ne bi bilo tu, mislio sam. Dotakao sam njena ramena, pa kosu, pa grudi. Bile su prave – tople i meke. Pod prstima sam osećao njeno biće. Ali, niko ne zna dokle će ono postojati na ovom svetu. Sve što ima oblik može nestati za tren.

I sama Jukiko, i ova soba. I ovaj zid, i ova tavanica, i ovaj prozor, sve može iščeznuti dok se okreneš. A onda mi pade na pamet Izumi. Naneo sam joj bol verovatno podjednako duboko kao što je i taj momak povredio Jukiko. Jukiko je slučajno posle srela mene, a Izumi verovatno nije našla nikog.

Poljubio sam meki Jukikin vrat.

„Malo bih odspavao“, rekao sam. „Posle idem do obdaništa.“

„Lepo spavaj“, rekla je.

Samo sam dremnuo. Kad sam otvorio oči, bilo je prošlo tri po podne. Kroz prozor spavaće sobe videlo se groblje Aojama. Seo sam na stolicu uz prozor i dugo posmatrao to groblje. Imam osećaj da sam, otkad se Šimamoto ponovo pojavila u mom životu, na mnoge stvari gledao potpuno drugim očima nego pre. Čuo sam kako Jukiko u kuhinji priprema večeru. U mojim ušima, bili su to zvuci praznine. Delovali su mi kao zvuci iz nekog dalekog sveta, koji putuju kroz nekakvu cev.

Izvezao sam svoj BMW sa podzemnog parkinga i pošao po stariju kćerku u obdanište. Tog dana su u obdaništu imali nekakvu posebnu priredbu, pa je moja kćerka izašla tek u neki minut do četiri. Ispred obdaništa je, kao i uvek, bila izložba lepo uglancanih besnih automobila. Sve sami sabovi, jaguari i alfa romea. Iz njih bi izlazile mlade majke u skupim kaputima, preuzimale decu, smeštale ih u kola i odvozile kući. Moja kćerka je bila jedino dete po koje je dolazio otac. Čim sam ugledao kćerku, uzviknuo sam njeno ime i snažno joj mahnuo. Kad me je ugledala, mahnula mi je svojom rukicom i pošla k meni. Utom je na suvozačkom sedištu plavog mercedesa 260E ugledala jednu devojčicu, nešto joj je doviknula i potrčala ka njoj. Devojčica, s crvenom vunenom kapom na glavi, provirivala je kroz prozor parkirano automobila. Njena majka je nosila crveni kašmirski kaput i velike naočare za sunce. Kad sam stigao tamo i uzeo kćerku za ruku, žena se okrenula prema meni i osmehnula se. Uzvratio sam osmehom. Taj crveni kašmirski kaput i velike naočare za sunce podsetile su me na Šimamoto i onaj dan kad sam je pratio od Šibuje do Aojame.

„Dobar dan“, rekao sam.

„Dobar dan“, rekla je ona.

Žena je bila lepa. Izgledala je kao da joj ne može biti više od dvadeset pet. Sa uređaja u njenom autu dopirala je pesma Toking hedsa *Burning down the House*. Na zadnjem sedištu stajale su dve papirne kese iz Kinokunije. Imala je veoma lep osmeh. Moja kćerka je jedno vreme nešto šaputala svojoj drugarici i na kraju se pozdravila. *Zdravo*, odvratila je druga devojčica. Onda je pritisnula dugme i prozor se polako zatvorio. Držeći je za ruku, otišao sam s kćerkom do parkirano BMW-a.

„Kako si se provela? Da li se danas desilo nešto lepo?“ upitao sam kćerku.

Odlučno je odmahнула glavom. „Ništa lepo. Bilo je grozno“, rekla je.

„Znači, oboje smo imali loš dan“, rekao sam. Sagnuo sam se i poljubio je u čelo. Na moj poljubac, napravila je grimasu kakvu bih ugledao na licu menadžera nekog mondenskog francuskog restorana kad bih mu pružio ameriken ekspres karticu. „Sutra će sigurno biti bolje“, rekao sam.

I sam sam hteo da verujem u to. Kad sutra ujutru budem otvorio oči, svet će izgledati sasvim drugačije i zasigurno će sve biti bolje nego danas. Ali to ne ide tako. Sutra će sve biti samo još teže. Problem je bio u tome što sam se ja zaljubio. A imam ženu i kćerke.

„Tata“, rekla je moja kćerka. „Ja bih da jašem konja. Hoćeš li da mi ga kupiš?“

„Hoću, jednog dana“, rekao sam.

„Kad?“

„Kad tata skupi pare. Kad skupim pare, kupiću ti konja.“

„I ti imaš kasicu?“

„Imam jednu ogromnu, kao ova kola. Moram da je napunim do vrha da bih mogao da ti kupim konja.“

„A ako zamolimo dedu, hoće li mi kupiti konja? Deda je bogat, je l' da?“

„U pravu si“, rekao sam. „Deda ima kasicu veliku kao ona zgrada tamo. I puna je para. Ali, toliko je velika da ne može da izvadi pare iz nje.“

Razmišljala je neko vreme o tome.

„Ali, mogu li nekad da ga pitam da mi kupi konja?“

„Slobodno ga pitaj. Ko zna, možda će ti ga i kupiti.“

Pričao sam s njom o konju sve dok nismo stigli na parking u našoj zgradi. Koje bi boje želela da bude, koje bi mu ime dala, kuda bi ga jahala, gde bi on spavao. Ispratio sam je do lifta i kad je ušla u njega krenuo sam pravo u svoj bar. Razmišljao sam šta će biti sutra. S obema rukama na volanu automobila, zatvorio sam oči. Imao sam osećaj da nisam u sopstvenom telu. Moje telo je bilo kao nekakva improvizovana, privremena pozajmljena ljuštura. Pitao sam se šta će sa mnom biti sutra. Moram da kćerki kupim konja kako znam i umem. Pre nego što bilo šta iščezne. I pre nego što se sve raspadne.

Naredna dva meseca, sve do proleća, viđao sam Šimamoto skoro svake nedelje. Povremeno je svraćala u moj klub, ponekad i u bar ali najčešće u „Robin’s Nest“ – uvek posle devet uveče. Sedela bi za šankom, popila dva-tri koktela i odlazila kući oko jedanaest. Seo bih pored nje i dugo bismo razgovarali. Ne znam šta je osoblje mislilo da se dešava između nas dvoje, ali me za to i nije bilo briga. Kao što me nekada u osnovnoj školi nije bilo briga šta o nama misle naši drugovi iz razreda.

Ponekad bi me nazvala na klub, s predlogom da sledećeg dana negde zajedno ručamo. Najčešće smo se nalazili u jednom kafeu na Omotesandou. Zajedno bismo pojeli neki lagani obed i šetali po kraju. Provela bi sa mnom po dva, najviše tri sata. Kad bi se približilo vreme za povratak, pogledala bi na sat, pa u mene i s osmehom rekla: „Pa, vreme je da krenem.“ Kao i uvek, bio je to zaista lep osmeh. Ali iz njega nisam uspevao da pročitam ništa ni nalik onom osećanju kada je bila u mom zagrljaju. Nisam uspevao da razlučim čak ni da li joj je žao što mora da krene ili joj je možda laknulo što se sa mnom rastaje. Uopšte nisam bio siguran ni u to da u dato vreme mora da ide kući.

Ta dva-tri sata koja bismo proveli zajedno, nismo prestajali s pričama. Nijednom se, međutim, nismo ni dodirnuli. Nisam ni pokušavao da joj ruku prebacim preko ramena, niti je ona ijednom mene uhvatila za ruku.

Na ulicama Tokija Šimamoto je na licu opet imala onaj svoj privlačan smiren osmeh. Ni traga nije bilo silovitom naletu osećanja od onog hladnog februaruskog dana u prefekturi Işikava, niti se vratila ona živa toplina i spontana bliskost koja se tada rodila među nama. Kao po nekom prećutnom dogovoru, ni reč nismo izustili o događajima sa tog neobičnog izleta.

Dok smo šetali jedno pored drugog, često sam se pitao kakva osećanja krije u svom srcu. A onda o tome kuda je ta osećanja vode. Ponekad bih joj se zagledao duboko u oči. Ali u njima je bila samo smerna tišina. Kao i pre, tanana linija iznad njenih kapaka podsećala me je na neki daleki horizont. Donekle sam počinjao da razumem kako se usamljeno Izumi morala osećati pored mene, u našim srednjoškolskim danima. Šimamoto je imala sopstveni

mali svet koji je samo ona poznavala i u koji nikoga nije primala. Ja u njega nisam mogao da uđem. Vrata tog sveta odškrinula su mi se – jednom. Ali, sada su bila ponovo zatvorena.

Razmišljajući o tome nisam mogao da shvatim šta je tu ispravno a šta pogrešno. Ponovo sam se osećao kao onaj bespomoćni i zbunjeni dvanaestogodišnjak. Nisam znao ni kako da se ponašam prema njoj niti šta da joj kažem. Pokušavao sam da budem staložen i da razmišljam hladne glave. Ali, uzalud. Imao sam osećaj da izgovaram pogrešne reči i da radim pogrešne stvari. No, ma šta da sam joj govorio, i ma šta radio, onaj njen privlačni osmeh gutao je sva osećanja. *Ne brini*, govorio mi je. *Sve je u redu*.

Nisam znao nijednu pojedinost o njenoj trenutnoj životnoj situaciji. Nisam znao ni gde živi, ni s kim živi, niti od čega živi. Nisam znao je li udata, ni da li se ikad udavala. Znao sam samo da je prošlog februara rodila dete koje je umrlo samo dan po rođenju. Znao sam i da nikad u životu nije radila – a ipak, nosila je skupu odeću i uvek je na sebi imala skupocen nakit. To je značilo da nekako zarađuje mnogo novca. I, to je bilo sve što bih mogao da kažem da o njoj znam. Verovatno je bila udata u vreme kada je rodila dete. Naravno, nisam imao opipljivih dokaza za to. Bila je to samo moja pretpostavka. A opet, tolika se deca rađaju vanbračno.

Posle nekoliko susreta, Šimamoto je malo-pomalo počela da govori o svojim srednjoškolskim danima. Izgleda da joj nije smetalo da o tome priča, pošto to nije imalo nikakve veze sa njenim sadašnjim životom. Saznao sam koliko je bila usamljena u to vreme. Želela je da bude poštena prema ljudima iz svoje okoline, nije želela nikome da polaže račune. „Nikako ne volim da se pravdam“, govorila je Šimamoto. „Kad jednom počneš da se pravdaš, tome nema kraja, a ja tako ne želim da živim.“ Ali taj joj stav u životu ništa dobro nije doneo. Iz njega su između nje i njene okoline izbili brojni besmisleni nespozazumi, koji su je duboko povredili. Sve se više zatvarala u sebe. Često je ujutru povraćala, jer nije mogla da podnese odlazak u školu.

Jednom mi je pokazala fotografiju iz vremena kad je pošla u višu srednju školu. Na toj slici Šimamoto sedi na nekakvoj baštenskoj stolici u nekom vrtu sa rascvetalim suncokretima. Bilo je leto. Na sebi je imala šorts od teksasa i belu majicu s kratkim rukavima. Bila je odista prelepa. Gledala je u objektiv s velikim osmehom na licu. Taj osmeh je bio donekle manje prirodan nego danas, ali ipak lep – osmeh koji je u izvesnom smislu upravo

zbog te nesigurnosti na svakoga ostavljao snažan utisak. Nimalo nije delovao kao osmeh usamljene devojčice koja svoje dane provodi u jadu.

„Gledajući ovu fotografiju, čovek bi rekao da nikog srećnijeg od tebe nema na svetu“, rekao sam.

Šimamoto je polako odmahнула glavom. U uglovima očiju pojavile su joj se ljupke bore kao da se priseća nekog prizora iz davne prošlosti. „Ništa se, Hađime, ne može videti na fotografijama. One su tek senka. Prava *ja* negde je na sasvim drugom mestu. To fotografija ne može da odrazi“, rekla je.

Ta fotografija mi zadade bol u grudima. Gledajući je mogao sam i stvarno da osetim koliko je izgubljenog vremena iza mene. Dragocenog vremena koje je otišlo u nepovrat i koje ne mogu da vratim ma koliko se upinjao – vremena koje je postojalo samo tada i samo na tom mestu. Dugo sam ostao tako, zagledan u fotografiju.

„Zašto tako piljiš u to?“ pitala je Šimamoto.

„Da vratim izgubljeno vreme“, rekao sam. „Više od dvadeset godina te nisam video. Hteo bih da makar malo te praznine popunim.“

Osmehnula se i pogledala me pomalo upitno. Kao da se čudi nečem na mom licu. „Baš čudno. Ti bi da prazninu tog doba popuniš, a ja želim da te godine ostanu jedna velika praznina“, rekla je.

Za sve te godine niže i više srednje škole, Šimamoto nije imala momka. Bila je lepa devojka i mnogi su joj prilazili, ali ona s tim mladićima gotovo da i nije izlazila. Imala je samo nekoliko veza, ali nijedna nije potrajala.

„Mladići tog uzrasta mi se nisu baš previše sviđali. Znaš i sam bili su grubi, mislili su samo na sebe i na to kako da devojci zavuku ruku pod suknju. Razočarala sam se. Ja sam tražila ono što je nekad postojalo između tebe i mene.“

„Znaš, Šimamoto, kad sam imao šesnaest godina i sam sam bio takav jedan grubi mladić koji je mislio samo na sebe i na to kako da zavuču ruku devojci pod suknju. Veruj mi.“

„Onda, sva sreća što se tad nismo viđali“, rekla je Šimamoto, smešeći se. „Rastali se u dvanaestoj, ponovo se sreli u trideset sedmoj... Biće da je sve ispalo kako treba.“

„Nisam tako siguran.“

„Verovatno sad ipak možeš da misliš i na još ponešto osim na zavlačenje ruku pod devojačke suknje.“

„Da, tu i tamo“, rekao sam. „Ali, ako te brine ono što je meni u glavi, za naše sledeće viđanje možeš da obučeš pantalone.“

Šimamoto se smejala, gledajući u svoje ruke položene na stolu. Na ruci joj nije bilo nikakvog prstena. Često je nosila narukvice i svaki put drugi ručni sat. Čak i minđuše. Ali prsten – nikad.

„Nisam želela da ijednom mladiću budem teret“, rekla je. „Znaš i sam. Mnoge stvari nisam mogla da radim. Da idem na piknik, na plivanje, na skijanje ili klizanje, u disko – ništa od toga. Nisam čak ni hodala čestito. Mogla sam samo s nekim da sedim, pričam i slušam muziku. Mladići u tim godinama to nisu mogli dugo da izdrže. A ja sam to mrzela. Nisam htela da ikome budem samo teret.“

Rekavši to, popila je perije s limunom. Bilo je to toplo popodne sredinom marta meseca. Među šetačima na ulici Omotesando mogli su se videti i mladi ljudi u majicama kratkih rukava.

„Da smo se tada zabavljali, mislim da bih ti bez sumnje na kraju postala teret. Sigurno bi me se zasitio. Hteo bi da budeš mnogo pokretniji, da se otisneš u veliki svet. A ja bih to veoma teško podnela.“

„Šimamoto, to je nemoguće“, rekao sam. „Nikad te se ne bih zasitio. Ti i ja imamo nešto posebno. To se ne da recima objasniti, ali zaista postoji to nešto dragoceno i veoma značajno. Siguran sam da si toga i sama svesna.“

Sa istim izrazom na licu, Šimamoto me je samo gledala.

„Ja nisam neki naočit čovek. Nemam ništa čime bi se drugi mnome ponosili. Uz to, nekada sam bio grub, bezosećajan i arogantan. Zato možda i nisam bio pravi čovek za tebe. Ali, reći ću samo jedno: nikada mi ne bi dosadila. Kada je to u pitanju, razlikujem se od drugih. Prema tebi bih zaista postupao na poseban način. Ja to osećam.“

Šimamoto je pogled još jednom spustila na svoje ruke na stolu. Kao da razgleda oblik svojih deset prstiju, blago ih je razmakla.

„Znaš, Hađime“, rekla je. „Neke stvari ne mogu nazad, nažalost. Kada jednom krenu napred, ma koliko se trudio, ne možeš da ih vratiš na ono što su bile. A ako makar i kakva sitnica pođe naopako, tako ostaje zauvek.“

Jednom smo zajedno išli na koncert. Slušali smo Listov Koncert za klavir. Šimamoto me je pozvala telefonom i pitala imam li vremena da odemo zajedno. Nastupao je poznati pijanista iz Južne Amerike. Izdvojio sam vreme i otišao s njom u koncertnu dvoranu u Uenu. Nastup je bio izvanredan. Muzika je bila suptilna i duboka, a pijanista pravi virtuoz čija su se uzavrela osećanja prenosila na sve prisutne. Ipak, ma koliko na tu muziku svesno pokušavao da se usredsredim, onako zatvorenih očiju, nije

uspevala da me prenese u svoj svet. Muziku i mene kao da je razdvajala nekakva sasvim tanka zavesa. Bila je nevidljiva, ali ma koliko se upinjao, nisam bio u stanju da prodrem iza nje. Kad sam to rekao Šimamoto posle koncerta, ispostavilo se da je i ona osećala gotovo isto.

„Ali, kako ti se dopao sam nastup?“ pitala me je. „Mislim da je bio izvanredan.“

„Sećaš li se da su se na ploči koju smo ti i ja slušali pred kraj drugog stava uvek čula dva šuma od malene ogrebotine? *Csss, csss!* Ne mogu da se uživim bez njih.“

Šimamoto se nasmejala. „To se ne bi moglo nazvati odavanjem priznanja umetničkom izrazu.“

„Ma, nema to veze s umetnošću. Što se mene tiče, nek je proguta crni strvinar. Baš me briga šta ko kaže, ja sam voleo taj šum.“

„Verovatno si u pravu“, priznala je Šimamoto. „Nego, šta ti je sad pa taj crni strvinar? Znam za običnog orla lešinara, ali za crnog nikad nisam čula.“

U vozu na povratku kući, potanko sam joj objasnio razlike između crnog strvinara i običnog orla lešinara: razlike u njihovim staništima, načinu oglašavanja i sezonama parenja. „Crni strvinar se hrani umetnošću, a običan leševima anonimnih ljudi. Nemaju veze jedan s drugim.“

„Kakav čudak“, rekla je Šimamoto, smejući se. I onda se, na tom sedištu u vozu, jedva primetno pomerila tako da je ramenom dotakla moje. Za cela dva meseca, to je bio jedini put da su se naša tela dodirnula.

Utom prođe i mart, i dođe april. Moja mlađa kćerka se upisala u isto obdanište kao i starija. Kako više nije vodila celodnevnu brigu o kćerkama, Jukiko je počela s volonterskim radom u okviru jedne lokalne grupe, pomažući u ustanovi za hendikepiranu decu. Najčešće sam ja vodio devojčice u obdanište i odlazio po njih. Kad nisam imao vremena, to je činila moja žena. Gledajući kako mi kćerke rastu, iz dana u dan osećao sam kako i sam polako starim. Rasle su, bez obzira na to kakva su moja očekivanja bila. Svoje kćerke sam, naravno, voleo. Ništa me nije činilo srećnijim nego da posmatram kako odrastaju pred mojim očima. Ponekad, ipak, videvši kako mi kćerke bivaju sve veće iz meseca u mesec, osećao sam kao da ću se ugušiti. Kao da u meni izrasta drvo koje pušta korenje i širi grane, pritiskajući moje organe, mišiće, kosti i kožu, i silom pokušavajući da izbije napolje. Taj osećaj me je ponekad toliko gušio da nisam mogao da zaspim.

Viđao sam se i razgovarao sa Šimamoto jednom nedeljno. Nekoliko puta nedeljno, kada bih odvezao kćerke u obdanište, vodio sam ljubav sa ženom. Otkad sam počeo da se viđam sa Šimamoto, češće sam vodio ljubav s Jukiko nego pre. Ali, to nije bilo zbog griže savesti. Time što sam vodio ljubav s njom, i time što je ona vodila ljubav sa mnom, želeo sam da pokušam da sačuvam glavu.

„Šta se dešava? Nešto si mi čudan“, rekla je Jukiko. Bilo je to jednog popodneva nakon što smo vodili ljubav. „Niko mi nije rekao da libido muškaraca naglo skače u trideset sedmoj.“

„Ništa se ne dešava. Sve je po starom“, rekao sam.

Izvesno vreme me je posmatrala. A onda je blago odmahнула glavom.

„Pitam se šta li se vrzma po toj tvojoj glavi.“

U slobodno vreme slušao sam klasičnu muziku i kroz prozor odsutno posmatrao groblje Aojama. Nisam više čitao kao pre. Bilo mi je sve teže da svoja osećanja predam knjigama.

Nekoliko puta sam sreo mladu ženu sa mercedesom 260E. Čekajući kćerke da se pojave na vratima obdaništa, povremeno smo ćaskali o običnim, svakodnevnim stvarima koje mogu razumeti samo oni koji žive na Aojami i u njenoj okolini. U koje vreme je parking neke samoposluge najprazniji, u kom italijanskom restoranu se glavni kuvar promenio, pa je kvalitet jela opao, o rasprodaji uvoznih vina najavljenom za naredni mesec u prodavnici uvoznih namirnica Meidija, i slično. Naklapam kao neka domaćica, pomislio sam. Ali to su nam bile jedine zajedničke teme.

Sredinom aprila, Šimamoto je ponovo nestala. Kad sam je poslednji put video, sedeli smo jedno uz drugo za šankom „Robin’s Nesta“ i pričali. Neki minut pre deset, dobio sam telefonski poziv iz svog bara i morao da odem do tamo. „Vraćiću se za jedno trideset do četrdeset minuta“, rekao sam joj. „Nema problema, samo ti idi. Čitaću knjigu dok te čekam“, rekla je Šimamoto s osmehom.

Kad sam obavio šta sam imao i žurno se vratio, na stolici za šankom nje više nije bilo. Bilo je tek prošlo jedanaest. Na unutrašnjoj strani preklopnih šibica ispisala je poruku za mene i ostavila je na šanku. „Možda izvesno vreme neću moći da dolazim ovamo. Sad moram da krenem kući. Zbogom, čuvaj se“, pisalo je.

Danima posle toga, osećao sam se potpuno izgubljeno. Nisam znao šta da radim. Tumarao sam po kući, besciljno šetao gradom, i rano odlazio po

kćerke. I razgovarao sa mladom ženom sa mercedesom. Išao sam s njom čak i na kafu u obližnji kafe. I naravno, vodio razgovore o Kinokunijinom povrću, priplodnim jajima u prehrambenim prodavnicama *Natural House* i rasprodajama u prodavnicama dečije odeće *Miki House*. Rekla je da obožava odeću marke Inaba Jošije i da sve što joj se sviđa naručuje preko kataloga pre početka nove sezone. Pričali smo i o odličnom restoranu za jela od jegulja koji je nekada postojao u blizini policijske stanice na Omotesandou. S vremenom smo se prilično sprijateljili. Bila je mnogo ljubaznija i otvorenija nego što je izgledala. Ipak, nisam bio zainteresovan za seks sa njom. Bio mi je potreban samo neko, bilo ko, s kim bih razgovarao. Bili su mi potrebni bezazleni i beznačajni razgovori. Oni koji se ni u kom pogledu nisu doticali Šimamoto.

Kad nisam imao šta da radim, išao sam u kupovinu po robnim kućama. Jednom sam tako kupio šest košulja. Kupovao sam igračke i lutke za kćerke, nakit za Jukiko. Nekoliko puta sam otišao u BMW-ov prodajni salon da razgledam M5 i bez ikakve namere da ga kupim, slušao prodavca dok mi je koješta objašnjavao o tom modelu.

Ali, nakon nekoliko takvih nedelja punih uznemirenosti, ponovo sam uspeo da usredsredim svoj mozak na posao. Shvatio sam da neću tako moći doveka. Pozvao sam arhitektu i unutrašnjeg dekoratera da porazgovaram o preuređenju lokala. Bilo je krajnje vreme da promenim enterijer svojih barova i preispitam principe poslovanja. Postoji vreme kada bar treba ostaviti na miru, i vreme kada ga treba menjati. To je isto kao i sa ljudima. Svakome ko se dugo nalazi u jednoličnoj sredini, postepeno opada energija. Neposredno pre toga, počeo sam da osećam da dolazi vreme da nešto promenim. Ljudi nikad ne dižu ruke od svojih kula u vazduhu. Odlučio sam da najpre preuredim bar. Bilo je potrebno da zamenim opremu koja se u praksi pokazala kao neupotrebljiva, a zatim da izmenim sve one nepraktične elemente u isključivoj službi idejnog rešenja, i tako dobijem jedan funkcionalan lokal. Bilo je vreme i za servisiranje ozvučenja i rashladnog sistema, a i za krupne izmene u jelovniku. Prethodno sam porazgovarao sa svakim zaposlenim ponaosob, pitao ih za mišljenje o lokalu i tome šta i kako treba popraviti, i sve predloge popisao. Bio je to dugačak spisak. Arhitekti sam do tančina izložio kako sam lokal zamislio u svojoj glavi i zatražio da po tome izradi projekat, a kada je bio gotov, zatražio da ga prepravi u skladu s mojim dodatnim zahtevima. I tako sve ispočetka, još mnogo puta. Pažljivo sam birao svaki materijal, od izvođača tražio procenu

troškova i do detalja usklađivao njegov kvalitet sa budžetom. Samo da izaberem dozator za sapun, bilo mi je potrebno tri nedelje. Tri nedelje sam obigravao Tokio tražeći baš onaj koji sam zamislio. Od svih tih silnih poslova, bukvalno sam padao s nogu. Ali, to je bilo upravo ono što sam želeo.

Prošao je maj i došao jun. Od Šimamoto još uvek ni traga. Pomislio sam da je zanavek nestala. *Možda izvesno vreme neću moći da dolazim*, napisala mi je. Mučila me je neodređenost tog *možda* i tog *izvesnog vremena*. Jednog dana, ona će se možda i pojaviti. Ali ja nisam mogao da samo sedim na jednom mestu i čekam kad će to *možda* i to *izvesno vreme* doći. Ako budem nastavio tako da živim, zatupeću načisto, mislio sam. Usredsredio sam se na to da dan ispunim obavezama. Na bazen sam odlazio još češće nego ranije. Svakog jutra sam preplivavao po skoro dve hiljade metara, pa u teretani, na spratu iznad, dizao tegove. Posle nedelju dana, moji su mišići već počeli da dozivaju u pomoć. Jednom mi se na semaforu leva noga tako ukočila da neko vreme nisam mogao da pritisnem kvačilo. Ali konačno, mišići su počeli prirodno da podnose taj tempo aktivnosti. Naporno vežbanje nije mi ostavljalo prostora da razmišljam previše, i to što sam svakodnevno pokretao svoje telo, dalo mi je snagu da se usredsredim na dnevne stvari. Klonio sam se sanjarenja. Nastojao sam da se skoncentrišem na sve što radim, ma šta to bilo. Bilo da je u pitanju umivanje ili slušanje muzike, sve sam radio vrlo ozbiljno. U stvari, nisam znao kako drugačije da funkcionišem.

Leti smo Jukiko i ja često vikendom odlazili s kćerkama u vikendicu u Hakone. Izvan Tokija, u prirodi, moja žena i kćerke izgledale su opušteno i radosno. Brale su cveće, kroz dvogled posmatrale ptice, igrale se šuge, i brčkale se u reci. Ili bismo se zajedno izležavali u dvorištu. Ali, one nisu znale pravu istinu da bih ja, da je onog snežnog dana otkazan let za Tokio, možda sve odbacio i otišao nekud sa Šimamoto. Tog sam dana bio u stanju da ostavim sve – i posao, i porodicu i novac – bez imalo razmišljanja. Još uvek sam neprestano mislio na Šimamoto. I dalje mi je u sećanju bilo živo ono osećanje kad sam je zagrlio i poljubio je u čelo. I dok sam vodio ljubav sa svojom ženom, nisam mogao iz glave da izbijem Šimamoto. Niko nije znao šta mi je stvarno na pameti. Kao što ja nisam znao o čemu razmišlja Šimamoto.

Odlučio sam da se za vreme letnjeg odmora posvetim preuređenju bara. Dok su moja žena i kćerke boravile u Hakoneu, ostao sam sam u Tokiju da

nadgledam radove i izdajem detaljna uputstva. U međuvremenu, nastavio sam da odlazim na bazen i da u teretani dižem tegove. Za vikend sam odlazio u Hakone i sa kćerkama plivao na bazenu i obedovao u hotelu Fuđija. A uveče sam vodio ljubav sa Jukiko.

Bližio sam se svom, takozvanom, srednjem dobu, ali niti je na mom telu bilo suvišnog sala, niti je bilo nagoveštaja da ću očelaviti. Nisam imao čak nijednu sedu. Zahvaljujući tome što sam se redovno bavio sportom, bio sam pri odličnoj fizičkoj snazi. Vodio sam uredan život, izbegavao neumerenosti i vodio računa o ishrani. Nikad nisam bio bolestan. I dalje sam izgledao kao da mi je jedva trideset.

Moja žena je volela da dodiruje moje nago telo. Volela je da dodiruje mišiće na mojim grudima, da mazi moj savršeno ravan stomak i miluje moj penis i testise. I sama je odlazila u teretanu i bila se vrlo ozbiljno predala vežbanju. Viška kilograma, međutim, nikako nije mogla da se otrese.

„Nažalost, već sam matora“, rekla je s uzdahom. „I kad smršam, ovo salo nikad da ode.“

„Ali, ja volim tvoje telo takvo kakvo je. Ništa mu ne fali i ne treba da se iznuruješ tim vežbama i dijetama. Nisi ti neka gojazna žena“, rekao sam. I to nije bila laž. Voleo sam njeno meko, lagano popunjeno telo. Voleo sam da milujem njena naga leđa.

„Ti ništa ne razumeš“, rekla je Jukiko odmahujući glavom. „Nemoj da mi govoriš – ništa mu ne fali! Iz petnih žila se upinjem da ga održim u takvom stanju.“

Drugima je moj život verovatno izgledao besprekorno. I meni samom je povremeno izgledao tako. Obožavao sam svoj posao i od njega imao prilično visoke prihode. Imao sam petosoban stan na Aojami, vikendicu u planinama Hakonea, i BMW i džip čiroki. I savršeno srećnu porodicu. Voleo sam svoju ženu i dve kćerke. Šta bi više čovek od života mogao da poželi? Da su me moja žena i kćerke i molile da im bez ustezanja kažem kako da budu još bolje prema meni i šta da učine da ih još više volim, mislim da ne bih imao ništa da im kažem. Bio sam savršeno zadovoljan njima. Nije bilo ničeg u mom porodičnom životu čime bih bio nezadovoljan. Nisam mogao da zamislim prijatniji život od ovoga.

Međutim, otkad je Šimamoto prestala da dolazi, s vremena na vreme sam se osećao kao na Mesečevoj površini bez kiseonika. Da je nestala zauvek, na celom svetu više ne bih imao nikoga kome bih mogao da otvorim svoje srce. U noćima kada nisam mogao da zaspim, ležao sam na strani u svom

krevetu i bezbroj, bezbroj se puta sećao one scene na zavejanom aerodromu Komacu. Mislio sam da će, ako ga se tako iznova prisećam, to sećanje konačno izbledeti. Ali ono nikako nije bledelo. I što mi je više padalo na um sve mi se življe vraćalo. Objava na monitoru aerodroma o kašnjenju svih letova za Tokio, sneg koji veje. Bila je to mećava u kojoj si mogao videti jedva pedeset metara ispred sebe. Šimamoto je sedela na klupi, ruku čvrsto obgrljenih oko sebe. U svom teget štofanom kaputu i sa šalom oko vrata. Telo joj je mirisalo na suze i tugu. Taj miris sam još uvek mogao da osetim. Pored mene, moja žena je mirno disala u snu. Ona ništa ne zna. Zatvorio sam oči i odmahnuo glavom. *Ona ništa ne zna.*

Sećao sam se kako sam u ustima topio sneg i njime počio Šimamoto na parkingu one zatvorene kuglane. Šimamoto u mom zagrljaju u avionu. I njenih zatvorenih očiju i uzdaha iz njenih blago razmaknutih usana. Njenog omlitavelog tela. U tom trenutku ona me je stvarno želela. Srce je otvorila za mene. Ali, ja sam se obuzdavao. Obuzdavao sam se u ovom beživotnom svetu, praznom poput Mesečeve površine. Šimamoto je nestala, a moj je život nanovo bio izgubljen.

Živa sećanja donela su besane noći. Dešavalo mi se da se probudim u dva-tri sata ujutru i da ne mogu više da zaspim. Tada bih ustajao iz kreveta, odlazio u kuhinju, sipao sebi viski i pio ga. S čašom u ruci, dugo bih s prozora posmatrao groblje u tmini i podno njega, na putu, farove automobila koji su tuda prolazili. Ti sati koji su vezivali noć i praskozorje, bili su dugi i mračni. Ponekad sam pomišljao da bi mi bilo lakše kad bih mogao da zaplačem. Ali, nisam znao zbog čega bih plakao. Nisam znao ni zbog koga bih plakao. Bio sam previše samoživ da plačem zbog nekog drugog, i prestar da plačem zbog sebe samog.

Onda je došla jesen. A kad je stigla, doneo sam svoj konačni zaključak. Bio sam rešen da više ne mogu tako da nastavim da živim.

Jednog jutra, nakon što sam odvezao kćerke u obdanište, otišao sam na bazen da isplivam svojih dve hiljade metara. Plivao sam zamišljajući da sam riba. Bio sam samo riba, koja ne mora da razmišlja ni o čemu, pa ni o plivanju. Bio sam samo ono što jesam – riba. Kad sam izašao iz bazena istuširao sam se, presvukao u majicu i šorts, i otišao da dižem tegove.

Onda sam odlazio u iznajmljenu garsonjeru koja mi je služila kao kancelarija i tamo proveravao računovodstvo svoja dva lokala, sračunavao plate zaposlenih i razmatrao planove za renoviranje „Robin's Nesta“ planiranog za februar naredne godine. U jedan sat otišao sam kući i, kao i uvek, ručao sa svojom ženom.

„Znaš, jutros me je nazvao otac“, rekla je Jukiko. „Po običaju bio je u gužvi, ali je zvao zbog nekih deonica. Rekao je da postoje deonice na kojima ćemo zagarantovano zaraditi i da treba da ih kupimo. Kao i uvek, informacija je strogo poverljiva, ali kaže da je ovo nešto stvarno izuzetno, da nisu u pitanju obične deonice. I da to nije rekla-kazala, već činjenica.“

„Ako je zarada tako sigurna, što to nije od nas prećutao i sam ih kupio?“

„Kaže da je time hteo da ti se zahvali za nešto. Tebi lično, tako je rekao. Kazao je da ćeš ti znati o čemu se radi. Ja stvarno ne znam. Dakle, on nam svesno prepušta svoj udeo u tome. Rekao je da skupimo sav novac koji imamo i uložimo ga jer je zarada sigurna. A i ako ne zaradimo, on će nadomestiti izgubljeno.“

Spustio sam viljušku u svoj tanjir sa testeninom i podigao pogled. „I?“

„Pošto je rekao da treba da ih kupimo što pre, zvala sam banku telefonom, zatvorila naša dva štedna računa, novac poslala brokeru, gospodinu Nakajami, da bi mogao odmah da zgrabi te deonice. Uspela sam da skupim sve zajedno oko osam miliona jena. Možda je trebalo da kupim više?“

Popio sam vodu iz čaše, tražeći reči koje bi trebalo da izgovorim. „A zašto se pre svega toga nisi posavetovala sa mnom?“

„Da se posavetujem s tobom? Pa i sam stalno kupuješ deonice koje ti moj otac kaže da kupiš“, rekla je iščuđavajući se. „I meni si mnogo puta to prepuštao. Rekao si mi da slobodno uradim onako kako mi on kaže. To sam

i sad uradila. Otac mi je rekao da nemamo ni časa za gubljenje, pa sam tako i uradila. A ti si bio na bazenu, nisam mogla da te dobijem. U čemu je problem?“

„Sve je u redu. Nego, molim te da prodaš sve što si jutros kupila“, rekao sam.

„Da prodam?“ čudila se Jukiko. A onda je zaškiljila očima i gledala me kao da gleda u nešto zaslepljujuće.

„Da prodaš sve deonice kupljene jutros i novac vratiš na naše štedne račune.“

„Ali, tako ćemo dati silan novac za proviziju za prodaju i proviziju banke.“

„Nema veze“, rekao sam. „Samo ti plati proviziju. Nek je i na našu štetu. Samo prodaj sve što si kupila danas.“

Jukiko je uzdahnula. „Šta se desilo onog dana između tebe i mog oca? Je li te u nešto upleo?“

Nisam odgovarao.

„Nešto se desilo, zar ne?“

„Jukiko, da ti iskreno kažem, više mi je dosta ovoga“, rekao sam. „To je sve. Neću da zarađujem kupujući deonice. Ja radim i zarađujem novac sa svojih deset prstiju. Do sada mi je dobro išlo. Novac ti nikada nije nedostajao. Jesam li u pravu?“

„Jesi, potpuno te razumem. Ti veoma naporno radiš, i nikad se ni na šta nisam požalila. Zahvalna sam ti i poštujem te. To sve stoji, ali otac je samo hteo da nam učini. Samo je hteo da bude pažljiv prema tebi.“

„Ja to znam. Ali, šta misliš, šta to znači da je informacija strogo poverljiva? Šta to znači da je zarada zagantovana?“

„Ne znam.“

„To su berzanske mahinacije“, rekao sam. „Razumeš? Neko unutar kompanije smišljeno špekuliše s deonicama, na kojima veštački zaradi ogroman novac koji onda podeli sa svojim pajtašima. Onda taj novac nađe put do džepova političara ili se njime podmićuju poslovni krugovi. To nisu deonice kakve nam je tvoj otac ranije preporučivao. Te su bile deonice koje *verovatno* donose profit. Dakle, on mi je tada davao tek dobrodošle informacije. Većina tih deonica jeste donosila zaradu, ali bilo je i onih koje nisu. Ali, ovo je drugačije. Ovo mi previše smrdi i ne želim da imam ništa s tim.“

Jukiko se zamislila, onako sa viljuškom u ruci.

„Ali pitam se da li je ovo stvarno neka nezakonita mahinacija kao što ti kažeš.“

„Ako to stvarno želiš da znaš, treba otvoreno da pitaš svog oca“, rekao sam. „Ali Jukiko, jedno mogu zasigurno da tvrdim: pod kapom nebeskom ne postoje deonice koje zagantovano donose profit. Deonice koje zagantovano donose profit mogu proisteći jedino iz nezakonite trgovine. Moj otac je sve do penzionisanja, skoro četrdeset godina radio kao službenik posredničkog preduzeća. Radio je naporno, od jutra do mraka. Sve što nam je ostalo posle njegove smrti, bila je jedna bedna kućica. Verovatno nije bio sposoban čovek. Svake večeri moja majka se grbila nad kućnim računima i očajavala zbog jedne ili dve stotine jena koji se nisu uklapali u zbir. Shvataš li u kakvoj sam kući odrastao? A ti kažeš da si skupila samo osam miliona jena. Ali, Jukiko, to je pravi novac. Ne onaj papirni iz igre „monopol“. Obični ljudi, koji se svakog dana u krcatom vozu klate do posla i crnče cele godine uz onolike prekovremene sate, teško mogu da zarade osam miliona jena. I ja sam vodio takav život osam godina, i naravno, ni pod razno nisam mogao da zaradim toliki novac. O tome sam mogao samo da sanjam. Ti očigledno ne možeš da zamisliš kakav je to život.“

Jukiko nije progovarala. Čvrsto stisnutih usana, piljila je u svoj tanjir na stolu. Shvativši da sam povisio ton, spustio sam glas.

„Možeš hladno da kažeš da bi se za pola meseca uloženi novac udvostručio. Osam miliona jena bi se pretvorilo u šesnaest. Ali ima nečeg pogrešnog u takvom pogledu na stvari. A mic po mic, nesvesno bivam uvučen u taj pogrešan način razmišljanja. Možda sam mu i sam doprineo. U poslednje vreme zaista počinjem da se osećam šuplje.“

Jukiko me je gledala preko stola. Ja sam začutao i nastavio s jelom. Osećao sam kako me iznutra nešto potresa. Uznemirenje ili ljutnja, nisam bio siguran. Ma šta da je bilo. te drhtaje nikako nisam mogao da zaustavim.

„Izvini. Nisam imala nameru da se trpam gde mi nije mesto“, rekla je Jukiko mirnim glasom posle duge pauze.

„Sve je u redu. Nisi ti kriva. Ne krivim ja nikoga“, rekao sam.

„Odmah ću ih pozvati telefonom i prodati sve deonice koje sam kupila, do poslednje. Samo nemoj više da se ljutiš“

„Ne ljutim se.“

Ćutke smo nastavili da jedemo.

„Je li, zar nemaš nešto da mi kažeš?“, rekla je Jukiko, gledajući pravo u mene. „Ako ti nešto leži na srcu, slobodno mi reci. Pa čak i ako je to nešto što je teško reći. Ako išta mogu da pomognem, daću sve od sebe. Ja sam samo obična žena i ne razumem se ni u šta, pa ni u vođenje posla. Ali nikako ne želim da budeš nesrećan. Ne želim da vidim taj mučan izraz na tvom licu. Ima li nečega u tvom životu što ti smeta?“

Odmahnuo sam glavom. „Nema. Volim svoj posao i mislim da je vredan truda. Naravno, volim tebe. Radi se samo o tome da ponekad ne mogu da radim stvari onako kao što to čini tvoj otac. Nemam ništa lično protiv njega i zahvalan sam mu na pažnji. Zato se ne ljutim. Ja samo ponekad nisam u stanju da razlučim ko sam. Prestajem da budem siguran da je ono što radim zaista ispravno, i zato sam zbunjen. Nisam ljut.“

„Ali ipak izgledaš ljutito.“

Uzdahnuo sam.

„A i sve vreme tako uzdišeš“, rekla je Jukiko. „U svakom slučaju, nešto te muči u poslednje vreme. Često si zamišljen.“

Nije skidala pogled s mog lica.

„Nešto ti je svakako na pameti“, rekla je. „A ja ne znam šta. Volela bih da ti pomognem.“

Odjednom me je spopao snažan poriv da spustim sve karte na sto. Razmišljao sam koliko bi mi bilo lakše kad bih Jukiko ispričao sve što mi leži na srcu, od početka do kraja. Više ne bih morao ništa da krijem. Ne bi više bilo potrebe da glumim, niti da lažem. *Znaš Jukiko, postoji još jedna žena koju volim i koju nikako ne mogu da zaboravim. Mnogo puta sam se obuzdavao, da bih sačuvao ovaj život koji imam sa tobom i našom decom. Ali više ne mogu. Više ne mogu da se obuzdavam. Kad se sledeći put pojavi, ja ću spavati s njom, makar mi to bilo poslednje. Više stvarno ne mogu da izdržim. Na nju mislim kad se samozadovoljavam. Na nju mislim i kad s tobom vodim ljubav.*

Ipak, nisam ništa rekao. Ne bi imalo svrhe da Jukiko sve to priznam. To bi nam oboma samo donelo patnju.

Posle ručka sam se vratio u kancelariju da nastavim da radim. Ali, na to više nisam mogao da usredsredim misli. Osećao sam se grozno zbog toga što sam u srdžbi svašta rekao Jukiko. Ono što sam rekao verovatno jeste bilo tačno, ali takve stvari može da govori neko drugi, ko zavređuje više poštovanja nego ja. Lagao sam Jukiko i viđao se sa Šimamoto njoj iza leđa.

Nisam imao nikakva prava da sa Jukiko razgovaram onako s visine. Ona se ozbiljno trudila da misli na mene. To je činila veoma jasno i dosledno. A da li je u mom načinu života bilo ikakve istinske doslednosti i ubeđenja? Razmišljajući o tim stvarima, izgubio sam volju da išta uradim.

Digao sam noge na sto, i s olovkom u ruci ravnodušno gledao kroz prozor. Napolju se pružao pogled na park. Vreme je bilo lepo i u parku se moglo videti nekoliko roditelja sa decom. Deca su se igrala u pesku i na toboganu, a majke su se skupile i pričale o svakodnevnim stvarima bacajući pogled na njih. Dečica, razigrana u parku, podsetila su me na moje kćerke. Strašno sam pozeleo da ih vidim i da, kao i uvek, idem ulicom noseći po jednu od njih u rukama. Hteo sam da osetim toplotu njihovih tela. Ali, razmišljajući tako o kćerkama, setio sam se Šimamoto. I njenih blago rastavljenih usana. Njen lik je istisnuo lica mojih kćerki. I više, osim na nju, ni na šta drugo nisam mogao da mislim.

Izašao sam iz kancelarije, pošao ulicom Aojama i seo u kafe u kome sam se često nalazio sa Šimamoto da popijem kafu. Čitao sam knjigu, a kad mi je to dojadilo, mislio sam na nju. Prisećao sam se delova razgovora koje smo vodili u tom kafeu. Setio sam se kako je izvadila svoj sejlem iz tašne i kako sam joj zapalio cigaretu. Kako je nehajno sklanjala kosu s lica i smešila se nagnuvši blago glavu pri tom. Ali, ubrzo mi je dosadilo da tako sedim sam, pa odlučih da prošetam do Šibuje. Voleo sam da hodam ulicama, razgledam zgrade i radnje i da posmatram šta ljudi rade. Sviđao mi se osećaj koji sam imao dok sam se peške kretao gradom. Ali sada, sve oko mene je izgledalo turobno i prazno. Svaka građevina kao da se urušavala, svako drvo u drvoredu gubilo boju, a svi ljudi kao da su bili lišeni osećanja i živopisnih snova.

Ušao sam u jedan prilično neposećen bioskop i zagledao se u platno. Kad se film završio, izašao sam na ulicu koja je već utonula u sumrak, ugledao jedan restoran i ušao unutra da nešto pojedem. Ispred vozne stanice Šibuja bila je gužva od ljudi koji su se kućama vraćali s posla. Kao ubrzani film, vozovi su nailazili jedan za drugim i u sebe usisavali ljude sa perona. Baš ovde negde, odjednom se setih, pre gotovo deset godina ugledao sam Šimamoto. Tada sam imao dvadeset osam, i još uvek nisam bio oženjen. A Šimamoto je još uvek hramala. Nosila je crveni kaput i velike naočare za sunce. Odavde je pešice otišla do Aojame. Sada mi je to delovalo kao da se desilo u nekoj davnoj prošlosti.

U mom sećanju nizali su se prizori koje sam tad video. Gužve uoči novogodišnjih praznika, njenog hoda, svakog ugla iza koga smo skrenuli, oblačnog neba, papirne kese iz robne kuće u njenoj ruci, netaknute šolje kafe i božićnih pesama. I ponovo sam očajavao što joj nisam jednostavno prišao. Tada me ništa nije vezivalo, ničega nisam morao da se odričem. Mogao sam tog trena da je čvrsto zagrlim i s njom zajedno nekud odem. I ma u kakvoj situaciji da se tada nalazila, bili bismo u stanju da uložimo sav svoj napor da je prevaziđemo. Ali, za svagda sam izgubio tu priliku onda kada me je onaj čudni čovek zgrabio za lakat, a Šimamoto ušla u taksu i nekud nestala.

Ušao sam u prepuni večernji metro i vratio se u Aojamu. Vreme se bilo iznenada pokvarilo još dok sam bio u bioskopu, i na nebu su se navukli teški oblaci, puni vlage. Izgledalo je da će svakog časa početi kiša. Kišobran nisam bio poneo, a na sebi sam imao jedriličarsku jaknu, farmerice i patike koje sam obukao još tog jutra kada sam pošao na bazen. Trebalo je da se, kao i uvek, vratim kući i presvučem u odelo. Ma, nema veze, pomislio sam. Neće biti ništa strašno ako se i ja jednom pojavim u baru bez odela i kravate.

U sedam je kiša već bila počela. Delovalo je da ta tiha jesenja kiša neće skoro stati. Kao i uvek, najpre sam otišao u svoj bar, i izvesno vreme pratio da li gosti pristižu. Zahvaljujući detaljno razrađenim projektima i mom stalnom prisustvu za vreme radova na renoviranju, svaki detalj bio je izveden po mojoj zamisli. Postao je mnogo funkcionalniji, i mnogo opušteniji. Osvetljenje je bilo mekše, a muzika intimnija. U dnu obnovljenog bara napravio sam izdvojenu kuhinju i zaposlio profesionalnog kuvara. Jelovnik sam ispunio jednostavnim, a ipak detaljno osmišljenim jelima. Moj osnovni princip je bio služiti jela bez ikakvih suvišnih priloga, ona koja obični ljudi ne mogu da naprave. To su morala biti jednostavna jela – ipak su to bila predjela koja se služe uz piće. Jelovnik se u potpunosti menjao svakog meseca. Nije bilo lako pronaći kuvara koji je mogao da pravi jela u skladu s mojim zahtevima. A i kad sam uspeo da ga pronađem, morao sam debelo da ga platim. Mnogo više nego što sam planirao. Ali, on je vredno zarađivao svoju platu, a ja sam bio zadovoljan rezultatima. I gosti su delovali veoma zadovoljno.

Posle devet pozajmio sam kišobran iz bara i zaputio se ka „Robin’s Nestu“. U pola deset, stigla je Šimamoto. Začudo, uvek je dolazila u tihe kišne večeri.

Šimamoto je bila ogrnuta širokom teget jaknom, i na sebi je imala belu haljinu. Za kragnu joj je bio zakačen maleni srebrni broš u obliku ribe. Njena bela haljina bila je sasvim jednostavna, bez ikakvih ukrasa, ali je na njoj izgledala prvoklasno. Delovala je kao da je malo preplanula od našeg poslednjeg susreta.

„Mislio sam da više nikad nećeš doći“, rekao sam.

„Kad god me vidiš, uvek mi kažeš isto“, rekla je, nasmejavši se. Kao i uvek, Šimamoto je sela na barsku stolicu do mene i spustila obe ruke na šank. „Pa lepo sam ti ostavila poruku da neću moći izvesno vreme da dolazim.“

„Onaj ko čeka ne može da izmeri dužinu tih reči, tog *izvesnog vremena*“, rekao sam.

„Te reči su možda nekad neophodne. Ima situacija u kojima ne možeš da upotrebiš nikakve druge reči osim tih“, rekla je.

„A i *možda* je reč koju je teško izmeriti.“

„U pravu si“, rekla je sa onim svojim laganim osmehom na licu, poput nežnog povetarca koji je dunuo s nekog dalekog mesta. „Stvarno je tako. Izvini. Nije da se pravdam, ali nisam imala izbora. To su bile jedine reči koje sam mogla da upotrebim.“

„Nemaš za šta da mi se izvinjavaš. Kao što sam ti već rekao, ovo je bar, a ti si gost. Možeš da dolaziš ovamo kad hoćeš. Na to sam navikao. Nemoj da se obazireš, ja to samo pričam sam sa sobom.“

Pozvala je barmena i poručila koktel. A onda stala da me zagleda, onako ispitivački. „Danas si, za promenu, prilično sportski obučen.“

„Jutros sam ovako krenuo na bazen. Posle nisam imao vremena da se presvučem“, rekao sam. „Ali, nije to loše, s vremena na vreme. Osećam se kao da sam ponovo svoj.“

„Izgledaš mlađe. Ne bi se reklo da imaš trideset sedam godina.“

„Ni tebi se ne bi reklo da imaš trideset sedam.“

„Ali ne izgledam ni kao da mi je dvanaest.“

„Ne“, rekao sam.

Stigao je koktel i ona je otpila gutljaj. A onda je zatvorila oči, kao da osluškuje nešto jedva čujno. Na njenim sklopljenim kapcima, kao i uvek, mogao sam da vidim one tanane linije.

„Znaš, Hađime, puno sam razmišljala o ovom koktelu iz tvog bara. Baš mi se pio. Ma gde išla, kokteli su drugačiji nego ovde.“

„Bila si negde daleko?“

„Zašto tako misliš?“ uzvratila je Šimamoto pitanjem.

„Tako mi izgledaš“, rekao sam. „Tako mi mirišeš. Baš kao da si dugo bila negde daleko.“

Podigla je glavu i pogledala u mene. A onda klimnula glavom. „Hađime, dugo sam...“, počela je, pa začutala, kao da se nečeg odjednom setila. Posmatrao sam je dok je negde u sebi tražila reči. Ali, izgledalo je da ih nije našla. Ugrizla se za usnu, pa se opet osmehnula. „Izvini, stvarno. Trebalo je barem da ti se javim. Ali, htela sam neke stvari da ostavim netaknute. Da ih sačuvam onakvim kakve jesu. Ili dolazim ovamo ili ne dolazim. Kad dolazim, tu sam. Kad ne dolazim... Ja sam negde drugde.“

„Nema sredine?“

„Nema sredine“, rekla je. „Jer tu ne postoje stvari koje su negde na sredini.“

„Na mestima na kojima ne postoje stvari koje su negde na sredini, nema ni sredine“, rekao sam.

„Tako je.“

„Kao što na mestima na kojima ne postoji pas, nema ni kućice za pse?“

„Baš tako“, rekla je Šimamoto, i čudno me pogledala. „Imaš baš čudan smisao za humor.“

Džez trio je po starom običaju svirao *Star-Crossed Lovers*. Neko vreme smo ćutali i slušali pesmu.

„Mogu li nešto da te pitam?“

„Samo izvoli“, rekao sam.

„Ima li ova pesma neke veze s tobom?“ pitala me je. „Imam osećaj da je odsviraju svaki put kad si ti tu. Je li to po nekom ovdašnjem pravilu?“

„Ne. Samo hoće da mi učine. Znaju da volim tu pesmu, pa je sviraju kad god sam tu.“

„Stvarno je lepa.“

Klimnuo sam glavom. „Predivna pesma. I ne samo to. Veoma je slojevita, a to shvatiš tek kad je odslušaš više puta. Nju ne može da odsvira makar

ko“, rekao sam. „To je stara pesma Djuka Elingtona i Bilija Strejhorna. Čini mi se, iz 1957. godine.“

„Star-Crossed Lovers“, rekla je Šimamoto. „Šta to znači?“

„Ljubavnici rođeni pod nesrećnom zvezdom. Nesrećni ljubavnici. U engleskom jeziku postoji ta reč. Radi se o Romeu i Juliji. Elington i Strejhorn su je napisali za nastup na Šekspirovom festivalu u Ontariju. U prvobitnoj izvedbi, alt saksofon Džonija Hodžisa je igrao ulogu Julije, a tenor saksofon Pola Gonzalvesa ulogu Romea.“

„Ljubavnici rođeni pod nesrećnom zvezdom“, rekla je Šimamoto. „Kao da je napisana za nas dvoje.“

„Jesmo li mi ljubavnici?“

„Ti misliš da nismo?“

Gledao sam u njeno lice. Na njemu nije bilo osmeha. U njenim zenicama se mogao videti samo slabašan sjaj.

„Šimamoto, ja ne znam ništa o tebi kakva si danas“, rekao sam. „Kad god ti pogledam u oči, pomislim: *Ja ne znam ama baš ništa o tebi*. Ono malo što znam jeste kakva si bila kad si imala dvanaest godina. Znam samo onu Šimamoto koja je živela u susedstvu i išla sa mnom u isti razred. A to je bilo pre dvadeset pet godina. U modi je bio tvist, a ulicama su išli tramvaji. Tad nije bilo ni kaseta, ni tampona, ni brzih vozova, ni dijetalne hrane. To je davna prošlost. O tebi ne znam gotovo ništa više od onog što sam znao tada.“

„To piše u mojim očima? Da ne znaš ništa o meni?“

„U tvojim očima ne piše ništa“, rekao sam. „To piše u mojim očima. Ovako: *Ne znam ništa o tebi*. U tvojim očima vidim samo odraz.“

„Hađime“, rekla je Šimamoto. „Stvarno nije lepo od mene što ti ništa ne govorim. Stvarno znam da je tako. Ali, ja tu ne mogu ništa. To nije do mene. Zato mi ništa više ne govori.“

„Kao što sam ti malopre rekao, to ja samo pričam sam sa sobom. Ne obaziri se.“

Uhvatila se za kragnu svoje jakne i dugo prstom gladila broš u obliku ribe na njoj. Bez reči je slušala nastup džez benda. Kad su završili pesmu, zapljeskala je rukama i otpila gutljaj koktela. Ispustivši dugačak uzdah, pogledala je u mene.

„Nije me bilo barem šest meseci“, rekla je. „Ali mislim da ću izvesno vreme možda moći da dolazim.“

„Magične reči“, rekao sam.

„Magične reči?“, rekla je Šimamoto.

„Možda i izvesno vreme“, rekoše.

Šimamoto se osmehula i pogledala u mene. Onda je izvadila cigaretu iz svoje tašnice i pripalila je upaljačem.

„Kad te gledam, ponekad imam osećaj kao da gledam u neku daleku zvezdu“, rekao sam. „Neku stvarno blistavu. Ali njena svetlost potiče od pre nekoliko desetina hiljada godina. To je možda svetlost nebeskog tela koje više ne postoji. Samo što ponekad izgleda stvarnije od bilo čega drugog.“

Šimamoto je ćutala.

„Ti si tu“, rekao sam. „Izgleda kao da si tu. Ali tebe tu možda u stvari nema. Tu je možda samo nešto što podseća na tvoju senku. Prava ti možda je na nekom drugom mestu. Ili si možda još odavno nestala. Ja to ponekad ne mogu da razlučim. I kad ispružim ruke da proverim, ti se uvek sakriješ iza nekog 'možda' i 'izvesnog vremena'. Dokle li će to biti tako?“

„Verovatno samo za sada“, rekla je.

„Baš imaš čudan smisao za humor“, rekao sam i nasmejao se.

I Šimamoto se nasmejala. Kao kada se posle kiše oblaci nečujno razidu i razliju se prvi zraci sunca – takav je to osmeh bio. U uglovima njenih očiju pojavile su se tople, majušne bore, kao da mi obećavaju nešto lepo.

„Hađime, imam jedan poklon za tebe.“

Dodala mi je poklon umotan u lep ukrasni papir, vezan crvenom mašnom.

„Ovo izgleda kao ploča“, rekao sam odmeravajući njegovu težinu.

„Ploča Neta Kinga Kola. Ona koju smo nekad stalno slušali zajedno. Budi sećanja, zar ne? Dajem je tebi.“

„Hvala ti. Nećeš je više? To ti je uspomena na oca.“

„Sve je u redu, ja ih imam još. Ova je za tebe.“

Gledao sam u tu upakovanu i mašnom uvezanu ploču. Utom, žamor ljudi i svirka džez benda počеше da se udaljavaju, kao da ih odvlači morski talas. Ostali smo samo Šimamoto i ja. Sve drugo bilo je puko priviđenje, nepovezano i suvišno. Bile su to samo kulise od papijemašea među kojima smo postojali samo ona i ja.

„Šimamoto, hoćeš li da odemo negde i preslušamo ovo zajedno?“

„To bi stvarno bilo divno“, rekla je.

„U Hakoneu imam malu vikendicu. Sada tamo nema nikog, a imam muzički uređaj. U ovo doba noći, ako nagazim na gas, mogli bismo da stignemo za sat i po.“

Šimamoto je pogledala na sat. Onda u mene. „Krenuli bismo sada?“

„Da“, rekao sam.

Malo je stisla oči i pogledala me kao da gleda u nešto sasvim udaljeno. „Već je prošlo deset. Ako sad krenemo u Hakone, vratićemo se veoma kasno. To ti neće smetati?“

„Ne. A tebi?“

Još jednom je pogledala na sat. A onda zatvorila oči i žmurila desetak sekundi. Kad ih je otvorila, na licu je imala nekakav sasvim novi izraz. Kao da je u međuvremenu nekud otišla, nešto tamo ostavila i vratila se.

„U redu je. Idemo“, rekla je.

Pozvao sam svog zaposlenog koji je obavljao dužnost menadžera i rekao mu da se te večeri više neću vraćati i da se postara za sve što treba – da zaključa kasu, sredi uplatnice i pazar deponuje u sef banke preko noći. Otišao sam pešice do podzemne garaže svoje zgrade i izvezao BMW. Onda sam sa obližnje javne govornice telefonirao svojoj ženi i rekao joj da idem do Hakonea.

„U ovo doba?“ iznenađeno je rekla. „Zašto moraš sada do Hakonea?“

„Hteo bih o nečemu da razmislim.“

„Znači, večeras ne dolaziš kući?“

„Verovatno ne.“

„Slušaj“, rekla je moja žena. „Izvini za ono danas. Mnogo sam razmišljala i shvatila da nije trebalo to da uradim. Bio si u pravu za sve što si rekao. Otarasila sam se svih deonica. Zato dođi, molim te.“

„Jukiko, ne ljutim se na tebe. Uopšte se ne ljutim. Nemoj da brineš zbog onoga što je bilo. Samo želim da razmislim o koječemu. Daj mi jednu noć za to.“

Izvesno vreme je ćutala. „U redu“, rekla je. Glas joj je zvučao strahovito umorno. „Nema problema. Samo ti idi u Hakone. Pazi kako voziš. Pada kiša.“

„Paziću.“

„Ima mnogo toga što ne razumem“, rekla je moja žena. „Jesam li ti ja na smetnji?“

„Uopšte mi nisi na smetnji“, rekao sam. „Ti mi ne predstavljaš nikakav problem, niti si izašta ti kriva. Ako iko ima problema, to sam ja. Zato se ne obaziri na to. Samo hoću malo da razmislim.“

Spustio sam slušalicu i odvezao se do kluba. Jukiko je verovatno ceo dan razmišljala o našem razgovoru za ručkom. Razmišljala je o onome što sam joj rekao, i o onome što je sama rekla. To se čulo u njenom glasu, onako

umornom i zbunjenom. To me je pogodilo. Kiša je još uvek pljuštala. Smestio sam Šimamoto u auto.

„Ne moraš nikome da se javiš?“ pitao sam Šimamoto.

Ćutke je odmahнула glavom. I, priljubivši lice uz prozor, kao onda, kada smo se vraćali sa aerodroma Haneda, zagledala se napolje.

Put do Hakonea bio je prazan. Sišao sam sa autoputa Tomei kod Acugija, i putem Acugi-Odavara, vozio pravo do Odavare. Igla na brzinomeru je poigravala između 130 i 110 kilometara na sat. S vremena na vreme kiša je lila kao iz kabla, ali sam taj put odlično poznao. Znao sam svaku njegovu krivinu i uspon. Otkad smo izašli na autoput, Šimamoto i ja gotovo da nismo razmenili ni reč. Slušajući utišan Mocartov kvartet, skoncentrisao sam se na vožnju. Zadubljena u svoje misli ona je neprestano gledala kroz prozor. Povremeno bi se okrenula ka meni i zagledala u moj profil. Usta su mi se sušila dok sam osećao taj pogled na sebi. Samo sam gutao pljuvačku, pokušavajući da se smirim.

„Hađime“, rekla je. Bili smo negde u blizini Kouzua. „Osim u svom baru, džez ne slušaš baš preterano?“

„Tako je, ne preterano. Uglavnom slušam klasičnu muziku.“

„Zašto?“

„Možda zato što sam džez muziku počeo da poistovećujem s poslom. Kad izađem iz svog kluba, uvek mi se sluša nešto drugo. Osim klasike slušam i rok, ali džez skoro nikad.“

„Kakvu muziku sluša tvoja supruga?“

„Ona sama baš i ne sluša često muziku. Kad ja nešto slušam, ona mi se priključi. Ali, sama gotovo nikad ne pušta ploče. Mislim da i ne zna kako se to radi.“

Pružila je ruku do kutije sa kasetama, iz nje uzela nekoliko i razgledala ih. Među njima je bila i kasetna sa dečijim pesmama koje deca i ja često slušamo i pevamo zajedno na putu od kuće do obdaništa. „Psić policajčić“, „Tulipan“, i slične. Izvesno vreme Šimamoto je posmatrala etiketu sa likom Snupija na toj kaseti, kao da je u pitanju nešto potpuno nesvakidašnje.

Onda se ponovo zagledala u moj profil. „Hađime“, rekla je ubrzo potom. „Kad te odavde posmatram kako voziš, dođe mi da zgrabim volan i cinnem ga u stranu. Izginuli bismo, zar ne?“

„Sasvim sigurno. Idem 130 na sat.“

„Ne bi voleo da umreš ovde sa mnom?“

„Ima i malo lepših načina da se umre“, rekao sam, nasmejavši se. „Osim toga, ploču još nismo ni odslušali. A zato smo tu, zar ne?“

„Ne brini. Ne bih uradila takvo nešto“, rekla je. „Samo mi to padne na pamet. Ponekad.“

Tek je bio početak oktobra, ali su noći u Hakoneu bile prilično sveže. Kad smo stigli u vikendicu, upalio sam svetlo i uključio gasnu grejalicu u devnoj sobi. Iz vitrine sam izvadio brendi i čašice. Posle nekog vremena soba se zagrejala, a nas dvoje smo, kao nekad, seli jedno pored drugog na sofu i stavili ploču Neta Kinga Kola na gramofon. Crveni odsjaj grejalice presijavao se u čašicama za brendi. Šimamoto je sedela na sofi podvijenih nogu. Jednu ruku je spustila na naslon, a drugu u krilo. Baš kao nekad. U tim danima ona verovatno nije volela da gleda svoje noge, pa joj je ta navika ostala i sada, kad joj je noga već bila izlečena. Net King Kol je pevao *South of the Border*. Godinama je nisam bio čuo.

„Kad sam kao dete slušao ovu pesmu, uvek sam se pitao šta li se to nalazi južno od granice“, rekao sam.

„I ja“, rekla je Šimamoto. „Kad sam porasla i pročitala reči te pesme na engleskom, strašno sam se razočarala. Obična pesma o Meksiku. A ja sam mislila da se bog zna šta nalazi južno od granice.“

„Šta na primer?“

Šimamoto je rukama sklonila kosu i blago je skupila pozadi. „Ne znam. Nešto prelepo, veliko i meko.“

„Nešto prelepo, veliko i meko“, rekao sam. „Nešto jestivo?“

Šimamoto se nasmejala. Ukazao se niz njenih belih zuba.

„Verovatno ne.“

„Nešto opipljivo?“

„Možda.“

„Baš je mnogo tih *možda*“, rekao sam.

„Ta zemlja ih je prepuna“, rekla je.

Ispružio sam ruku i dotakao njene prste na naslonu sofe. To je bio prvi dodir posle toliko dugo vremena. Od onog leta od aerodroma Komacu do Hanede. Kad sam joj dodirnuo prste, malo je podigla glavu i pogledala me. A onda je ponovo spustila pogled.

„Južno od granice, zapadno od sunca“, rekla je.

„Šta ti je sad to: zapadno od sunca?“

„Postoji to mesto“, rekla je. „Jesi li nekad čuo za bolest 'histerija siberijana'?“

„Ne.“

„Davno sam negde čitala o tome. Možda dok sam još išla u nižu srednju. U nekoj knjizi, ne mogu da se setim u kojoj... U svakom slučaju, to je bolest koja pogađa seljake u Sibiru. Zamisli sad: ti si seljak i živiš sasvim sam u sibirskoj stepi. I svaki bogovetni dan obrađuješ polja. Nema nigde ničeg, dokle god ti se pogled pruža. Na severu – severni horizont, na istoku – istočni horizont, na jugu – južni, a na zapadu – zapadni. I to je sve. Kad sunce ujutru izađe na istoku, ti ideš u polje i radiš; kad ti dođe tačno iznad glave predahneš da ručaš, a kad utone na zapadu, ti ideš kući na spavanje.“

„Nema baš mnogo dodirnih tačaka sa životom vlasnika bara na Aojami.“

„Da, stvarno“, rekla je Šimamoto i nasmešila se, a onda sasvim blago nakrivila glavu. „Sasvim drugačiji život. I tako iz godine u godinu, svaki dan.“

„Ali zimi se u Sibiru ne mogu obrađivati polja.“

„Zimi se, naravno, odmara“, rekla je Šimamoto. „Zimi je u kući i tamo obavlja kućne poslove. Kad dođe proleće, izađe napolje i radi u polju. Sad zamisli da si ti taj seljak.“

„Zamišljam“, rekao sam.

„A onda, jednog dana, u tebi se nešto ugasi.“

„Šta se ugasi?“

Zatresla je glavom. „Ne znam. Nešto. Gledajući tako iz dana u dan kako sunce izlazi na istoku, prelazi čitavo nebo i zalazi na zapadu, u tebi nešto jednostavno pukne i ugasi se. Onda baciš plug na zemlju i bez razmišljanja samo kreneš ka zapadu. Ideš zapadno od sunca. Hodaš tako danima kao omađijan, bez hrane, bez vode i na kraju se srušiš na zemlju i umreš. To je histerija siberijana.“

Pred očima mi je bio sibirski seljak koji je ničice pao na zemlju i umire.

„A šta se nalazi zapadno od sunca?“ pitao sam.

Ona je odmahнула glavom. „Ja to ne znam. Tamo možda nema ničeg. A možda i postoji *nešto*. U svakom slučaju, to nije mesto kao ono 'južno od granice'.“

Net King Kol je pevao *Pretend*, a Šimamoto ga je pratila tihim glasom, baš kao nekad:

Pritend jur hepi ven jur bluuu

Itiznt veri haaard tu duuu.

„Šimamoto“, rekao sam. „Kad si otišla, neprestano sam mislio na tebe. Skoro pola godine. Mislio sam na tebe skoro šest meseci, svakog dana, od jutra do mraka. Pokušao sam da te izbacim iz glave, ali mi to nikako nije polazilo za rukom. Na kraju sam shvatio da ne želim da ikud odeš. Da ne mogu bez tebe. Da ne želim više nikad da te izgubim. Nikad više ne želim da čujem reči *izvesno vreme*. Ni *možda* ne mogu da podnesem. O tome sam razmišljao. Otići ćeš rekavši da *izvesno vreme* nećemo moći da se vidamo. Ali, ne zna se da li ćeš se ponovo pojaviti ili ne, niti kada će to biti. Nema nikakvog dokaza za to. Možda se nikad više ne vratiš, a ja skončam ne videvši te nikad više. To ne bih podneo. Sve oko mene bilo bi besmisleno.“

Bez reči, Šimamoto me je samo gledala. Na licu je i dalje imala onaj svoj slabašni osmeh. Onaj miran osmeh koji ništa ne može da poremeti, iz koga nisam mogao da razlučim šta ona stvarno oseća. Taj osmeh mi nije govorio ama baš ništa o svemu onom što je skriveno iza njega. S tim osmehom pred očima, činilo mi se kao da mi izmiču i sopstvena osećanja. Potpuno sam izgubio pojam o tome ko sam i kuda idem. Ali posle izvesnog vremena, uspeo sam da pronađem reči koje treba da izgovorim.

„Ja te volim. To je činjenica. Ništa ne može da promeni ono što osećam prema tebi“, rekao sam. „To je nešto posebno, što nikad više ne smem da izgubim. Više puta do sada sam te gubio. To nije smelo da se dogodi. To je bila greška. Nije trebalo da te izgubim. Shvatio sam to za tih nekoliko meseci. Shvatio sam da te volim i da ne mogu da podnesem da živim bez tebe. Ne želim da me ikada više napustiš.“

Kad sam završio, nije govorila ništa, samo je sklopila oči. Grejalica je gorela, a Net King Kol pevao stare pesme. Hteo sam još nešto da kažem, ali mi reči nisu dolazile.

„Hađime, slušaj me dobro“, rekla je posle duge pauze. „Ovo mi je vrlo važno, zato me saslušaj. Kao što sam ti već rekla, kod mene nema sredine. Kod mene ne postoje stvari koje su negde na sredini; kao što u tim stvarima koje su negde na sredini a kojih nema nema ni sredine. Dakle, ili ćeš me uzeti celu, onakvu kakva sam ili me nećeš uzeti uopšte. To je pravilo broj jedan. Ako ti ne smeta da nastavimo ovako kao do sada, onda ćemo to i moći. Ni sama ne znam dokle ćemo moći tako, ali ću učiniti sve što je u mojoj moći da se nastavi. Kad god budem mogla, dolaziću da se vidim s tobom. Trudim se koliko god mogu. Ali, kad ne budem mogla, neću

dolaziti. Ne mogu da dolazim kad god mi se prohte. To mora da ti bude jasno. Možda ti se to ne sviđa, ali ako želiš da me više nikad ne izgubiš, moraćeš da prihvatiš sve to. Celu mene, od početka do kraja. Sve što nosim sa sobom i u sebi. Možda ću i ja morati da uzmem celog tebe. Apsolutno celog. Razumeš li to? Shvataš li šta ti govorim?“

„Veoma dobro“, rekao sam.

„Želiš li zaista da budeš sa mnom uprkos tome?“

„To sam već odlučio, Šimamoto“, rekao sam. „Razmišljao sam o tome bezbroj puta otkad si otišla. I tu odluku već doneo.“

„Ali Hađime, ti imaš suprugu i dve kćerke. Ti njih voliš, zar ne? Treba da ih sačuvaš.“

„Ja njih volim. Mnogo ih volim. I veoma mnogo vodim računa o njima. Tu si potpuno u pravu. Ali, shvatio sam – to nije dovoljno. Imam i porodicu i posao. Ni na jedno ni na drugo se ne žalim, i mislim da mi je do sada dobro išlo na oba polja. Može se reći da sam srećan. Ali, to mi nije dovoljno. Ja to znam. Spoznao sam to pre godinu dana, kada sam te ponovo sreo. Znaš, Šimamoto, moj najveći problem je to što mi nešto nedostaje. U sebi i u svom životu imam jednu veliku prazninu. Nešto što sam izgubio. A taj deo mene je stalno gladan, stalno neutažen. Tu prazninu ne mogu da popune ni moja žena, ni moja deca. Od svih ljudi na svetu, samo ti to možeš. Kada sam s tobom, osećam da je ta praznina popunjena. I tek sada, kada je ta praznina popunjena, shvatam koliko sam bio gladan i žedan sve ove godine. Ne mogu nazad u taj svet.“

Šimamoto je obavila svoje ruke oko mene, prislonila se uz mene i spustila glavu na moje rame. Osećao sam mekoću njenog tela, toplo priljubljenog uz moje.

„I ja volim tebe, Hađime. U životu nisam volela nikog osim tebe. Mislim da ni sam ne znaš koliko te volim. Volim te sve ove godine, od moje dvanaeste. U čijem god naručju da sam bila, samo sam na tebe mislila. I baš zbog toga nisam htela da se vidim s tobom. Imala sam osećaj da neću moći da se oduprem ako se sretnemo. Htela sam samo da te vidim i da se okrenem i odem. Ali, kad sam te ugledala, morala sam da ti se javim“, rekla je Šimamoto, glave naslonjene na moje rame. „Od svoje dvanaeste želim da budem u tvom zagrljaju. Ti to verovatno nisi znao.“

„Nisam znao“, rekao sam.

„Od svoje dvanaeste želim da naga vodim ljubav s tobom. Ni to verovatno nisi znao.“

Čvrsto sam je zagrlio i poljubio. Zatvorila je oči, ne pomerivši se u mom zagrljaju. Jezici su nam se prepleli i ja osetih otkucaje srca ispod njenih grudi. Snažne i tople otkucaje. Zatvorit; sam oči i mislio na njenu crvenu krv. Milovao sam njenu meku kosu i udisao njen miris. Njene ruke su lutale po mojim leđima, kao da nešto traže. Ploča se završila, disk se zaustavio, a ručka se vratila na svoje ležište. Ponovo smo bili obavijeni samo zvukom dobovanja kiše. Ubrzo potom, Šimamoto je otvorila oči i pogledala u mene. „Hađime“, rekla je tihim, šaputavim glasom. „Jesi li siguran da je ovo u redu? Stvarno ćeš me prihvatiti onakvu kakva sam? Jesi li siguran da želiš svega da se odrekneš zbog mene?“

Klimnuo sam glavom. „Siguran sam. Već sam odlučio.“

„Ali, da me nisi sreo, zar ne misliš da bi sada živeo svoj život u miru, bez ikakvih nezadovoljstava i sumnji?“

„Možda bi bilo tako. Ali, ja jesam tebe sreo, i to se ne može promeniti“, rekao sam. „Kao što si i sama rekla, neke stvari se nikad ne vraćaju na staro. Mogu samo da idu napred. Šimamoto, hajde da odemo nekud, bilo kud, samo nas dvoje, i da počnemo ispočetka.“

„Hađime“, rekla je Šimamoto. „Možeš li da skineš odeću da te vidim nagog?“

„Da se ja skinem?“

„Da. Prvo ti skini svu odeću. Prvo ću ja tebe da gledam nagog. Smeta li ti?“

„Ne. Ako tako hoćeš, uradiću to“, rekao sam. Svlačio sam se ispred grejalice. Skinuo sam jedriličarsku jaknu, polo majicu, farmerice, čarape, potkošulju i donji veš. Šimamoto mi je tražila da kleknem na pod. Moj penis je bio već otvrdnuo, u snažnoj erekciji, i bio me je stid zbog toga. Malo se odmakla, ne skidajući pogled s mog tela. Još uvek je na sebi imala čak i jaknu.

„Stvarno mi je čudno što sam samo ja go“, rekao sam kroz smeh.

„Divno je, Hađime“, rekla je Šimamoto. Onda mi je prišla, uzevši moj penis u ruku i poljubila me. Stavila je ruku na moje grudi i dugo lizala moje bradavice, milujući moje stidne vlasi. Prislonila je uho uz moj pupak i ustima obujmila moje mošnice. Ljubila me je po celom telu. Ljubila mi je čak i tabane. Kao da joj je dragoceno vreme samo po sebi. Kao da je vreme bilo ono koga je mazila, ljubila i lizala.

„Nećeš da se skineš?“ pitao sam.

„Kasnije“, rekla je. „Želim da samo gledam tvoje telo i uživam ljubeći ga i dodirujući. Kad bih se ja svukla, ti bi odmah hteo da me dodiruješ, zar ne? Čak i kad bih ti rekla da to ne činiš, verovatno ne bi mogao da se strpiš.“

„Možda.“

„Ne želim da tako bude. Ne želim da se požurujem. Toliko nam je dugo trebalo samo da dođemo do ove tačke. Želim najpre da gledam tvoje telo ovim očima, da ga milujem ovim rukama i ližem ovim jezikom. Želim da sve probam, jedno po jedno, sasvim polako. Pre toga ne mogu da idem dalje. Molim te, Hađime, ako ti se nešto od onoga što uradim učini čudnim, nemoj da obraćaš pažnju. Meni je to potrebno. Ništa ne govori, samo me pusti.“

„Ne smeta mi. Slobodno radi ono što ti se sviđa. Samo mi je nekako čudno što me tako odmeravaš“, rekao sam.

„Ti si moj, zar ne?“

„Tako je.“

„Znači, nemaš čega da se stidiš.“

„Sigurno da je tako“, rekao sam. „Verovatno se samo još nisam navikao.“

„Samo se još malo strpi. Ovo je bio moj davnašnji san“, rekla je Šimamoto.

„Sanjala si o tome da gledaš moje telo? I da me ti obučena nagog gledaš i dodiruješ?“

„Da“, rekla je. „Odavno zamišljam kako izgleda tvoje nago telo. Kako izgleda tvoj ud, koliko je tvrd i koliko veliki.“

„Zašto si o tome razmišljala?“

„Zašto?“ pitala je. „Zašto me to pitaš? Zar ti nisam rekla da te volim? Šta je loše u tome što razmišljam o nagom telu voljenog muškarca? Zar ti nisi zamišljao mene nagu?“

„Rekao bih da jesam“, rekao sam.

„Zar nikad nisi masturbirao zamišljajući moje nago telo?“

„Jesam. Kad sam bio srednjoškolac“, rekao sam i onda se ispravio. „I ne samo tada. Desilo mi se i nedavno.“

„I ja sam radila isto – zamišljala sam tvoje telo. Znaš, i žene to čine“, rekla je.

Još jednom sam je zagrlio privukavši je k sebi i polako je poljubio. Njen jezik se zavukao duboko u moja usta. „Volim te, Šimamoto“, rekao sam.

„Volim te, Hađime“, rekla je ona. „Nikad nisam volela nikog osim tebe. Mogu li još malo da gledam tvoje telo?“

„Naravno“, rekao sam.

Nežno je rukom obujmila moj penis i testise. „Divno“, rekla je. „Volela bih da ih progutam.“

„To ne bi bilo baš dobro za mene“, rekao sam.

„Ali ja to želim“, rekla je. Kao da ih vaga, dugo, dugo je držala moje mošnice u udubljenju svog dlana. Prevlačila je jezikom preko mog penisa, sisala ga sasvim pažljivo, sasvim polako. Nakon toga, pogledala je u mene. „Hađime, mogu li prvi put da radim onako kako ja želim? Dozvoliceš mi?“

„Možeš. Uradi sve onako kako ti želiš“, rekao sam. „Samo nemoj stvarno da me progutaš.“

„Nemoj da se obazireš, uradiću nešto pomalo čudno. Malo me je stid, pa nemoj ništa da mi govoriš.“

„Ništa neću reći“, rekao sam.

Dok sam još klečao, levom rukom me je obgrlila oko struka. Onda je drugom rukom skinula svoje hulahopke i gaćice ispod haljine. Desnom rukom je uzela moj penis i mošnice, prevlačeći jezikom preko njih. Zatim je zavukla ruku ispod haljine. I tada, šišajući moj penis, počela je polako da pokreće ruku.

Nisam ništa izgovorio. Pretpostavio sam da ona to tako radi. Posmatrao sam njene usne i njen jezik, i lagane pokrete njene ruke ispod haljine. I setio se kako je bila ukočena i bleđa u onom iznajmljenom automobilu na parking u ispred kuglane. Još uvek sam se jasno sećao onoga što sam video u dubini njenih očiju. One sleđene, mrklo praznine u njenim zenicama, nalik na nekakav podzemni glečer. U njima je bila samo tišina, tako duboka da je u njoj tonuo svaki zvuk, da nikad više ne izbije na površinu. U tom ledenom prostoru, nije se čulo apsolutno ništa.

Tada sam po prvi put u životu gledao smrti u oči. Do tada mi se nikad nije desilo da mi neko blizak umre. Niti mi je ikad iko umirao pred očima. Do tada nisam imao jasnu predstavu šta je uopšte smrt sama po sebi. Ali u onom času, smrt je bila tu, preda mnom. Svega nekoliko centimetara udaljena od mog lica. Ovako smrt izgleda, mislio sam. I ti ćeš dođe stići jednog dana, govorila mi je. Svako će jednog dana pasti u tu večnu samoću usred mračnih dubina, usred mrtve tišine. Spopao me je takav strah da sam pomislio da ću se ugušiti. Ova crna rupa nema dna, mislio sam.

Gledao sam u tu mrzlu, mračnu dubinu u njenim očima i dozivao njeno ime. Šimamoto, viknuo sam nekoliko puta. Ali, moj glas je utonuo u beskrajno ništavilo. Ma koliko je dozivao, u njenim očima nije bilo ni

treptaja. Samo je disala, hućući onako čudno, poput vetra kroz pukotinu. Njeno ravnomerno disanje, govorilo mi je da je još uvek na ovom svetu. Ali u njenim se očima sve bilo ugasilo, kao da je prešlo na onaj svet.

Posmatrajući tu tminu u njenim očima i dozivajući njeno ime, savladao me je osećaj da i moje telo tamo biva odvučeno.

Kao da je vakuum usisao sav vazduh oko mene, onaj svet je vukao i moje telo. Još uvek sam se sećao koliko je stvarno za mene bilo postojanje te sile. Htela je mene.

Čvrsto sam sklopio oči. I razagnao ta sećanja iz glave.

Ispružio sam ruke i milovao njenu kosu. Dodirnuo sam njene uši i stavio joj ruku na čelo. Telo joj je bilo toplo i meko. Sisala je moj penis, kao da iz njega pokušava da isisa sam život. Njena ruka, kao da govori nekakvim jezikom pokreta, milovala je međunožje ispod haljine. Ubrzo potom, ejakulirao sam u njena usta, a ona je zatvorila oči, prestavši da pomera ruku. Progutala je sve do poslednje kapi mog semena.

„Izvini“, rekla je Šimamoto.

„Nemaš za šta da se izvinjavaš“, rekao sam.

„Htela sam da prvi put bude ovako“, rekla je. „Stid me je, ali ne bih mogla da se smirim da nisam prvo uradila ovo. Za nas je ovo kao nekakav ritualni obred. Shvataš li na šta mislim?“

Zagrlio sam je. I priljubio svoj obraz uz njen. Osećao sam njegovu stvarnu toplotu. Podigao sam joj kosu i poljubio uho. A onda se zagledao u njene oči. Mogao sam da vidim odraz sopstvenog lica u njenim zenicama. Duboko u njenim očima, u njihovoj večnoj dubini bez dna, postojao je izvor. A u njemu, slabašan sjaj. Svetlost života, osećao sam. Svetlost koja će se jednog dana možda ugasiti, ali koja je sada i te kako postojala. Ona mi se osmehnula. I, kao i uvek, sićušne bore ukazaše se u uglovima njenih očiju. Poljubio sam ih.

„Sad možeš da me svučješ. A onda slobodno radi šta ti se sviđa. Sada je red na tebe.“

„Može i ono uobičajeno, nadam se da ti to ne smeta. Baš i nemam bujnu maštu“, rekao sam.

„Može“, rekla je Šimamoto. „Volim i ja ono uobičajeno.“

Svukao sam joj haljinu i donji veš. Položio sam je na pod i ljubio je po celom telu. Posmatrao sam svaki delić njenog tela, dodirivao ga i ljubio. Hteo sam da sve proverim i zapamtim. Dugo sam bio zadubljen u to. Tolike godine su bile potrebne da konačno stignem dotle. Kao ni ona, nisam želeo

da žurim. Suzdržavao sam se dokle god sam mogao, i kad to više nisam bio u stanju, polako sam ušao u nju.

Zaspali smo pred zoru. Tu na podu smo vodili ljubav nekoliko puta. Vodili smo ljubav nežno, pa onda strastveno. Usred toga, jedanput dok sam bio u njoj, kao da je prepukla, počela je snažno da plače i da me udara pesnicama po leđima i ramenima. Ja sam je čvrsto zagrlio. Izgledalo je da će se Šimamoto, ako to ne učinim, rasuti u paramparčad. Dugo sam joj mazio leđa, kao da je tešim. Ljubio sam je u potiljak i provlačio prste kroz njenu kosu. Više to nije bila ona smirena, savršeno staložena Šimamoto. Ono što je tolike godine bilo čvrsto sleđeno u njenom srcu, malo-pomalo se topilo, izbijajući na površinu. Počeo sam da osećam njegov dah i daleke naznake njegovog postojanja. Čvrsto sam je zagrlio, puštajući njene drhtaje u sebe. Korak po korak, ona postaje moja, pomislio sam. Više se rastati ne mogu.

„Voleo bih da znam sve o tebi“, rekao sam ja Šimamoto. „Baš sve. I kako si do sad živela, i gde sada stanuješ, i šta radiš. Jesi li udata. Apsolutno sve, od početka do kraja. Više ne mogu da podnesem da od mene kriješ neku tajnu, ma šta to bilo.“

„Sutra“, rekla je Šimamoto. „Kad dođe jutro, ispričaću ti sve. Do tada me ništa ne pitaj. Danas neka ostane na ovome. Ako ti sad sve ispričam, više nikad nećeš biti ono što si bio.“

„Ionako više nikad neću biti isti, Šimamoto. Osim toga, možda ne postoji sutra. A ako sutrašnji dan ne postoji, skončaću ne saznajući šta ti je na duši“, rekao sam.

„Volela bih da ne postoji sutra“, rekla je Šimamoto. „Onda ti ne bi ništa saznao.“

Hteo sam nešto da zaustim, ali ona me je učutkala poljupcem.

„Volela bih da sutrašnji dan pojede crni strvinar“, rekla je Šimamoto. „Pitam se može li on to.“

„Može. Ima smisla. Crni strvinar se hrani umetnošću, pa i sutrašnjicom.“

„Čime se ono beše hrani običan orao lešinar?“

„Leševima anonimnih ljudi“, rekao sam. „Nema nikakve veze s crnim strvinarom.“

„Dakle, crni strvinari jedu umetnost i sutrašnjicu?“

„Tako je.“

„Divna kombinacija.“

„A za desert – katalog džepnih izdanja Ivanami Šotena.“

Šimamoto se nasmejala. „Elem, sutra“, rekla je.

Sutrašnji dan je, naravno, stigao. Ali, kad sam otvorio oči, bio sam sam. Kiša je bila potpuno prestala da pada, a kroz prozor spavaće sobe ulazila je prozirna i jarka jutarnja svetlost. Sat je pokazivao da je prošlo devet. U krevetu Šimamoto nije bilo. Jastuk je još uvek bio ugnut na mestu gde je bila njena glava. Ali, od nje ni traga. Ustao sam iz kreveta i pošao u dnevnu sobu da je tražim. Tražio sam je u kuhinji, pa provirio u dečiju sobu i u kupatilo. Nije je bilo. Nije bilo ni njene odeće, a i njene cipele su nestale sa ulaznih vrata. Udahnuo sam duboko, pokušavši da se vratim u stvarnost. Ali u toj stvarnosti bilo je nečeg nepoznatog i čudnog. Bila je to stvarnost drugačija od one koju sam zamišljao. Stvarnost kakve nije trebalo da bude.

Obukao sam se i izašao napolje. BMW je bio parkiran na istom mestu na kom sam ga ostavio prethodne noći. Možda se Šimamoto probudila rano ujutru i izašla da se prošeta. Obišao sam oko kuće, ne bih li je pronašao. Onda sam seo u auto i polako kružio okolnim ulicama. Izašao sam na glavni put i vozio sve do Mijašite. Ali od Šimamoto ni traga ni glasa. Vratio sam se u vikendicu, ali nje ni tamo nije bilo. Pomislivši da je možda ostavila nekakvu poruku, pretražio sam čitavu kuću. Ničega nije bilo. Nije bilo čak ni naznaka da je Šimamoto ikada bila tu.

Bez nje, kuća je bila pusta i zagušljiva. Vazduh je bio pun nekakvih hrapavih čestica koje su mi se lepile za grlo sa svakim udahom. Onda sam se setio ploče. Stare ploče Neta Kinga Kola koju mi je dala. Ali, ma koliko je tražio, nisam uspevao da je pronađem. Mora da ju je Šimamoto bila odnela sa sobom.

Šimamoto je ponovo nestala iz mog života. Ovoga puta, ne ostavivši za sobom ni jedno *možda*, niti ikakvo *izvesno vreme*.

U Tokio sam stigao tog dana nešto pre četiri. Pomislivši da će se Šimamoto možda kojim slučajem vratiti, čekao sam u vikendici u Hakoneu sve do ranog popodneva. Bilo mi je mučno da sedim skrštenih ruku, pa sam ubijao vreme čisteći kuhinju i sređujući odeću. Tišina je bila toliko teška da je i povremeno cvrkutanje ptica i brundanje automobila zvučalo nekako neprirodno i neskladno. Svaki zvuk oko mene kao da je bio iskrivljen ili pritisnut nekakvom snažnom silom. Usred svega toga, čekao sam da se nešto dogodi. *Nešto* bi moralo da se desi, mislio sam. Jer, ne može biti da će se stvari na ovome završiti.

Međutim, ništa se nije dogodilo. Šimamoto nije bila od onih koji se predomisle posle izvesnog vremena, kad već donesu neku odluku. Moram da se vratim u Tokio, mislio sam. Ako mi se Šimamoto bude slučajno javila – za šta su izgledi bili prilično slabi – verovatno će zvati na telefon u klubu. U svakom slučaju, više nije bilo nikakvog smisla da ostajem tu.

Sedeći za volanom, bezbroj puta sam morao da se prisilim da se skoncentrišem na vožnju. Nekoliko puta sam prevideo semafor, skrenuo u pogrešnu ulicu i išao pogrešnom trakom. Kad sam ostavio auto na parking u bara, otišao sam do javne govornice i javio se kući. Rekao sam Jukiko da sam se vratio i da ću otići pravo na posao. Ništa mi nije rekla na to.

„Dugo te nije bilo, stvarno sam se zabrinula. Mogao si barem da se javiš telefonom“, rekla je tvrdo, hrapavim glasom.

„Sve je u redu. Ništa ne brini“, rekao sam. Nisam imao pojma kako li joj zvuči moj glas. „Pošto kasnim, idem pravo u kancelariju da sredim neke račune, pa onda u bar.“

U svojoj kancelariji, seo sam za sto i tako sam presedeo sve vreme do večeri. Razmišljao sam o prethodnoj noći. Šimamoto verovatno nije ni trenula pošto sam ja zaspao, izašavši iz kuće još u osvit. Uopšte ne znam kako se odande vratila kući. Do glavnog drumca bio je dalek put, a i sigurno je bilo gotovo nemoguće uhvatiti autobus ili taksi u tako rano jutro na putu sred planina Hakonea. Osim toga, na nogama je imala cipele na štikle.

Zašto me je Šimamoto tako napustila? Vozeći se u automobilu, samo sam o tome razmišljao. Rekao sam da ću biti njen, i ona je rekla da će biti moja. Onda smo vodili ljubav, bez ikakve zadržke. A ipak, ona me je ostavila, i bez i jedne reči objašnjenja nekud otišla sama. Odnela je sa sobom čak i ploču koju je rekla da mi poklanja. Pokušao sam da pretpostavim zašto se tako ponela. Mora da je postojalo neko objašnjenje, neki razlog. Ona nije bila osoba koja postupa bez razmišljanja. Ali, svi pravci mog razmišljanja vodili su samo u ćorsokak. Prisiljavajući se da razmišljam, već sam počeo da osećam tup bol u glavi. Shvatio sam da sam iscrpljen. Seo sam na pod, i oslonjen na zid, sklopio oči. Više nisam mogao da ih otvorim. Sve što sam mogao bilo je da se sećam. Odustao sam od razmišljanja i, poput neke trake koja se vrti bez prestanka, sećanja na ono što je bilo odvijala su se u mojoj glavi iznova i iznova. Sećao sam se njenog tela. Zatvorenih očiju, prisećao sam se njenog nagog tela ispruženog ispred grejalice i svake sitnice na njemu. Njenog vrata, njenih grudi, slabina, stidnih dlačica, međunožja, leđa, bokova, nogu. Bili su tako blizu, tako jasni. Možda i bliži i jasniji nego da su bili stvarni.

Sam u toj maloj prostoriji, više nisam mogao da podnesem da budem u obruču tih živih priviđenja. Izašao sam iz zgrade u kojoj se nalazila moja kancelarija, i lutao bez cilja okolnim ulicama. Onda sam otišao u bar, i u toaletu se obrijao. Shvatio sam da se tog jutra nisam ni umio. A na sebi sam još uvek imao jaknu koju sam nosio prethodnog dana. Niko od zaposlenih nije ni reč rekao, ali su me gledali u čudu. Ipak, kući mi se nije išlo. Činilo mi se da bih, ako tog časa odem kući i vidim Jukiko, priznao sve. Da sam vodio ljubav sa Šimamoto, da sam s njom proveo celu noć i da sam hteo da se odrekнем svega, i kuće, i kćerki i posla.

Zapravo, trebalo je da joj sve ispričam. Ali, nisam mogao. Nisam imao moć da zaključim šta je ispravno a šta ne. Nisam mogao ni da shvatim šta mi se dogodilo. Zato i nisam otišao kući. Otišao sam u klub i čekao da dođe Šimamoto. Dobro sam znao da nema razloga da se pojavi. Ali, ništa drugo nisam mogao. Najpre sam otišao do bara i tražio je, a onda sedeo za šankom „Robin’s Nesta“ sve do zatvaranja, i samo čekao. Tamo sam, kao i uvek, porazgovarao sa nekoliko stalnih gostiju. Ali, njihove priče su mi ulazile na jedno, a izlazile na drugo uho. Klimao sam glavom i mislio samo na njeno telo. Sećao sam se sa kakvom nežnošću me je primila u sebe. Kako je tada dozivala moje ime. I kako mi je srce tuklo kad god bi zazvonio telefon.

Kad je klub završio sa radom i svi se razišli, ostao sam da sedim sam za šankom i pijem. I ma koliko pio, uopšte nisam mogao da se napijem. Baš naprotiv, glava mi je bivala sve bistrija. Sad više nemam kud, pomislio sam. Skazaljka na satu je već pokazivala dva kad sam stigao kući, ali je Jukiko bila još budna i čekala me. Nisam mogao da spavam, pa sam seo za kuhinjski sto da popijem viski. Utom je ušla i ona, donevši svoju čašu da mi se priključi.

„Pusti neku muziku“, rekla je Jukiko. U kasetofon sam stavio kasetu na koju mi je pao pogled i pritisuo dugme, pa utišao zvuk da ne probudim decu. Seli smo za sto, jedno preko puta drugog i izvesno vreme ne progovorivši ni reči, ispijali svoja pića.

„Imaš li još neku ženu koju voliš osim mene?“ rekla je Jukiko gledajući pravo u mene.

Klimnuo sam glavom. Mora da su joj te reči do sada bezbroj puta prošle kroz glavu. Bile su precizno uobličene i pune težine. Osećao sam takav prizvuk u njenom glasu.

„I ti nju voliš, zar ne? U pitanju nije prolazna stvar.“

„Tako je“, rekao sam. „Nikakva prolazna stvar. Ali nije baš onako kako ti misliš.“

„Ti znaš šta ja mislim?“ pitala je. „*Stvarno* misliš da to znaš?“

Ćutao sam. Nisam mogao ništa da kažem. I Jukiko je ćutala. Muzika je tiho svirala. Vivaldi ili Telemann, tako nešto. Nisam mogao da se setim te melodije.

„Mislim da ti, verovatno, uopšte ne znaš šta ja mislim“, rekla je Jukiko. Pažljivo je izgovarala reč po reč, polako, kao kad nešto objašnjava deci. „Mislim da nemaš predstavu.“

Gledala je u mene. Kad je shvatila da ja ništa ne govorim, uzela je čašu i otpila gutljaj viskija. I sasvim polako, jednom odmahнула glavom. „Nisam baš tolika budala. Ja živim s tobom, spavam s tobom. Već izvesno vreme znam da postoji žena koja ti se sviđa.“

Gledao sam Jukiko ne progovorivši ništa.

„Ali, ja ne mislim da si ti kriv. Ako si zavoleo neku drugu, tu jednostavno nema pomoći. Voliš onog koga voliš. Ja ti očigledno nisam bila dovoljna. I to donekle razumem. Do sad nam je dobro išlo i ti si uvek bio dobar prema meni. S tobom mi je život zaista srećan. Mislim da me i sada voliš, ali ipak, ja sam tebi kao žena nedovoljna. Toga sam i sama bila svesna i znala sam da će se jednog dana desiti nešto ovakvo. Tu se ništa ne može. Zbog toga te

ne osuđujem što si se zaljubio u drugu ženu. Iskreno rečeno, čak se i ne ljutim. Začudo, nisam čak ni toliko uznemirena. Samo me boli. Užasno me boli. Pomišljala sam da bi ovakvo nešto moglo da me boli, ali nisam mogla da zamislim da bi me bolelo ovoliko.“

„Ja sam kriv“, rekao sam.

„Nemoj da mi se izvinjavaš“, rekla je. „Ako hoćeš da se rastanemo, tako će biti. Učiniću to bez pogovora. Želiš li da se rastanemo?“

„Ne znam“, rekao sam. „Mogu li da ti objasnim?“

„Da mi objasniš šta se desilo između tebe i te žene?“

„Da“, rekao sam.

Jukiko je odmahнула glavom. „Ne želim ništa da slušam o njoj. Nemoj da me teraš da patim više od ovoga. Više me nije briga u kakvom ste odnosu vas dvoje i šta planirate. Ne želim o tome ništa da znam. Hoću samo da znam da li hoćeš da se mi razidemo. Ne treba mi ni kuća, ni novac. Ako hoćeš da uzmeš i decu, i njih ću ti prepustiti. Zaista, ozbiljno ti to govorim. Stoga, ako hoćeš da se razidemo, tako mi reci. Samo me to interesuje. Ništa drugo neću da čujem. Samo da ili ne.“

„Ne znam“, rekao sam.

„Ne znaš da li hoćeš da se razidemo?“

„Ne to. Ne znam da li mogu da ti odgovorim.“

„A kad ćeš znati?“

Odmahnuo sam glavom.

„Onda dobro razmisli“, rekla je Jukiko s uzdahom. „Čekaću Razmisli na miru i odluči.“

Od te noći sam spavao na prostrtom futonu^{8} na sofi u dnevnoj sobi. Deca bi ponekad noću ustajala i pitala me zašto tu spavam. Tata u poslednje vreme toliko glasno hrče da mama ne može da spava, pa je odlučio da izvesno vreme spava u drugoj sobi, objašnjavao sam im. Ponekad bi se jedna od devojčica zavukla kod mene u krevet i tu spavala. Čvrsto bih ih držao u svom naručju. A ponekad, do mene bi iz spavaće sobe dopirao zvuk Jukikinih jecaja.

Naredne dve nedelje živeo sam u sećanjima kojima nije bilo kraja. Prisećao sam se svake pojedinosti one poslednje noći provedene sa Šimamoto, pokušavajući da u tome nađem neki smisao. Nekakvu poruku. Sećao sam se Šimamoto u svom naručju. I njene ruke zavučene ispod

poruba bele haljine. Pesme Neta Kinga Kola i sjaja grejalice. Oživljavao sam svaku reč koja joj je prešla preko usana.

Kao što sam ti već rekla, kod mene nema sredine, govorila je Šimamoto. *Kod mene ne postoje stvari koje su negde na sredini, kao i što u tim stvarima koje su negde na sredini a kojih nema, nema ni sredine.*

To sam već odlučio, Šimamoto, govorio sam ja. *Razmišljao sam o tome bezbroj puta otkad si otišla. I tu odluku već doneo.*

Setio sam se njenih očiju dok me je netremice gledala sa suvozačkog sedišta. Taj uporni pogled kao da mi je još bio urezan u obraze. A možda to i nije bio puki pogled. Još uvek sam jasno osećao miris smrti svud oko nje. Bila je ozbiljna u nameri da umre. U Hakone je verovatno i pošla da umre zajedno sa mnom.

Možda ću i ja morati da uzmem celog tebe. Apsolutno celog. Razumeš li to? Shvataš li šta ti govorim?

Ono što je tad govorila, bilo je da želi da uzme moj život. To sam tek sad shvatio. I kao što sam ja doneo konačnu odluku, konačnu odluku je donela i ona. Kako mi to nije bilo jasno? Možda je nameravala da nakon noći provedene u mom zagrljaju, cimne volan BMW-a na autoputu i ubije nas oboje. Verovatno više nije imala drugog izbora, mislio sam. Ali, nešto ju je tada sprečilo. I zadržavši sve u sebi, samo je nestala.

U kakvoj li se situaciji Šimamoto nalazila, pitao sam se. U kakav li je ćorsokak bila zapala? Kako, zašto, s kojim ciljem i *ko* ju je uopšte tamo saterao? I zašto je iz toga mogla da pobegne samo u smrt? Neprestano sam razmišljao o tome. Pokušao sam da zamislim razne razloge za to. Pokušavao sam logično da rasuđujem, koliko god sam umeo. Ali to me nikud nije odvelo. Noseći tajnu u sebi, ona je nestala. Bez i jednog *možda* i bez ikakvog *izvesnog vremena*, samo je nekud iščezla. Bilo mi je nepodnošljivo. Naša tela su se bila savršeno spojila u jedno, a ona je ipak odbila da svoju tajnu podeli sa mnom.

Kada jednom krenu napred, neke stvari se više ne mogu vratiti na staro, Hađime, verovatno bi rekla Šimamoto. Na svojoj sofi usred noći jasno sam mogao da čujem njen glas kako veze te reči. *Kako bi to bilo divno kada bih sa tobom, kao što si rekao, mogla da odem nekud i započnem novi život. Ali nažalost, ja ne mogu da se izbacim odavde. To je fizički nemoguće.*

A onda je Šimamoto bila ona šesnaestogodišnjakinja koja je stajala u bašti ispred suncokreta i snebivljivo se osmehivala. *U stvari, nije trebalo da dolazim da te vidim. Od početka sam to znala. Mogla sam da predvidim da*

će sve ovako ispasti. A opet, nisam mogla da se suzdržim. Htela sam po svaku cenu da te vidim, a kad sam te ugledala, morala sam da ti priđem. Takva sam ja, Hađime. Nikad mi to nije namera, ali na kraju uvek sve upropastim.

Više nikad Šimamoto neću videti, mislio sam. Ona više ne postoji nigde osim u mojim mislima. Nestala je iz mog života. Bila je tu, ali sada je više nema. U stvarima koje su negde na sredini a koje ne postoje, nema ni sredine. Može biti da južno od granice nekakvo *možda* i postoji. Ali, zapadno od sunca, tog *možda* nema.

Svakoga dana sam čitao novine od prve do poslednje stranice, u potrazi za veću o samoubistvu neke ženske osobe. Ali, takav članak nisam našao. Mnogo ljudi se ubije svakoga dana širom sveta, ali su u pitanju bili neki drugi ljudi. Koliko sam mogao da saznam, nijedna lepa tridesetsedmogodišnja žena sa divnim osmehom se još nije ubila. Zauvek je nestala samo za mene.

Spolja gledano, i dalje sam vodio isti svakodnevni život kao i pre. Skoro svaki dan sam odvezio decu u obdanište i odlazio po njih. U autu sam s njima pevao dečije pesmice. Ponekad sam ispred obdaništa sretao onu mladu ženu sa mercedesom i razgovarao s njom. Razgovori s njom pomagali su mi da zaboravim neke stvari, makar nakratko. Kao i obično, vodili smo razgovore isključivo o zdravoj hrani i odeći, i nastavili vredno da razmenjujemo novosti iz Aojame i komšiluka.

Na poslu sam obavljao svoje dužnosti kao i uvek, ni manje ni više od toga. Svake večeri sam oblačio odelo, odlazio u lokale, vodio obične razgovore sa dragim stalnim gostima, slušao razna mišljenja i pritužbe svojih zaposlenih i setio se da kupim sitnicu kao poklon za rođendan jedne svoje radnice. Čašćavao sam pićem muzičare koji su se iz zadovoljstva priključivali bendu i isprobavao ukuse koktela. Stalno sam vodio računa o tome da li je klavir naštimovan i da u baru ne bude pripitih gostiju koji bi mogli drugima da smetaju. Svaki problem sam rešavao u dahu. Barovi su radili kao švajcarski sat, a sve oko mene je teklo kao po loju. Jedino što sam ja izgubio entuzijizam da ih vodim. Više u meni nije bilo one nekadašnje strasti prema tom poslu. Verovatno to drugima nije bilo vidljivo. Spolja gledano, bio sam isti kao pre. Čak sam bio srdačniji, ljubazniji i pričljiviji nego ranije. Ali, u sebi sam dobro znao, sedeći na barskoj stolici i osvrćući se oko sebe, da sve izgleda mnogo jednoličnije i bezbojnije nego pre. To

više nisu bile one fine, živopisne kule u vazduhu. Bio je to samo jedan bučan bircuz, kakvih ima na svakom ćošku. Veštački, beznačajan i dronjav. Samo kulise, sklopljene sa jedinim ciljem da pijancima isteraju pare iz džepa. Pre nego što sam stigao da se osvestim, sve iluzije u mojoj glavi su se raspršile. Jer, Šimamoto tu više nikad neće doći. Više nikad neće sestiti za taj šank i s osmehom poručiti svoj koktel.

I kod kuće je moj život izgledao kao pre. Zajedno smo obedovali, nedeljom vodili decu u šetnju ili u zoološki vrt. Jukiko se prema meni, barem spolja gledano, ophodila kao i ranije. Kao i uvek, razgovarali smo o mnogo čemu. Uopšte uzev, Jukiko i ja smo živeli kao dva stara prijatelja pod istim krovom. Bilo je reči koje nam nisu prelazile preko usana, i činjenica o kojima nismo mogli da govorimo. Ali, atmosfera među nama uopšte nije bila napeta. Jedino što se nismo dodirivali. Noću smo spavali odvojeno. Ja u dnevnoj, a Jukiko u spavaćoj sobi. To je valjda bila jedina vidljiva promena u našem domu.

Na kraju, možda je sve to ipak bila samo predstava. Možda je svako od nas samo igrao ulogu koja mu je dodeljena. Zato smo valjda vešto i uspevali da provodimo dane kao i do tad, bez ijedne greške, iako smo zauvek izgubili nešto veoma važno. Ta spoznaja mi je bila mučna. Mora da je Jukiko duboko patila zbog takvog praznog i izveštačenog života. Ali, ja još uvek nisam mogao da dam odgovor na njeno pitanje. Naravno, nisam želeo da se od nje rastanem. To mi je bilo sasvim jasno. Ali nisam imao prava da takvo šta izgovorim. Jednom sam već hteo da se odreknem i nje i dece. Nisam mogao tek tako da se vratim na staro, samo zato što je Šimamoto zauvek nestala iz mog života. Stvari nisu tako jednostavne, a ne treba ni da budu. Povrh toga, Šimamoto i dalje nisam mogao da izbijem iz glave. Njen lik je bio tako živ, tako stvaran. Zatvorenih očiju, mogao sam sebi verno da dočaram svaki delić njenog tela. Na dlanovima sam još uvek osećao dodir njene kože i u svojim ušima čuo zvuk njenog glasa. Nisam mogao da vodim ljubav s Jukiko s tim slikama u glavi.

Imao sam potrebu da budem sam kad god je bilo moguće, i ne znajući šta drugo da radim, svakog jutra, bez dana pauze, odlazio da plivam. Posle toga bih odlazio u kancelariju i zurio u plafon, neprestano opsednut likom Šimamoto. Hteo sam da takvom životu već jednom stanem na kraj. Živeo sam u nekakvom praznom prostoru, na pola puta digavši ruke od života sa Jukiko i zadržavši za sebe ono što je trebalo da joj dam kao odgovor. Nisam mogao tako daveka. Kako god pogledao, to nije bilo u redu. Morao sam da

preuzmem odgovornost kao čovek, kao muž i kao otac. Ali u stvarnosti, nisam bio u stanju ništa da učinim. Slike su bile stalno preda mnom, čvrsto me uzevši pod svoje. Kad je padala kiša, bilo mi je još gore. Tada bi me progonio osećaj da bi Šimamoto svakog časa mogla da se pojavi. Donoseći sa sobom miris kiše, tiho bi otvorila vrata. Mogao sam da zamislim osmeh na njenom licu. I kada bih rekao nešto pogrešno, ona bi mirno odmahнула glavom, i dalje se smešeci. Svaka moja reč bi izgubila težinu, i poput kapi kiše na prozoru, polako se izlivala izvan granica stvarnosti. U kišnim noćima sam se uvek osećao kao bez daha. One su izvrtale stvarnost i rušile vreme.

Kad bih se umorio od tih sanjarija, stao bih pored prozora i zurio napolje. Povremeno sam se osećao kao da sam ostavljen na nekom sušnom tlu, na kome nema znakova života. Slike kao da su ispile svu boju iz sveta u kome sam se nalazio. Sve stvari i prizori pred mojim očima bili su jednolični i prazni, kao surogati. I svi su bili prašnjavi, boje peska. Tada se setih reči starog druga iz srednje škole koji mi je doneo vesti o Izumi. *Svi žive na različite načine i različito i umiru. Ali to na kraju ništa ne menja. Ostaje samo pustinja.*

Naredne nedelje, kao da su vrebale iz zasede, jedna za drugom dogodile su se neke neobične stvari. U ponedeljak ujutro, odjednom mi pade na pamet onaj koverat sa sto hiljada jena i stadoh da ga tražim. Bez ikakvog posebnog razloga, najedanput me je zaokupila pomisao na njega. Još mnogo godina ranije bio sam ga stavio u fioku svog stola u kancelariji. Zaključanu fioku, drugu odozgo. Kad sam se uselio u tu kancelariju, stavio sam ga koverat u nju zajedno sa drugim vrednim stvarima, i povremeno proveravao da li je tu, ne vadeći ga. Ali, u njoj ga nije bilo. Bilo je to veoma čudno i neprirodno, jer nisam mogao da se setim da sam ga ikad iz nje premestio. U to sam bio sto posto siguran. Za svaki slučaj, pretražio sam sve ostale fioke u stolu, od početka do kraja. Ali, koverat nisam pronašao.

Pokušao sam da se setim kad sam ga poslednji put video. Nisam uspeo da se prisetim tačno kada. Nije bilo tako davno, ali ni tako skoro. Možda pre mesec-dva. A možda i tri. U svakom slučaju, nije bilo tako davno kada sam ga poslednji put izvadio, uverivši se da je tu.

Zbunjen, seo sam na stolicu i izvesno vreme gledao u tu fioku. Možda je neko ušao u tu prostoriju, otključao fioku i ukrao samo taj koverat iz nje. To nije bilo verovatno (jer se, osim njega, u stolu nalazila gotovina i druge

vredne stvari), ali je ipak postojala takva mogućnost. A možda sam se načisto prevario. Možda sam nesvesno bio izbacio taj koverat i potpuno zaboravio na to. Takve stvari se dešavaju. Ma, kakve veze ima, pitao sam se. Ionako sam planirao da ga se jednog dana rešim. Barem sam tog truda bio pošteđen.

Ali, kada sam spoznao činjenicu da je koverat nestao, njegovo postojanje i nepostojanje su zamenili mesta u mojoj svesti, i ja sam istog trena izgubio osećaj za realnost koji je trebalo da proističe iz činjenice da koverat postoji. Bio je to čudan osećaj, nalik na vrtoglavicu. I ma koliko sam sebe ubeđivao, taj osećaj da koverat zapravo nije ni postojao nadimao se u meni, iz sve snage ključajući moj um i istiskujući i halapljivo gutajući moje uverenje u njegovo postojanje.

Pošto su naša sećanja i osećaji toliko nesigurni i jednostrani, postoji stvarnost koja potvrđuje da je neki događaj stvaran. Često je nemoguće razlučiti u kojoj meri činjenice koje priznajemo kao takve stvarno to i jesu, a u kojoj meri njih samo subjektivno doživljavamo kao činjenice. I zato, da bismo stvarnost prepoznali kao takvu, da bismo je relativizovali, potrebna nam je još jedna – bliska stvarnost. A opet, da bi ta bliska stvarnost relativizovala stvarnost kao takvu, i da bi bila potvrđena kao stvarnost, potrebno je da se oslanja na još jednu blisku stvarnost. Taj lanac se proteže u beskraj u našoj svesti, i u izvesnom smislu moglo bi se reći da i sam postojim upravo zahvaljujući produžavanju, opstanku tog lanca. Ali, onda se odjednom taj lanac prekine, a mi se nađemo u čudu: da li je prava stvarnost sa one strane prekinutog lanca, ili pak s ove?

Ono što sam u tom trenutku osećao bio je takav neki doživljaj odsečenosti. Zatvorio sam fioku i pokušao sve da zaboravim. Trebalo je još onda da se otarasim tog novca. Pogrešio sam što sam ga uopšte uzeo, mislio sam.

Iste nedelje u sredu popodne, dok sam vozio ulicom Gaien Higaši, video sam jednu ženu koja je s leđa veoma podsećala na Šimamoto. Nosila je plave pamučne pantalone, bež mantil i bele brodarice. Hodala je vukući jednu nogu. Kad sam je ugledao, istog časa sve oko mene kao da se zamrzio. Činilo mi se da mi se jedan grumen vazduha popeo iz grudi pravo u grlo. *Šimamoto*, pomislio sam. Pretekao sam je, pokušavajući u retrovizoru da ustanovim da li je to ona, ali su je drugi prolaznici zaklonili i ja nisam uspeo da joj dobro vidim lice. Nagazio sam na kočnicu, a vozači

iza mene legoše na trube. Barem sudeći po izgledu s leđa i dužini njene kose, ta žena je bila pljunuta Šimamoto. Hteo sam da parkiram kola istog časa, ali dokle god mi je pogled dopirao, nijednog slobodnog mesta nije bilo. Dvestotinak metara dalje pronašao sam jedno tesno mesto za parkiranje, tu nekako uterao auto i potrčao do onog dela ulice gde sam je ugledao. Ali, nje tamo više nije bilo. Očajnički sam se vrteo po tom kraju, pokušavajući da je nađem. Ona hramlje, znači nije mogla daleko, govorio sam sebi. Gurao sam ljude u stranu, pretrčavao preko ulice, uspenrao se uz pasarelu i odatle gledao lica prolaznika ispod. Majica mi je bila natopljena znojem. I odjednom mi sinu da žena koju sam video nije mogla da bude Šimamoto. Ta žena je hramala na suprotnu nogu. A pri tom, *Šimamoto više uopšte nije hramala.*

Zatresao sam glavom i duboko uzdahnuo. Nešto nije u redu sa mnom. Zavrtelo mi se u glavi, a iz mog tela snaga je bila naprasno isisana. Naslonio sam se na semafor i neko vreme gledao u svoja stopala. Svetla na semaforu su se smenjivala, iz zelenog u crveno, pa opet iz crvenog u zeleno. Ljudi su prelazili preko ulice, čekali na semaforu, pa ponovo prelazili na drugu stranu. Za to vreme ja sam bio zalepljen za stub semafora, pokušavajući da povratim vazduh.

Odjednom podigoh pogled i ugledah Izumino lice. Bila je u taksiju koji se preda mnom zaustavio. Kroz prozor sa zadnjeg sedišta gledala je pravo u moje lice. Taksi se bio zaustavio na semaforu, i njeno lice bilo je na samo metar od mene. Više nije bila ona devojka od sedamnaest godina. Ali jedan pogled na nju bio je dovoljan da shvatim da je to Izumi. To nije mogao biti niko osim nje. Bila je to devojka s kojom sam bio pre dvadeset godina. Prva devojka koju sam poljubio. Devojka kojoj sam u sedamnaestoj, jednog jesenjeg popodneva svukao odeću i koja je izgubila svoj halter za čarape. Ma koliko dvadeset godina nekoga promenilo, to lice nisam mogao a da ne prepoznam. *Deca je se plaše*, rekao je. Tada nisam mogao da shvatim šta to znači. Nisam mogao da razumem koju su poruku prenosile te reči. Ali, sada, videvši Izumi svojim očima, sasvim mi je bilo jasno šta je hteo da kaže. *Na njenom licu nije bilo ničega ni nalik na izraz.* Ne, to nisu prave reči. Možda bi trebalo otvoreno da kažem: *Njeno lice je bilo lišeno bilo čega što bi se moglo nazvati izrazom.* Podsetilo me je na sobu iz koje je iznet svaki komad nameštaja. Na njemu nije bilo ni mrvice emocija. Bilo je poput dna dubokog mora, na kome je sve u tišini zamrlo. Taj bezizražajan pogled bio je netremice uprt u mene. Možda me je videla. Barem, te oči su gledale u

mom pravcu. Ali njeno lice mi nije govorilo ništa. I da je pokušala nešto da mi kaže, iz njenih usta bi verovatno izašla samo beskonačna praznina.

Stajao sam kao ukopan, i ni reč nisam mogao da izustim. Jedva uspevajući da ostanem uspravan, samo sam polako udisao i izdisao vazduh. U tom trenutku osećao sam se doslovce kao da ne postojim. Izvesno vreme čak nisam znao ni ko sam. Osećao sam se kao da su konture mog bića nestale, a ja se pretvorio u lepljivu tečnost. Nesposoban da razmišljam, maltene nesvesno ispružio sam ruku i dodirnuo taj prozor. A zatim prstima prevlačio preko njegove površine. Nisam znao zašto to radim. Nekoliko prolaznika je bilo zastalo i gledalo me u čudu.

Ali, ja nisam mogao da se suzdržim. Preko stakla, lagano sam mazio Izumino bezlično lice. Ni tada se nije pomerila. Nije čak ni trepnula. Da nije mrtva? Ma, nije, mislio sam. Živela je bez treptanja, u bešumnom svetu iza stakla. A te njene ukočene usne, govorile su o beskrajnom ništavilu.

Konačno se upalilo zeleno i taksi je otišao. Na Izuminom licu se do poslednjeg trenutka nije pojavio nikakav izraz. Ja sam i dalje stajao kao ukopan i gledao kako se taj taksi utapa u gomilu automobila i nestaje.

Vratio sam se do svog parkiranoog automobila i sručio se u sedište. Moram odavde da odem, pomislih. Kad sam hteo da upalim motor, odjednom mi je pozlilo. Osetio sam strahovitu mučninu. A nisam mogao da povratim. Samo mi je bilo muka. Stavio sam obe ruke na volan i tako ostao punih petnaest minuta. Bio sam sav znojav ispod pazuha, a oko mog tela se širio neprijatan miris. To nije bilo ono telo koje je Šimamoto onako nežno ljubila. Bilo je to telo sredovečnog muškarca koje je vonjalo.

Nakon izvesnog vremena, prišao je saobraćajac i pokucao mi na prozor. Otvorio sam ga. *Ovde je zabranjeno parkiranje*, rekao je policajac zagledajući unutrašnjost automobila. *Odmah uklonite automobil odavde*. Klimnuo sam glavom i okrenuo ključ u motoru.

„Bledi ste, je li vam dobro?“ upitao je policajac.

Ćutke sam odmahnuo glavom. I odvezao se odatle.

Uspeo sam da se povratim tek posle nekoliko sati. Bio sam samo ljuštura, koja je prazno odzvanjala. Glava mi je bila potpuno prazna. Sve ono što je do pre nekog trenutka ispunjavalo moje telo, izašlo je napolje. Zaustavio sam auto na groblju Aojama i odsutno gledao u nebo kroz vetrobran. Izumi me je tamo čekala, mislio sam. Verovatno me je negde stalno čekala. Na

nekom uglu, iza nekog stakla, čekala je da dođem. Posmatrala me je. Samo, ja to nisam primećivao.

Narednih nekoliko dana nisam mogao da razgovaram ni sa kim. I kad bih pokušao da prozborim neku reč, reči bi mi jednostavno iščezle. Kao da mi je prenela to svoje ništavilo i ono me sasvim ispunilo.

Međutim, posle tog neobičnog slučajnog susreta, ostaci slika Šimamoto kojima sam bio opsednut, počeli su da blede. Prizori pred mojim očima povratili su boju, i postepeno je splašnjavao onaj osećaj bespomoćnosti kao da hodam po Mesečevoj površini. Kao da kroz staklo gledam nešto što se dešava nekom drugom, odsutno sam osećao fine promene gravitacije i kako sa mog tela postepeno otpada ono što se za njega čvrsto držalo.

Nešto u meni se zaustavilo i nestalo. Bešumno i konačno.

Dok je bend pravio pauzu, prišao sam pijanisti i rekao mu da više ne mora da svira *Star-Crossed Lovers*. Rekao sam to ljubazno, s osmehom na licu. „Dovoljno puta si je odsvirao zbog mene. Ne moraš više.“

Gledao je u mene izvesno vreme, kao da nešto premerava. Nas dvojica smo bili prijatelji. Ponekad bismo zajedno popili piće i razgovarali o ličnim stvarima.

„Nije mi sasvim jasno – da li da se više *posebno* ne trudim da sviram tu pesmu, ili da je *nikad više* ne sviram? Između te dve stvari razlika je velika, pa bih da to razjasnimo ako je moguće“, rekao je.

„Ne želim da je sviraš“, rekao sam.

„Izgleda da nije u pitanju moja izvedba.“

„Nemam zamerki na nju. Divno sviraš. Retki su ljudi koji mogu tu pesmu da odsviraju kako treba.“

„Znači, samu pesmu više ne želiš da slušaš.“

„Tako je.“

„To mi nešto miriše na *Kazablanku*, šefe!“

„Baš tako“, rekao sam.

Otada je, kad bi me ugledao, ponekad iz šale svirao *As Time Goes By*.

Razlog zbog koga tu pesmu nisam želeo više da slušam nije imao veze s tim što me je ta melodija podsećala na Šimamoto. *Jednostavno me više nije pogadala kao pre*. Ne znam zašto. To nešto posebno što sam nekad video u toj muzici, odavno je nestalo. I ja sam već bio izgubio ona osećanja koja je ta muzika dugo prenosila. Bila je to bez sumnje divna muzika. I ništa više.

A meni više nije bilo stalo do toga da se ne odvajam od tog kostura jedne divne melodije.

„O čemu razmišljaš?“ došla je Jukiko i pitala me.

Bilo je pola tri ujutru, a ja sam ležao na sofi i, ne mogavši da zaspim, zurio u tavanicu.

„Razmišljao sam o pustinji“, rekao sam.

„O pustinji?“ rekla je. Sela je kraj mojih nogu i gledala u mene. „Kakvoj pustinji?“

„Običnoj pustinji. O pustinji sa dinama, i kaktusima tu i tamo. U njoj ima raznih stvari, u njoj žive razne stvari.“

„Ima li u toj pustinji i mene?“ pitala je.

„Naravno, ima i tebe“, rekao sam. „Svi tu žive. Ali, jedino što zaista živi je sama pustinja. Kao u filmu.“

„Kom filmu?“

„Diznijevom filmu *Pustinja koja živi*. To je dokumentarni film o pustinji. Zar ga nisi gledala kad si bila mala?“

„Nisam“, rekla je. To mi je bilo pomalo čudno. Sve nas su sa školom vodili u bioskop da ga gledamo. Ali, onda sam se setio da je Jukiko pet godina mlađa od mene. Verovatno je još bila premala kad se taj film prikazivao.

„Sledeći put ću uzeti taj film iz video-kluba. Možemo svi zajedno da ga pogledamo u nedelju. Dobar je to film. Predeli su divni, a u njemu se vide razne životinje i biljke. Razumela bi ga i sasvim mala deca.“

Jukiko me je pogledala nasmešivši se. Po prvi put posle dužeg vremena video sam osmeh na njenom licu.

„Želiš li da se rastaneš od mene?“ pitala je.

„Jukiko, ja te volim“, rekao sam.

„Možda je tako. Ali ja sam te pitala želiš li da se rastaneš od mene. Odgovor na to može biti samo 'da' ili 'ne'. Ništa drugo neću prihvatiti.“

„Ne želim da se rastanemo“, rekao sam. A onda sam odmahnuo glavom. „Možda nemam prava da to kažem, ali ne želim da se rastanem od tebe. Ako se sad rastanem od tebe, uopšte više neću znati šta da radim. Nikada više ne želim da budem sam. Bolje i da umrem nego da ostanem sam.“

Ispružila je ruku i spustila je na moje grudi. Onda se zagledala u moje oči. „Zaboravi na prava. Takva prava verovatno nema niko“, rekla je Jukiko.

Osećajući toplotu njenog dlana na svojim grudima, razmišljao sam o smrti. Mogao sam da umrem onog dana na autoputu zajedno sa Šimamoto. Da je tako bilo, moje telo više ne bi bilo ovde. Ne bi me bilo, nestao bih zauvek. Kao i mnoge druge stvari. Ipak, ja sam tu. A tu na mojim grudima je i toplota Jukikinog dlana.

„Jukiko“, rekao sam. „Ja te mnogo volim. Volim te isto koliko i onog dana kad sam te upoznao. Da te nisam sreo, život bi mi bio jadan i grozan. Na tome sam ti toliko zahvalan, da je to rečima nemoguće izraziti. A ipak, ja sam onaj koji te je povredio. To je valjda zato što sam sebičan, bezvredan i ništavan čovek. Bez ikakvog smisla povređujem ljude oko sebe i usput povređujem i sebe. Uništavam druge, uništavam i sebe. Ne radim to zato što to želim. Ali, na kraju se ipak tako desi.“

„To je tačno“, rekla je Jukiko mirnim glasom. Na njenim usnama je još uvek bilo tragova onog osmeha. „Ti jesi sebičan i bezvredan čovek, i jesi me povredio.“

Izvesno vreme sam gledao u Jukiko. Njene reči me nisu osuđivale. Nije bila ni ljuta, niti tužna. Samo je nabrajala puke činjenice.

Pažljivo sam tražio prave reči. „Imam osećaj da sam u svom životu do sada uvek pokušavao da budem neko drugi. Da odem na neko novo mesto, dokopam se novog života i budem neki novi čovek. Više puta sam to do sada radio. To jeste u izvesnom smislu bilo deo sazrevanja, a delom je to bio pokušaj promene ličnosti. U svakom slučaju, mislio sam da ću se, postavši drugačiji, osloboditi onoga što sam do tada nosio u sebi. Ja sam to zaista ozbiljno želeo i verovao sam da je to moguće, samo ako se potrudim. Ali, to me ipak nikud nije odvelo. Ma kuda išao, i dalje sam to samo ja. I dalje su moji nedostaci oni isti. I ma koliko se moje okruženje menjalo, i ma koliko prizvuk tuđih reči bio drugačiji, ja sam i dalje ništa drugo do jedan nesavršen čovek. Imam beskonačno mnogo nedostataka, koji kod mene izazivaju strašnu glad. Dugo sam bio ophrvan tom glađu, i verovatno će tako biti i nadalje. Jer, u izvesnom smislu, ti nedostaci su upravo ono što sačinjava mene samog. Ja to znam. Voleo bih da sada zbog tebe mogu da izgradim nekog novog sebe. Možda bi mi to i pošlo za rukom. Ne bi mi bilo lako, ali ako bih se potrudio, verovatno bih nekako uspeo da postanem novi čovek. Ali istina je da bih, ako bih se ponovo našao u istoj situaciji, verovatno potpuno isto postupio. I ponovo bih te na isti način povredio. Ne mogu ništa da ti obećam. Na to sam mislio kada sam rekao da nemam

prava. Jednostavno nemam poverenja u sebe da bih tu silu mogao da savladam.“

„Do sada si od te sile stalno bežao?“

„Verovatno“, rekao sam.

Njen dlan je još uvek bio na mojim grudima. „Jadničak“, rekla je kao da naglas čita ogromni natpis ispisan na nekom zidu. Možda stvarno i jeste bio ispisan na zidu, pomislio sam.

„Stvarno ne znam“, rekao sam. „Ne želim da se rastanemo. To mi je jasno. Ali, da li je to tačan odgovor ili ne, to stvarno ne znam. Ne znam čak ni da li je na meni da izaberem. Gledaj, Jukiko: ti si tu. I patiš. To mogu da vidim. Mogu da osetim tvoju ruku. Ali ima drugih stvari koje ne mogu ni da vidim, ni da osetim. Kao što su osećanja, ili mogućnosti. One odnekud izviru i prepliću se u meni. To nisu stvari koje mogu svesno da biram, niti da na njih dajem odgovore.“

Jukiko je dugo ćutala. Ulicom ispod našeg prozora povremeno su prolazili teretni kamioni. Pogledao sam napolje, ali se tamo nije videlo ništa. Prostirao se samo bezimeni prostor i vreme koji povezuju mrklu noć i zoru.

„Otkad sve ovo traje, stvarno sam mnogo puta pomislila da ću umreti“, rekla je. „Ovo ne kažem da bih ti pretila. Stvarno je tako. To je činjenica. Eto koliko sam bila usamljena. Smrt sama po sebi ne bi mi teško pala. Shvataš li da je u meni, poput vazduha koji postepeno nestaje u nekoj prostoriji, volje za životom sve manje i manje. Kad se tako osećaš, smrt i nije neka velika stvar. Nisam čak mislila ni na decu. Nije mi maltene ni palo na pamet šta će s njima biti kad ja umrem. Toliko usamljeno sam se osećala. To nisi znao, zar ne? Verovatno o tome nisi ozbiljno razmišljao. O tome šta ja osećam, šta mislim i šta nameravam da uradim.“

Ćutao sam. Sklonila je ruku sa mojih grudi i spustila je u svoje krilo.

„U svakom slučaju, nisam umrla i živim ovako jer mislim da bih te primila nazad ako bi mi se jednog dana možda vratio. Eto zato. Nije stvar u tome da li je to moje pravo, niti u tome da li je to ispravno ili pogrešno. Ti možda i nisi beskoristan čovek. Nisi možda ni ništavan. I možda ćeš me ponovo povrediti. Ali, nije stvar u tome. Ti verovatno ništa ne razumeš.“

„Verovatno ne“, rekao sam.

„Ništa i ne pitaš“, rekla je.

Zaustio sam da nešto kažem, ali reči nisu dolazile. Jukiko je bila u pravu – zaista je ništa nisam pitao. Zašto, pitao sam se. Zašto je baš ništa nisam pitao?

„Svoja prava ćeš da stvaraš od sada pa nadalje“, rekla je Jukiko. „Ili ćemo to činiti zajedno. Možda je to ono što nam je nedostajalo. Do sada smo zajedno stvarali razne stvari, ali možda ništa od toga nismo istinski stvorili. Možda nam je previše dobro išlo. Možda smo bili previše srećni. Zar ne misliš tako?“

Klimnuo sam glavom.

Prekrstila je ruke na grudima i gledala u mene izvesno vreme. „Nekada sam i ja imala snove i iluzije. Ali u nekom trenutku, one su nestale. To je bilo pre nego što sam te upoznala. Ja sam ih ubila. Verovatno svesno, ubila sam ih i bacila. Kao neki organ koji mi više nije potreban. Ne znam da li je to bilo ispravno ili ne. Ali, mislim da tad nisam mogla drugačije. Ponekad sanjam jedan te isti san. Sanjam da neko dolazi, nosi u rukama te snove i iluzije i kaže: 'Gospođo, zaboravili ste ovo.' Živela sam s tobom srećno, sve vreme. Niti sam čime bila nezadovoljna, niti sam mogla išta više da poželim. Ipak, nešto me je stalno proganjalo. Noću sam se budila sva u znoju. Proganjale su me one stvari koje sam odbacila. Dakle, nisi jedini koga nešto proganja. Nisi jedini koji je nešto odbacio i izgubio. Razumeš šta ti govorim?“

„Mislim da razumem“, rekao sam.

„Možda ćeš me jednog dana ponovo povrediti. Šta će tada biti sa mnom, ne znam ni sama. Ili ću možda sledeći put ja tebe povrediti. Niko ne može ništa da obeća. Ni ja, ni ti. Ono što je sigurno jeste da ja tebe volim. Samo to.“

Zagrlio sam je i milovao joj kosu.

„Jukiko“, rekao sam. „Sutra je novi dan. Mislim da možemo početi ispočetka. Danas je već kasno. Želeo bih da lepo započnem taj novi, neokrnjen dan.“

Neko vreme je gledala u mene. „Samo razmišljam“, rekla je, „Ali ti za mene još uvek nemaš pitanja?“

„Želeo bih da od sutra započnemo novi život, šta misliš?“, pitao sam.

„Mislim da bi to bilo dobro“, rekla je Jukiko, sa blagim osmehom na licu.

Nakon što se Jukiko vratila u spavaću sobu, legao sam na leđa i dugo gledao u tavanicu. Bila je to obična tavanica jednog stana, bez ikakvih osobenosti. Na njoj nije bilo ničeg zanimljivog. A ipak, nisam skidao pogled sa nje. Povremeno bi se na njenim uglovima ukazao odsjaj farova automobila. Priviđenja više nije bilo. Više nisam mogao jasno da se setim ni

dodira grudi Šimamoto, ni njenog glasa, niti mirisa njene kože. Povremeno bih se setio onog bezizražajnog Izuminog lica. I dodira prozora na taksiju koji nas je delio. Tada sam zatvorio oči i mislio na Jukiko. Kroz glavu mi je bezbroj puta prošlo ono što je Jukiko izgovorila. Sklopljenih očiju, osluškivao sam ono što se pokretalo u mom telu. Verovatno se ja to menjam. A i moraću da se promenim.

Još uvek nisam znao imam li u sebi snage da od sada pa nadalje brinem o Jukiko i deci. Iluzije mi više nisu bile od pomoći. One više neće tkati snove samo za mene. Dokle god se protezala, praznina je bila samo to – praznina. Dugo sam bio zagnjuren u tu prazninu, pokušavajući da se srodim s njom. Ovo je mesto do kog sam na kraju stigao, mislio sam. Na njega treba da se naviknem. A sledeći put, verovatno ću ja biti taj koji će tkati tuđe snove. To je ono što mi je potrebno. Nisam znao koliku će moć u sebi nositi ti snovi. Ali, ako želim da moj život ima ikakvog smisla, moraću da nastavim da to činim sve dok ti snovi ne dosegnu pravu moć. *Možda.*

Kad se primakla zora, odustao sam od spavanja. Ogmuo sam džemper preko pižame, i u kuhinji skuvao i popio kafu. Seo sam za kuhinjski sto i posmatrao kako nebo postepeno beli. Prvi put posle dužeg vremena gledao sam kako sviće. Na rubu neba se pojavila jedna plava linija, koja se razlivala na horizontu polako, poput mrlje plavog mastila na papiru. Kad bi se skupile sve nijanse plave ovog sveta i od njih birala ona prava, to bi bila boja koju bi svako odabrao. Oslonio sam se laktovima na sto i bez ijedne misli u glavi, posmatrao taj prizor. Čim se promolilo sunce, tu plavu je, međutim, progutalo obično dnevno svetlo. Iznad groblja se video jedan jedini oblak. Bio je beo kao sneg, jasnih kontura. Oblak toliko izoštren, da se na njemu moglo pisati. Počeo je sasvim novi dan. A ja nisam imao predstavu šta mi on donosi.

Verovatno ću sad odvesti decu u obdanište pa otići na bazen. Kao i uvek. Setio sam se bazena na koji sam odlazio kao srednjoškolac. Prisećao sam se njegovog mirisa i glasova čiji se odjek odbijao o njegovu tavanicu. U tim danima, mislio sam da se pretvaram u nekog novog. Stojeći ispred ogledala, mogao sam da vidim kako mi se telo menja. U tihim noćima, mogao sam i da čujem kako moji mišići rastu. Spremao sam se da se zaodenem novim ruhom svog bića i zakoračim na neko sasvim novo mesto.

Sedeći za kuhinjskim stolom, još uvek sam posmatrao taj oblak iznad groblja. Bio je nepomičan. Stajao je tamo, kao ekserom zakucan za nebo. Vreme je da idem da budim kćerke, mislio sam. Već se potpuno razdanilo i

morale bi da ustanu. One su te kojima je ovaj novi dan mnogo potrebniji. Treba da odem do njihovih kreveta, skinem njihove pokrivače, spustim ruku na njihova topla tela i obznanim im dolazak novog dana. To je ono što moram da uradim. Ali, nikako nisam uspevao da ustanem od tog kuhinjskog stola. Činilo mi se da u mom telu više nema atoma snage. Kao da mi se neko prikrao iza leđa i bešumno iskopčao utikač. S oba lakta na stolu, zagnjurio sam lice u šake.

U toj tami, mislio sam na kišu koja pada na pučini. Na kišu koja tiho pada na široko more, a da za to niko ne zna. Kiša bešumno udara u morsku površinu, a da to ne znaju čak ni ribe.

I sve dok neko nije došao i nežno mi spustio ruku na leđa, samo sam mislio na to more.

- .11. hađime – početak. – *Prim. prev.*
- .12. Šimamoto je prezime. U japanskom jeziku je daleko uobičajenije oslovljavanje po prezimenu nego po ličnom imenu. – *Prim. prev.*
- .13. “Pretend you’re happy when you’re blue, it isn’t very hard to do“ (eng.). – *Prim. prev.*
- .14. izumi – planinski izvor. – *Prim. prev.*
- .15. onsen – prirodan topli izvor i kupalište na otvorenom ili u zatvorenom prostoru. - *Prim. prev.*
- .16. rjokan – vrsta tradicionalnog smeštaja, hotela u japanskom stilu u kome odsedaju posetioци onsena. – *Prim. prev.*
- .17. tokonoma - udubljenje u zidu u prostoriji u tradicionalnom japanskom stilu, obično u japanskim kućama. U njoj visi slika ili kaligrafski natpis. - *Prim. prev.*
- .18. futon tanak dušek na kome se u japanskim kućama spava, i obično se prostire na pod prekriven tatamijem. – *Prim. prev.*